

DOUGLAS ADAMS

YILDIZ GEMİSİ

TITANIC

Tr: Özden Arıkan

Leovinus, basamakları ikişer ikişer çıkarak merdivenin tepesine fırladı. Tek bir düşünce vardı kafasında. Ahir ömrünün büyük aşkı! İhtiyar kalbinin saplantısı! Zeki, tatlı, akıllı, şefkatli, sakın, cana yakın... Titania!

Suluk soluğa gizli bölmeye daldı. Başını döndürdü. İnsanda Leovinus'unki kadar kocaman bir baş olunca, dönmesini varın siz düşünün. Kusmaya başladı Leovinus. Tam karşısındaki dehşet sahnesine bakmaya dayanamıyor, ama yine de gözünü ondan alamıyordu: Titania, Titaniacığı, sevgili eseri, sevinç kaynağı... paramparça edilmişti. Odanın ortasında öyle yatıyordu, saçları ve kanatları, kusursuz bir çember oluşturarak kuşatıyordu gövdesini. Fakat o güzeller güzeli başı, parçalara ayrılarak şekilsiz bir hale sokulmuştu: Ağız yırtılmış, gözleri oyulmuş, koparılan burnundan geriye ise içinden mikrodevreler fırlayan anlamsız bir boşluk kalmıştı.

GÜNDÜZ Basım Yayım Dağıtım 1 Ticaret ve San. Ltd. Şti.

Yıldızgemisi TITANIC Starship TITANIC Douglas Adams / Terry Jones Birinci Baskı:

Temmuz 1998 © 1998 Kesim Ajans -İstanbul / Türkiye Türkçe Yayın Hakları Gündüz Basım

Yayım Dağ: Tic. ve San. Ltd. Şti.'ne aittir ISBN 975- 576-045-8

Türkçesi: Özden Arıkan Kapak Düzeni M. Ender Öndeş Baskı-Cilt Umut Matbaası

SARMALYAYINEVİ

Çatalçeşme Sk. Meriçli Apt. 52/3 Cağaloğlu -İstanbul Tel:«) 212) 513 94 23 -513 95 21 Fax:

(0 212) 522 45 78

DOUGLAS ADAMS - YILDIZGEMİSİ - TITANIC

Roman Terry Jones Türkçesi Özden Arıkan

GİRİŞ

YILDIZGEMİSİ Titanic fikri de tıpkı diğer fikirler gibi ortaya çıktı, yani damdan düşercesine akla geliveren bir çift cümle olarak. Yıllar önce, "Yaşam, Evren ve Her Şey"de konu dışı ortaya atılmış bir sözden ibaretti. Orada diyordum ki, ilk yolculuğuna yeni çıkan Yıldız-gemisi Titanic, Kendiliğinden Olma Kapsamlı Varoluşsal Arıza'ya uğradı. Olay örgüsünün gelişmesini beklerken öylesine araya sokuşturulan laflardan işte.

"Neyse, bununla uğraşırken çarçabuk başka bir olay geliştiririm şimdi," diye düşünür ya insan. Bu da "Yaşam, Evren ve Her Şey"de bir çift laf olarak kaldı, ama biraz sonra, "Galiba bundan bir şeyler çıkacak," dedim kendi kendime ve bir süre daha üzerinde durdum. Hatta bir ara bunu başlı başına bir roman haline getirmeyi de düşünmedim değil, ama sonra baktım da fazla parlak bir fikirdi. Böyle fikirlere hep çok ihtiyatlı yaklaşmışımdır.

Seksenlerin ortalarında, Infocom diye bir şirkete "Her Otostopçunun Galaksi Rehberi"nin yalnızca metin olarak açılan bir bilgisayar oyununu hazırlamıştım. Çok zevkli bir iş oldu benim için. Oyuncu, makineyle sanal bir diyaloga giriyor.

Böyle bir şey yazarken sanal okuyucunun tepkisini kafanızda canlandırıp ona göre davranıyorsunuz. Binlerce yıllık insanlık kültürünün tanıklık edeceği pek çok şey yapabilirsiniz metinde, oysa bence bilgisayarın bize asıl sağladığı, matbaanın bulunmasından önceki günlere dönerek etkileşimli hikâye anlatmaya dayalı eski bir sanatı yeniden yaratmaktı. O zamanlar buna etkileşimli adı verilmiyordu elbette.

Etkileşimsiz bir şey bilmiyorlardı ki zaten, dolayısıyla da buna özel bir ad takmaları gerekmemişti. Biri kalkıp da hikâye anlatmaya başladı mı, dinleyiciler ona cevap verirdi. Hikayeci de dinleyiciye cevap verirdi hemen. Etkileşim unsurunu ortadan kaldıran, matbaanın devreye girmesi oldu ve hikâyeler, katı, değişmez formlar içerisine hapsedildi. Bana kalırsa bilgisayar aracılığıyla etkileşimli hikâye anlatma, her iki formun en iyi yönlerinden bir kısmını birleştirebilirdi. Ancak bu iletişim ortamı daha emekleme çağındayken bilgisayarlı grafik ortaya çıkmış ve onu öldürmüştü. Metin, son derece zengin bir iletişim ortamı olabilir, ama ekranda okunması sıkıcıdır. Pırıltılar saçarak hoplayıp zıplamaz, onun için de yerini, böyle imkânlar sunan şeylere bırakmak zorunda kalmıştır.

İlk bilgisayarlı grafik ürünleri çok yavaş, kaba ve çirkindi tabii.

Bir iletişim ortamı olarak hiç mi hiç ilgilendirmiyordu beni, ben de grafikler güzelleşene kadar oturup beklemeye karar verdim. On yıl sonra güzelleştiler de. Fakat etkileşim büyük ölçüde

fareyi bir şeylere doğrutup tıklamaya indirgenmişti.

Metinli oyunlara kullanıcının katılımını sağlayan konuşmaları kaçırmıştım. Düşündüm de, belki ikisini birleştirmek mümkün olabilirdi...

Tam o sıralarda bir grup arkadaşla The Digital Village (<<http://www.tdv.com>>) adında yeni bir dijital iletişim ortamları şirketi kurduk. İlk büyük projemiz için iyi bir konu aramaya giriştim: CD-ROM'da bir macera oyunu olacaktı bu ve usta işi grafik ürünleriyle bir doğal dil çözümleme olanağını birleştirerek kullanıcının, oyundaki karakterlerle konuşabilmesini sağlayacaktı. Ansızın Yıldızgemisi Titanic raftan iniverdi.

Dev bir proje haline gelen bu işe giriştikten sonra bunun romana dönüştürülmesi gündeme geldi. Yani, roman yazmak benim olağan uğra-şımdı zaten ve bu da harika bir iş olacaktı doğrusu, çünkü normal uğraşımdan çarpıcı bir şekilde uzaklaştığım halde, sadece başlangıcı değil, aynı zamanda bir ortası ve (üstüne üstlük) tanımlanabilir bir sonu olan bir hikâye geliştirmiştim. Fakat yayıncı, ürünü satabilmesi için romanın da oyunla aynı sıralarda piyasaya çıkmasının şart olduğunu söyledi. (Bu da bana çok tuhaf göründü, çünkü daha önce, yanında CD-ROM oyunu falan olmadan bir sürü kitabımı satmışlardı, ama yayıncı kafası işte, hem malum, yayıncılar Zog gezegeninden gelmedir.) Aynı anda ikisini birden yapamazdım. İlk etapta giriştiğim işi, yani oyunu tehlikeye atmaya göze almadan romanı yazamayacağımı kabul etmek zorundaydım. O zaman romanı kim yazacaktı?- Tam o sıralarda prodüksiyon bürosuna Terry Jones çıkageldi.

Oyundaki karakterlerden biri, hafif kaçık bir işçiye ait olup da gemide bırakılmış bir papağandı ve Terry, onu seslendirmeyi kabul etmişti. Doğrusunu isterseniz tam da bu rol için yaratılmıştı o. Aylardır yaratmakta olduğumuz bütün o grafikleri ve karakter animasyonlarını görünce, bütün proje hakkında büyük bir heyecana kapılarak, tüm kaderimizi belirleyecek olan şu sözleri etti: "Görülecek başka bir iş var mıydı?" Ben de dedim ki, "Roman yazmak ister miydin?" ve Terry de "Aa, tabii," dedi, "yalnız bir şartla, ancak çıplak yazabilirim."

Terry, bilinen evrenin en ünlü kişilerinden biridir ve kaidesi, ancak yüzünden biraz daha az tanınmıştır. Tabii ancak sanat adına kesin bir zorunluluk doğduğunda gösterir poposunu, ama uğraştığı sanat dalının tabiatı öyle gerektirdiği için bu zorunluluk olağanüstü bir sıklıkta doğmaktadır. Monthly Python televizyon şovundaki "Org Çalan Çıplak Adam" ile "Carol Cleveland ile Yataktaki Adam"dan Terry Jo-nes'un çıplak olarak yönettiği (ancak kadrodaki diğer kişiler çoğunlukla giyinik durumda çalışmıştır) Monthly Python Brian'ın Hayatı'na kadar Bay Jones'un yaratıcılık hayatı uzun bir şamatacı nüdist gösterisidir. Kendisi sinema ve televizyon yönetmeni, senaryo yazarı, Ortaçağ uzmanı ve Viking Erik'in Destanının da aralarında bulunduğu çeşitli çocuk kitaplarının yazarı olarak tanınmakla birlikte, bu uğraşların hiçbiri tam tekmil soyunma konusunda ona yeterli fırsat sağlamamıştır.

Yıldızgemisi Ti-tanic'i çıplak yazma şartının nedeni budur işte.

Bilgisayar başında çıplak kıçıyla oturan bir adamın bütün o diriliği, hafiflemişliği ve şiirsel savunmasızlığı, bu eserde kendini göstermektedir.

Bundan yirmi beş yıl kadar önce Terry'yle tanıştığımın beri hep onunla ortak bir şeyler yapmak istemişimdir.

Tanıştığımızda kendisi, Exeter'ın bir banliyösünde, yapraklarla kaplı bir sokakta giden arabanın arkasındaki küçük bir taktik nükleer silahı kaldırmaya uğraşıyordu ve üstünde şirin bir çiçekli elbise vardı. Sizin de çok geçmeden göreceğiniz gibi Terry, benim asla yapamayacağım kadar saçmasapan, haylaz ve harikulade bir roman yazdı. Bu sayede de eşi benzeri görülmemiş bir kadrodan jeneriğe girdi:

"Papağan ve Roman: Terry Jones."

Douglas Adams

BİR

"Leovinus nerede?" Bunu soran, Blerontin gezegeninin bütün Kuzeydoğu Gaz İlçesi'nden sorumlu Baş Nicelik Denetçisi Blerontisli Gat'tı. "Hayır! Boktan bir ançüezli kanape daha istemiyorum!"

Aslında tam olarak "boktan" kelimesini kullanmamıştı, çünkü Blerontincede böyle bir söz yoktur. Onun kullandığı sözü bire bir tercüme edecek olursak, "büyüklük olarak sol kulak memesine yakın" demek gerekir, ama Gat, bunu 'boktan'a çok daha benzer bir anlamda kullanmıştı. Hem tam olarak "ançüez" de demedi, çünkü Blerontin'de bizim bildiğimiz anlamda balık yoktur. Ama işte ta Orta Galaksi'de yer alıp da hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir uygarlığın dilinden çeviri yaparken, insan yaklaşık bir şeyler söylemek zorunda kalıyor.

Ayrıca Blerontisli Gat tam anlamıyla bir "Nicelik Denetçisi" olmadığı gibi, "Kuzeydoğu Gaz İlçesi" tabiri de onun bulunduğu mevkinin ihtişamı ve azameti konusunda hiçbir fikir vermemektedir. Neyse, belki en iyisi her şeye en baştan başlamak olacak.

"Leovinus nerede?" Bunu soran, bütün bir Blerontin gezegeninin En Mühim ve Ehemmiyetli Devlet Adamı Blerontisli Gat'tı. "Onsuz fırlatma yapamayız."

Birkaç küçük görevli Büyük Adam'ı aramaya gönderildi. Bu arada büyük Montaj Platformu'nun önünde de sabırsızlığı tırmandıkça tırmanan, yavaş yavaş hareketlenmeye başlayan dev bir kalabalık toplanmıştı. Yeni Yıldızgemi-si'nin, pembe ipekten enfes örtüsünün altında beklediği yerd burası.

Kalabalıktan tek bir kişi bile geminin bir cıvatasını ya da somununu olsun görebilmiş değildi gerçi ama ünü, bir sarmal koldan öbürüne yayılarak bütün Galak-si'yi tutmuştu.

Fırlatma platformunda ise Leovinus'u gören yoktu hâlâ. Küçük görevlilerden biri, Blerontisli Gat'a "ançüezli" kanapelerin niye elzem olduğunu bir daha anlatmakla meşguldü.

"Normal olarak, Azametli ve En Ulu Haşmet-meapları, alt tarafı bir yıldız gemisi fırlatılacak diye böylesine seçkin kutlamalar yapılmasının gereksiz olduğunu belirtirken son derece haklısınız. Ancak, zat-ı âlinizin de farkında olduğu gibi, bu Yıldızgemisi başkadır. Yıldızgemilerinin en büyüğü, en muhteşemi, teknolojik bakımdan en ileri olanı budur ve Yıldızgemileri'nin Son Aşaması'dır. Çağımızın, daha doğrusu bütün çağların en büyük sibernetik başarısıdır ve tahrip edilmesi kesinkes imkânsızdır. Bu nedendir ki Galaksilerarası Heyet, bunun 'ançüezli kanape' ile kutlanması gereken bir olay olduğuna hükmetmişlerdir."

Gat'ın yüreği daralmıştı. Son savunma hattı da gözlerinin önünde yarılıp gitmişti ve biliyordu

ki şimdi, fırlatma işlemi sona erene kadar en azından bir "ançüezli" kanape yemeye mahkûmdu. Biliyordu ki tadı, aylar boyunca kalacaktı damağında. Hele bir de Yeryüzü'nden gelmişseniz, Blerontin'de bir ay birkaç ömre bedel demektir. Ama tabii ki Yeryüzü'nden gelme kimse yoktu gezegende.

Aslını isterseniz Evren Tarihinin En Büyük Yıldızgemisi'nin fırlatılışını izlemek üzere oraya üşüşen elli milyon kadar Blerontinli arasında Yeryüzü'nü duymuş işitmiş kimse de yoktu.

Gidip soracak olsanız ne dediğinizi de anlamazlardı, ne de olsa "ançüezli" olaylarda çeviri bantçıkları takılamıyordu. Gat'ı çileden çıkartan aptalca geleneklerden biri daha işte.^[1] Leovinus da hâlâ yoktu ortalarda.

Blerontin Haber Toplama Dairesi Başmuha-biri, "Burada herkes nefesini tutmuş durumda, herkes içinden şans diliyor" diye fısıldadı önündeki görünmez mikrofona. "Muhteşem Yıldızgemisi'ni daha kimse doğru dürüst göremedi, ama bugüne dek yapılmış yıldızgemileri içinde yalnızca teknolojik bakımdan en ileri olanı değil, aynı zamanda en güzeli olduğu konusunda herkes hemfikir. Ne de olsa Leovinus'un zekâsının ürünü o. Biliyorsunuz iki kutup başlığımızı birleştiren büyük Kuzey-Güney köprüsünü de onun mimari dehasına borçluyuz. Blerontin Ulusal Marşı 'Kanapelerimiz Her Gün Taze Zaferlere'yi onun müzikal esin gücüne ve şimdi ünlü açma-kapama şalteriyle semalarımızda parlayan üçüncü güneşimizi de onun balistik ve biyolojik kütle enerjisi alanlarında rakip tanımayan ustalığına borçluyuz... Fakat şimdi yeni bir haber alıyoruz... o da ne?... Hanımlar, beyler ve şeyler, anlaşıldığı kadarıyla büyük Leovinus kayıplara karışmış! Bütün gün hiç gören olmamış onu. Gemiyi onsuz fırlata-mayacakları ortada... Ancak kalabalık da bir şeyler olsun istiyor artık... Ve, a-aa! Bu ne ya?"

Çapula dönmüş tulumları ve yassı başlıklarıyla kısa boylulardan oluşan bir grup kalabalığı yarıp ansızın gözlemcilerin alanına dalarken, hırçın nidalar yayıldı etrafa.

Çeviri bantçıkları yasak olduğu için kimsenin anlayamadığı bir dilde haykırıyorlardı, açtıkları pankarttaki yazıyı deşifre etmeninse imkânı yoktu.

"Yasaka delegasyonu buraya girmeyi başarmış anlaşılın!"

Başmuhabir'in sesi telaşlı çıkıyordu. Bunun esas nedeni, bütün söyleyeceklerinin -her zamanki gibi-önceden yazılı olmasıydı.

Olayların beklenmedik bir seyre bürünerek onu gözleri önünde gerçekten neler olup bittiğini görmeye ve sonra da doğaçtan konuşmaya zorlayabileceği düşüncesi, habercilik işinde bulunduğu bütün bu yıllarda uykularını bölen bir kâbus olmuştu.

"Hmm!" dedi Başmuhabir. Beyninin uyuşmaya başladığını hissetti. "İh!" Bağırsaklarındaki hareketlenmeyi hissettiğinde nefes almaya uğraşıyordu. "Ay! Ee! Ne desem ki?" Dua ediyordu

kelimeler gelip ağzına konsun diye. Sık sık gördüğü kâbusta -ne zaman horuk bumbarı yese görürdü bu kâbusu-hep aynı şey başına geliyordu: Beklenmedik bir olay gerçekleşiyor, önündeki metin görünmez bir el tarafından çekilip alınıyor ve tek kelime çıkamıyordu ağzından. • Başmuhabir'in hakkını yememek için şunu açıklamak gerekiyor: Blerontin'in kamu hayatında beklenmedik olaylara ender rastlanırdı ve bu da, otoritelerin böyle işler üzerinde son derece sıkı bir denetim kurmasının sonucuydu.

"Zümden gelip kim furuşta!" diye haykırdı Başmuhabir. Tam o anda görünmez bir el önündeki metni çekip aldı ve Başmuhabir, belden aşağısına yayıldıkça yayılan bir sıcaklık hissetti.

"Yaptım işte! Yani! Kesinlikle Yasakalar! Artık görebiliyorum!"

Aslında iki tam cümle çıkıyordu buradan! Yapabiliyordu işte!

"Morarık çimdikleri geçiriyorlar! Ayy, Allah kahretsin!"

İnsanın aklına hiçbir şey gelmemesi bir yana da, bu kadar saçmasapan konuşmayı nasıl başarabilmişti? Kâbusunda yoktu bu. Daha da beter olmuştu!

İşin aslı, Başmuhabir'in başına gelen bu kişisel facia, Yıldızgemisi'nin yapımı boyunca sıkıntı yaratan bir dizi faciadan biriydi. Çıkan söylentilere bakılırsa malzemedan çalınmıştı: Sibernet güvercin imleçlerinde birileri vurgun yapmıştı; büyük motor yanlış yerleştirilmişti; Leovinus, Yıldız Yapı AŞ Başkanı'yla kapışmıştı; Leovinus ile müdür, yani Brobostigon arasında tartışmalar; Brobostigon ile Leovinus'un muhasebecisi Scraliontis arasında münakaşalar; Scraliontis ile Leovinus arasında kavgalar yaşanmıştı. Yalnızca bunlar değil, daha neler neler...

Aslında Yıldızgemisi'nin yapımı, bu işe dahil olan bütün taraflara mali yıkım getirmişti ve bunlar arasında koca bir gezegen de vardı. Daha önce üretken insanlarla dolu olup bir sayfiye olarak gitgide gelişen Yasaka'ydı bu. Orta Galaksi'nin en verimli ve güvenilir inşaat sanayisine sahip olan Yasaka, yüzyıllarca sessiz sakin bir refah içinde ve yüksek itibarla yaşamıştı.

Asla faturayı şişirmezlerdi. Daima zamanında teslimat yaparlardı. Asla malzemedan çalmazlardı. Galaksilerarası Kanape Yarışmasında işi olmayan mağrur zanaatkarlardan müteşekkil bir ırktı onlar, dolayısıyla zenginliklerini, kendi halklarının refahına ayırabiliyorlardı.

Lovinus'un şaheserinin yapımını üstlenmelerine kadar böyle gitti işler. Onun kariyerini taçlandıran büyük projeydi bu; fırlatma platformunda hâlâ gözlerden sakınılan, örtüsünün indirileceği töreni bekleyen Yıldızgemisi'ydi.

"Mutlu hayat tarzımızı geri istiyoruz!" diye bağıyor Yasakalı göstericiler. Blerontinli seyircilerin bu sözleri anlamasına imkân yok. Pankartlar, anlamaz anlamaz bakan kalabalığa gürlüyor: "Yıldızgemisi Değil, Gezegen istiyoruz!"

"Atın şu yavşakları dışarı." Şimdi gürleyen-se Flortin Rimanquez, Polis ve Tavşanlar Şefi.

Blerontisli Gat ise sızlanıyor: "Leovinus nerede?"

İKİ

Leovinus'un basın toplantısı düzenlemesinden önceki gün olsa ne olurdu sanki? Platforma çıkarken öyle büyük bir özgüven vardı ki içinde. Ak sakalı, Blerontin'in en büyük kuaförü Phero-nis Pheronisis tarafından özel olarak taranmış, gözlerinin üstüne ise aslından ayırt edilemeyeceği konusunda garanti verilen bir çift yeni takma kaş yapıştırılmıştı. Birçok bakımdan hayatının en önemli anıydı bu.

"Galaksimin görüp göreceği en büyük mimar olmak bir yana, aynı zamanda en büyük heykeltıraş, en büyük matematik dehası ve üstüne üstlük dünya çapında bir garnitürcü ve kanape düzenleyicisi olmak nasıl bir duygu?" Tam Le-onivus'un hoşlanacağı tarzda bir soru işte.

Gençliğindeki gibi olsa şöyle ters cevaplar verebilirdi: "Git başkasının götünü yala, kelle! Beni bir tek Hakikat ve Güzellik ilgilendiriyor!" Ama nasıl oluyorsa, alnında saydığı kırışıklar arttıkça, peklik ve skor tabelası ile ilgili sorunları çoğaldıkça, şöyle bir parça yalakalıktan da daha çok hoşlanır olmuştu.

"Yaptığınız Pandax Binası'na bayıldım -işlev değişimli odaları ve tümüyle yeniden monte edilebilme potansiyeli bir harika!"

Kalabalıktan genç bir muhabir acemisiydi böyle haykıran; yumuşacık bakışları, tatlı mı tatlı yeşil dudakları vardı.

"Teşekkür ederim." En hürmete şayan ama yi'ne de mesafeli olmaktan gayet uzak bir tarzda parlıyordu Leovinus'un yüzü.

"Muhteşem görünüyorsun!" diye bağırdı bir başkası.

Leovinus, yumuşacık bakışları ve tatlı mı tatlı yeşil dudakları olan iki genç muhabir acemisinden hangisini kuliste bir şeyler içmeye davet edeceğine karar vermeye çalışır veya yoksa ikisini birden davet etmeli de işler nasıl geliyor bakmalı mı diye düşünürken, bir erkek sesiyle silkindi:

"Geçenlerde kaza geçirdiğiniz sırada tam olarak nasıl bir bilimsel deney üzerine çalış maktaydınız efendim? Bir de, kaşlarınızın tekrar çıkmadığı doğru mu acaba?" Leovinus panik atağına karşı mücadele verirken bir yandan da kaşlarının mükemmel görüldüğünü söylüyordu kendi kendine. Bu anasının gözü gazeteci onu çileden çıkarmaya çalışıyordu belli ki. Sonra da daha şimdi panik atağı geçirdiğini düşünerek yaşadığı panik atağıyla mücadele etmesi gerekti. Ciddiyetini takınarak "Bu yaşta panik atağı geçirmek son derece normal!" dedi kendi kendine; neyse ki o sırada bütün basın mensupları arasında hızla yayılan utanç dalgasını fark etmişti. "Bu yaşta anjin olmadığım ve kırım da

sarkmadığı için dua ediyorum!"

Leovinus, kendisine bahşedilmiş lütufları asla unutmazdı.

Ama basın toplantısında kesinlikle bir şeyler ters gitmişti.

Arkalardan bir gazeteci, kulağa hiçbir şekilde sevimli gelmeyen bir ses tonuyla sorular sorup duruyordu. Aslında kulağa o kadar sevimsiz gelen bir şey vardı ki bu seste, Leovinus bir türlü anlayamamıştı.

"Dedim ki," diye hiç de gönül okşayıcı olmayan bir tonda tekrarladı 'Gazeteci, "Yıldızgemisi'nin yapımı sırasında malzemeden çalındı-jjı, ayrıca müdürünüz Antar Brobostigon ile nuhasebeciniz Droot Scraliontis'in hesaplarda usulsüzlük yaptıkları yolundaki iddialara ne diyorsunuz?"

Takma kaşlarını olabilecek en ürkütücü bi-ç'inde çatan ve omuzlarını geriye atarak vücu dunu en vakur ve en ürkütücü olduğuna inandığı şekle sokan Leovinus, "Böyle söylentileri yalanlamaya bile tenezzül etmem," dedi. "Bay Brobostigon şerefine asla hanel getirmemiş bir adamdır ve işleri usûlüne uygun yürütme konusunda son derece titizdir. Droot Scraliontis ise otuz yıldır muhasebemi yürütmekte olup bütün bu süre zarfında ismini lekeleyecek hiçbir şey yapmamıştır."

Kaşlarından biri yerinden çıkmaya başlamış gibiydi sanki. Çok komik. Hep yaşı ilerleyip de kendine güveni arttıkça, insanların gözünün içine baka baka yalan söylerken eskisi gibi terlemeyeceğini sanmıştı. Oysa hâlâ terliyordu.

"Peki yapım işi Yasaka'dan Blerontin'e nakledildikten sonra Yıldızgemisi'nde işçilik seviyesinin gerilediği doğru değil mi?"

"Kesinlikle yalan! Ne cüretle benim gibi büyük bir dâhinin zamanını böyle şeylerle harcıyorsun" diye bağırarak Büyük Dâhi sesiyle en güzelinden vermişti cevabını (uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyordu ve işte şimdi bu sesi kullanma fırsatı çıkmıştı). "Geminin her tarafında işçilik standartlarını ben gidip bizzat kontrol ediyorum ve şunu söyleyebilirim ki şayet Blerontin'e nakilden sonra bir şey değişmişse, olsa olsa standartların yükselmesidir bu." Öteki kaşının da alnından sarkmaya başladığını hissediyordu.

"Yasaka ekonomisinin çöküşü konusunda ne diyeceksiniz, Bay Leovinus?" Aynı illet gazeteci hâlâ devam ediyordu işte. Biri çıkıp da mimariyi kuantum fiziğine tercih edip etmediğini veya resmi, kanape düzenleme işinden daha yüksek bir sanat biçimi olarak görüp görmediğini sorsa ne olurdu sanki? Bu günlerde böyle sorulara canavar gibi cevaplar buluyordu oysa. "Yasaka halklarının çekmekte olduğu sıkıntılardan kişisel olarak sorumlu hissediyor musunuz kendinizi?"

Leovinus, filelerdeki son kaleci^[2] tarzı bir savunmaya geçti:

"Ben bir sanatçuyum, sayın gazeteci," öyle bir sesle söylemişti ki bu sözleri, o sesi duyan

yetişkin erkekler korkudan sinip büzülür, tatlı mı tatlı yeşil dudakları olan genç muhabir acemileri ise vücutlarında hoş bir ıslaklık hissederdilerdi.

"Ekonomideki kötü yönetim yüzünden koca bir kültürün yaşadığı bu korkunç yıkımdan ötürü büyük keder duyuyorum elbette ve bu vesileyle Yasaka halkına en derin üzüntülerimi belirtmek isterim. Benim düşümün hayata geçirilmesinin, yani bu yapım işinin, onların yaşadığı parasal çöküşte katalizör rolü oynamış olabileceği konusunda derin endişeler taşıyordum."

Fakat ben bir sanatçıyım. Ancak sanatımdan sorumlu olabilirim.

Ve parasal kaygılar uğruna düşümden taviz verecek olsaydım, dehama gösterilen bu kutsal güvene ihanet etmiş hissedirdim kendimi."

"Ohh! Ooooooh! Ayy!" diye iç geçiren bir acemi muhabir, pozisyonunu değiştirerek kışının öteki yarısı üzerine verdi ağırlığını.

Ama Leovinus pek farkına varmadı onun. Bütün basın toplantısının çığrından çıkmaya başladığı düşüncesiyle öyle meşguldü ki kafası. Hatta şimdi gemi iyice azıya almış, felaket kabilinden bir sonuca doğru dört nala ilerliyordu toplantı ve her ne pahasına olursa olsun Leovinus bunun önünü almak zorundaydı; bu paha, daha hâlâ tatlılaştıkça tatlılaşan gözler ve tadılaştıkça tatlılaşan yeşil dudaklarla ona bakmakta olan tatlı mı tatlı acemi muhabirlerle tatlı bir içki olsa bile. Durum ne olursa olsun, böyle gizli randevuların nasıl sona erdiğini bilirdi o: Çok geçmeden tebessümleri sinirine dokunmaya başlayacak, yumuşacık bakışlar sorgu lambası gibi içine nüfuz etmeye çalıştıkça can sıkıcı olacak ve Leovinus, hayal kırıklığı içinde iki genç muhabirden kaçacaktı. Hep böyle olurdu. Ne de olsa derinlerde bir yerlerde Leovinus biliyordu ki, kimseler layık değildi ona. Ne diye hepsini en baştan bir daha yaşayacaktı ki?

Leovinus hafif sendeleyerek ayağa kalktı. "Teşekkür ederim," dedi ve gözden kayboldu.

Çağının en büyük dehası, acemi muhabirlerin olduğu yöne doğru başıyla hafif bir işaret bile çakmadan gitmişti işte. İnanılır gibi değildi bu.

*

Yaşına, zekâsına ve dehasına rağmen Leovinus, her zaman aklı başında biri olamıyordu. Onun da ihtirasları vardı.

Benliğinde ayaklanı-veren ve tıpkı koleranın bir kenti ele geçirmesi gibi o muhteşem beyni ele geçiren ihtiraslar. Şu anda hepsine galebe çalan tek ihtirası Yıldızgemisi'ydi.

Hayatının eseri idi o, bütün mesleki başarılarını taçlandırıyor.

Yakın zamanda geçirdiği kazadan beri Leovinus'un canı dışarı çıkmak istemiyordu; hem eklemeleri bir ölçüde tutulmuş olduğu içm hem kaşları olmadan kendini görmelerini istemediği için. O

da herkes gibi beğenilmek isterdi. İşte bu yüzden yıldızgemisinin yapımına sanal gerçeklik ve televarlık olanaklarıyla nezaret etmekteydi. Her ikisi de Blerontin bilginleri tarafından öyle ileri düzeyde yetkinleştiril-mişti ki, bazen hangisi gerçek hangisi sanal anlamak güç oluyordu.

Hele güzel bir parçayla karşılaşmışsanız ve aklınız yeşil dudaklarla girinti çıkıntılara takılıp kalmışsa, iş daha da güçleşiyordu.

Leovinus'un da aklı birkaç aydır pek yerinde değildi, ama genç muhabir acemilerinin girinti çıkıntılarına da takılıp kalmamıştı.

Hayır. Leovinus'un kafasını taktığı girinti çıkıntılar, rastgele düşünce alanları halinde ayrışan veri parçalarının meydana getirdikleriydi; iki kola ayrılarak bellek bankasına ve duyum toplama sistemine dağılan sinirsel bağlantı parçalarının yaptığı girinti çıkıntılardı; iki yaşamsal süreci, yani düşünce ile duyguyu birleştirip ayıran ayırıcılarla ekleyicilerin girinti çıkıntılarıydı.

Onun takıntısı, Yıldızgemisi'nin kalbiydi. Titania adını vermişti buna.

Titania, geminin kalbi, aklı, ruhu, canı idi.

Gemiye çalıştırmak için dev bir siberzekâ sistemi gerekmişti elbette. Ama artık bildiğimiz gibi, duygudan arınmış bir zekâ hiçbir işe yaramıyordu. Bir robot ya da bilgisayar ne kadar akıllı olursa olsun, ancak ve ancak sizin söylediklerinizi yapabilir, sonra da durur. Düşünmeye devam edebilmesi için bunu istemesi gerekir. Motive edirmesi gerekir. Hissedemiyorsanız, düşünemezsiniz. Dolayısıyla geminin zekâsına duygu katmak, kişilik katmak gerekmişti. Ve bunun da adı Titania olmuştu.

Gemiye yaratan Leovinus'tu. Titania'yı yaratan da.

Leovinus, geminin yaşamsal kalbiyle uğraşırken, evde çalışıyor olmaktan memnundu, ama şimdi birden farkına vardığı gibi kaç zamandır geminin içine girmiş değildi... Sahi, kaç zamandır olduğunu bile bilmiyordu artık!

İşte böylece o akşam, basın toplantısından hemen sonra, Büyük Adam horuk kılından yapılmış uzun paltosunu sırtına geçirerek Montaj Platformu'na gitti. Şaheseri oradaydı işte, ertesi gün fırlatılmayı bekliyordu.

Önceden proje müdürü Antar Brobostigon ile başmuhasebeci Droot Scraliontis'ten teleçağrı gelmişti. Her ikisi de basın toplantısında kendilerini sonuna kadar savunduğu için öyle müteşekkire ve fırlatmanın başarılı olacağından öyle emindiler ki, Leovinus sol bacağına üst tarafında bir damarın atmaya başladığını fark ederek hiçbir işe yarar bağlamı olmaksızın "papağan pisliği" lafını düşünmeye başlamıştı.

Kimselere görünmeden servis kapısından içeri süzüldü ve gölgelerin arkasına saklanarak güvenlik robotunun durup (Blerontin yasalarının öngördüğü şekilde programlanmış) dinlenme

molasını vermesini bekledi. Sonra acele acele ön avluyu geçti ve geçici inşaat işçilerine ayrılmış sundurmaların gölgesinde kayboldu. Normalde buraya girmesi yasak falan olacağı için böyle davranmıyordu; sadece her zamanki tantanadan, hoşgeldiniz partisinden, rehber eşliğindeki resmi geziden ve her insan içine çıkışında yaşanan bildik patırtıdan kurtulmak için böyle yapmıştı. Eseriyle baş başa kalıp iletişim kurmak istiyordu.

Yukarı baktı. İşte Montaj Platformu ta tepesinde, karanlık gökyüzünü delercesine yükselip gidiyordu. Rahat bir buçuk kilometre vardı yüksekliği; onun üstüne bir buçuk kilometre daha yükselen Yıldızgemisi ise onun Yıldızgemisi, onun bebeği-ertesini öğlen fırlatılmaya hazırdu.

Gözlem Arenası, Yönetim binaları ve Plaf-torm Yapıları üzerinde esen rüzgârlarda dalgalanıyordu ipek örtüler.

Leovinus, duygularının kabarak tüm vücudunu sardığını ve o muhteşem beynini yuttuğunu hissetti. Kalbi birkaç atışı atladı. Dizleri pelteye döndü. Ama karnında karıncalanmalar yaratan, bu harikulade yapı karşısında duyduğu gurur değildi.

Ne de bunca yıl sonra nihayet geminin tamamlanmış olmasından ötürü, ilk defa bir kızla buluşmaya giden delikanlılar gibi olmuştu Leovinus. Yo, kırılmış bukeleri arasından geçirmekte olduğu elini böyle titreten şey, orada -o devâsâ koridorların ardındaki makam odasında-Titania'nın onu bekliyor oluşuydu.

ÜÇ

Leovinus yıldız gemisine doğru hamle ederken havalanan rüzgâr, kararmış ölü yaprakları, eski sandviç kâğıtlarını, dini dergilerden yırtılmış sayfaları, duygu yüklü şiir parçalarını, örgü modellerini ve inşaat işçilerinin arkalarında bıraktığı bütün o bildik çerçöpü Servis Bölgesi'ne savurmaya başladı.

Yıldızgemisi'ni örten kumaş delirmişçesine dalgalanıyordu, tıpkı eski zamanların eğlencelerinden olan sinemada gösterilmiş "Dev Hortlak Bir Sürü İnsanı Korkuttu"daki "Dev Hortlak" gibi. Leovinus, çocukluk günlerinden kalma bu korkuyu hatırlayınca ürperdi. Sonra bir cismin fırlatma iskelesinin dibinden fırlayıp tam karşıya, Yıldızgemisi'nin ana merdivenine doğru hareketlendiğini görünce bir daha ürperdi.

O cismi gördüğü anda, her türlü şüpheden mutlak biçimde arınmış insanların taşıdığı türden bir kesinlikle ta iliklerine kadar kavramıştı ki, hiçbir şey yolunda gitmeyecek, korkunç bir felaket çıkıp her şeyi bozacak.

Cismin gözden kaybolduğu gölgelere doğru ihtiyatla ilerledi.

"Vay!" diye bir ses duydu karanlığın içinden. Bu sesi duyduğu anda da midesi yerinden hoplayıp dizlerinin orada bir yerlere yeniden oturdu. Öyle bir sesteki ki bu, onu duyduğu anda hasta olası gelmiş, başka bir yerde bulunmayı dilemişti, şimdi bulunduğu yerden başka neresi olursa olsun. Leovinus bir yol bulup da kaçabilir miyim diye çevresine bakındı, ama artık çok geçti. "Son dakika kontrolleri, ha?" Cisim gölgelerin içinden çıkıp yüz yüze geldi onunla. Basın toplantısındaki o kâbus gazeteciydi bu.

"Yetmedj mi bana yaptığın eziyet? Hayatımın en güzel günlerinden biri olacak bir günü berbat ettiğin yetmedi mi?"

İşte bunları söylemek istemişti Leovinus, ama ancak bir mırıltı çıktı ağzından: "Aa, sizsiniz."

"Fırlatmada bir aksaklık çıkacağından mı korkuyorsunuz?"

"Elbette hayır!" Leovinus, hiç renk vermeyen o soğuk tondan konuşmuştu. "Sadece saygımı göstermek üzere buradayım." İstiyordu ki büyük bir beyin olmanın yanı sıra biraz da duygusal bir adam olduğunu anlasınlar.

"Haydi canım! Bir parçacık endişeleniyor olsanız gerek.

Blerontin'deki işçiliğin Yasa-ka'dakinin yanına bile yaklaşamayacağını herkes biliyor. Aslına bakarsanız siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum ki Blerontin'de işçilik, asla bu kadar gelişkin bir

geminin yapımını tamamlayabilecek düzeyde değil."

"Blerontin Hükümeti'nin, Evlenmemiş Yeni-yetme Anneler Karma İnşaat Birimlerini istihdam etmeyi seçmiş olması; işlerin baştan savma yapıldığını düşünmek için yeterli bir neden değil," diye çıkıştı koca Leovinus. "Ben onların yaptığı işe sonuna kadar güveniyorum."

"Size inanmıyorum," diye cevapladı Gazeteci.

"İyi o halde! Size göstereceğim!" Aydınlatılmamış, küçük bir çalışma platformuna binip büyük Yıldızgemisi'ni çevreleyen servis iskelelerinden birine çıkarırken, Büyük Adam artık anlıyordu ki, Titania ile baş başa kalma hayalleri, suratına çarpan bu rüzgârda savrulup gitmişti bile.

Bu girişimin ne kadar muazzam olduğunu ancak bu kadar yükseklere çıkmaya başlayınca anlıyor insan diye düşündü Gazeteci. Kocaman Yıldızgemisi'nin yan tarafından yükseğe -gittikçe daha da yükseğe-çıkıldıkça, aşağıdaki fırlatma alanı karanlık ve sessizlik içinde kayboluyordu. Gemi omurgasının iyice genişlediği bir bölgeye geldiklerinde ana gövdeye ulaşmış oldular. Bir başka iskele üzerinden kısa bir yürüyüşün ardından, uzay aracının ana kapısına varmışlardı. Girişteki şifre çözücü Leovinus'un parmak izini okuduktan sonra kan örneği, yakın zamandaki tahmini saç dökülme hızı ve favori boş zaman uğraşı ile çapraz denetim uyguladı. Kapılar açıldı ve iki adam içeri girdi.

Gazeteci, daha önce de yıldızgemilerinde bulunmuştu elbette, ama asla böylesinde değil. Muhteşem bir şeydi bu, hayret uyandırıcıydı. Lüks yıldız seyahatlerine göre inşa edilmişti. Sonsuza dek kullanılsın diye inşa edilmişti. Hayranlık yaratsın diye inşa edilmişti. Üstüne üstlük daha hâlâ inşa edilmekteydi. Leovinus ile Gazeteci Giriş Lobisi'ne girerlerken, iki işçi servis asansörüne biniyordu.

İçlerinden biri, "Son dakika ayarlamaları sadece," diye mırıldandı Leovinus'a ve gittiler.

"Hım," dedi Leovinus; Gazeteci buna serbest bir çeviri uyguladı: "O ikisi hâlâ ne yapıyor acaba burada? Fırlatmaya bu kadar az zaman kalmışken son dakika ayarlamaları yapıyor olabilirler mi? Öyleyse benim niye haberim yok? Her şeyi bir kontrol etsem iyi olacak."

Gördüğünüz gibi, çok serbest bir çeviri.

"Eşek Veri Tabanları!" diye haykırdı Galak-si'nin Yaşayan En Büyük Dâhisi. "Şuraya bak!"

Gazeteci oraya baktı. Hayatında gördüğü en zarif odalardan birinin cilalı mermer döşemesi üstünde, şık giyimli ve başında kulaklık olan bir robot gördü. Odanın tasarımı tipik Geç Leovinus tarzındaydı, yine de yepyeni bir ruh taşıyordu. Bazı eleştirmenlere göre Leovinus'un ilk dönem yapıtlarında çoğunlukla görülmeyen türde bir hafiflik vardı tasarımda ve capcanlı ama aynı zamanda sıcak ve samimi renklerle oluşturulmuştu. Belki de Leovinus, kendi tabiatının dışı boyutuyla temasa geçmeyi başarmıştı sonunda. Belki de Yıldızgemisi'nin daha yumuşak, daha kolay yaklaşılabir bir his yaratan iç mekânı, Titania'nın rötuş için sağladığı pek çok katkıdan biriydi.

Büyük Adam'ın böyle öfkelenmesi karşısında ne yapacağını şaşırmişti Gazeteci, oysa Leovinus, en dipteki duvara doğru adımlarını açmaya başlamıştı bile. Orada, dekoratif amaçlı bir panoyu hızla çekerek yerinden söktü. "Ters duruyor!" diye gürledi. "Bazen bütün gemiyi kendi ellerimle yapmam gerekiyor diye düşünüyorum!" Sonra bir tornavida bulup panoyu doğru konumda yeniden monte etmeye girişti.

"Ayrıntılara dikkat gösterilmemesinin, odanın bütün ambiyansını bozduğunu göremiyor mu bunlar?"

Gazeteci, başparmağına takılı duran teybe bir not düştü.

"Yıldızgemisi Titanic'e Hoşgeldiniz." Akıllı robot, duvardan çıkan bir lambaya söylüyordu bunu. "İzninizle, şimdi sizlere İkinci Mevki Yolcuları'na sunulan olanakları tanıtacağım."

Sonra da bu şey, topukları üzerinde akıllı bir dönüş yaparak en yakındaki kapalı kapıya yürüdü doğruca. Bir tangirtü ve aynı anda robot, üst düzey bir dekorasyon ürünü olan mermer zemine sırt üstü devrildi. "Burada, İkinci Mevki'ye hizmet veren Büyük Eksen Kanalı'nı görebilirsiniz!" diye bildirdi iftiharla ve beyaz eldivenli eliyle tavanı işaret etti.

Gazeteci, parmak teybine bir not daha düştü.

Robotun başına gelen bu küçük talihsizliğe Leovinus'un gösterdiği tepki de parmak teybine kaydedildi. Tepki, "bomboş bir yüzle dışa vuran inanmazlık" şeklinde başlayıp "buz gibi bir öfke" ile son bulmuştu. Ama bu ikisinin arasında çok çarpıcı intibak biçimlerinden oluşan bir yelpaze vardı tabii. Bunların her biri Gazeteci tarafından kaydedildi:

"Şaşkınlık dolu memnuniyetsizliğin" yerini derhal "aptallaşmayla karışık kızgınlık" almış, oradan hızla "acı bir kızgınlığa" geçilmiş, sonra da yine aynı hızla "yakıcı bir intikam duygusu"na ve nihayet "buz gibi bir öfke"ye varılmıştı.

"Brobostigon!" diye söylendi Büyük Adam. "O ahmak, sentonöronlardan kısmış!"

Bir not daha düştü Gazeteci, fakat Leovinus öyle ani bir şekilde ona döndü ki, başparmağını derhal ağzına sokarak parmak emiyor numarasına yattı.

"Bu gemide böyle şey olmaz," diye açıkladı Leovinus, bir yandan da yerde yatan robotu kaldırıyordu. "Bütün Hostbotlar'ın devrelerinde yanılmaya karşı güvenli bir nöron vardır ve az önce tanık olduğumuz gibi akılcılıktan uzak davranışları iptal eder bunlar. Pahalı ürünler tabii, ama sizin de kabul edeceğiniz gibi o parayı vermeye değer."

Başını sallayarak onu onaylayan Gazeteci, parmağının ucuna kıymık batmış gibi yapıyordu.

"Ama anlaşılan o AHMAK BROBOSTIGON NÖRONLARI KOYMAMIŞ! Onu gördüğümde..." Cümlelerin yarısında sustu Leovinus.

Heyecanı giderek tırmanmakta olan Gazeteci, "Herhalde gemide başka ne gibi kusurlar olduğunu düşünüyordur," dedi kendi kendine; gözlerinin önünde bir hikâye şekillenir gibiydi büyük bir hikâye, kocaman bir hikâye-işin en güzel yanı da, kendisinin hiçbir şey yapmasına gerek olmamasıydı; her şey gözlerinin önünde kendiliğinden gelişecekti. Biliyordu bunu.

Nitekim daha Gazeteci, mevcut olmayan kıymığı bulmuş gibi yapmıyordu, Leovinus Hostbot'u ayarlayıvermişti bile; sonunda kapı açıldı ve robot Büyük Adam'ı başıyla selamlayarak koridorun yolunu gösterdi.

"Şanslı çifte mutlu bir balayı diliyorum!" dedi neşe içinde.

Bunu da not eden Gazeteci, büyük mimar ve gemi yapımcısının peşinden yürüdü telaşla; sağa döndüklerinde, Gazeteci'nin hayatı boyunca gördüğü en sarsıcı mimari mekânlardan birine dalmışlardı.

Çevresi sütunlarla belirlenmiş oval bir mekândı burası. Çevre duvarı boyunca uzanan frizde, Blerontin'in Kurucu Ataları'nın en sevdikleri boş zaman uğraşı betimlenmişti: Friz ressamlarına poz vermek. Leovinus dikilmiş, öteki uçta duran dev bir kanatlı dişi heykeline bakıyordu. Ama Gazeteci'nin gözü aşağılara kaymıştı... aşağı, aşağı, sonsuz bir düşüş gibi görünen noktaya kadar, zira ayaklarının dibinde, Yıldızgemisi'nin devâsâ omurgasını oluşturan Ana Kuyu vardı.

Geminin belkemiğiymiş bu ve çevresinde de, tıpkı atıp duran sınırlar gibi hep hareket halinde olan ışıklı asansörler yer alıyordu; durmadan aşağı inip yukarı çıkan asansörler, aşağıda dizi dizi uzanan yaşama alanlarına hizmet vermekteydi. Çok, çok daha aşağılarda, geminin dibindeki sintonelerin yanı başında Süper Galaktik Seyahat Süitleri; onların üstünde İkinci Mevki İşadamı Dupleksleri; onların çok ama çok yukarısında da şanlarına yakışır biçimde düzenlenmiş Birinci Mevki Makam Odaları yer alıyordu.

Fakat Gazeteci'nin bütün bunları tek tek kaydedecek zamanı yoktu, çünkü Leovinus ilerlemeye başlamış, çok sayıda sütunla kaplı salondan geçip dipteki hole varmış ve orada gözden kaybolmuştu bile.

Gazeteci ona yetiştiğinde Leovinus, Yıldız-gemisi Titanic'in çok daha olağanüstü ve güzel bir bölmesinde dikiliyordu: Büyük Eksen Kanalı, İkinci Mevki.

Yıldızgemisi'nin Ana Kuyu'sundan iki büyük kanal çıkıyordu, biri pruvaya, öbürü kıça doğru. Bunlar, makineleri soğutma görevini de görmekle birlikte, aynı zamanda son derece zarif birer dinlenme alanıydı. Kanallar boyunca gondollar işliyor, otomat gondolcuların hepsi de en sevilen Blerontin halk şarkılarını söylüyorlardı. En çok söylenen şarkı ise bir gondolcuya âşık olan genç dişi akrobatla ilgiliydi. Akrobat, tam altı pned (yaklaşık bir milyon sterlin) bahşiş bırakıyordu gondolcuya.

Leovinus, "bomboş bir yüzle dışa vuran inanmazlık-buz gibi bir öfke" rutinine dalmıştı yine. Gazeteci derhal not aldı.

"Yolcu yokken şarkı söylememeleri lazım!" En yakınında bekleyen gondola binerken boğuluyormuş gibi bir hali vardı.

Şarkı anında kesildi.

Gazeteci de peşinden gidip şöyle dedi: "Belki deneme yapıyorlardır, ha? Yani her şeyi tersine çevirerek?" Bundan başka eğlenceli bir şey gelmemişti aklına.

"Abuk sabuk konuşma!" diye gürlledi Leovinus. Eğlenecek havada olmadığı açıktı. "Gezinti Güvertesi Asansörü!"

"Si! İkizlerin Hamarat ve Dini Bütün Validesi!" dedi otomat gondolcu. Leovinus ürperdi ve bacağındaki damarın attığını hissetti.

Asansör lobisini süsleyen paha biçilmez Yok-Sanat Başyapıtlarından birini düzeltirken, rahatsızlığını içine atarak daha da birikmesine izin verdi Leovinus.

"İyi günler saygıdeğer hanım, bey veya şey. Bugünkü dikey ulaşım ihtiyaçlarınızı karşılamak üzere size nasıl yardımcı olabiliriz acaba?" Asanbot, yarı yarıya asansör duvarına gömülüydü ve boştaki eli, göğsünden çıkan lev-yeyle oynayıp duruyordu.

"Doğru Gezinti Güvertesi'ne, gevezelik de istemem!" diye gürlledi Leovinus. Bazen bu robotların karakterlerine çok hayıflanıyordu, ama bunlar böyleydi işte: Madem geminin zekâsında duygulara yer olmasına izin verilmişti -ki Titania'nın çok güçlü duyguları olduğundan kimse şüphe edemezdi kendi anlayabileceği türde robot karakterleri seçmesine de karışılmazdı. Meselenin üstüne gitmenin faydası yoktu. Gerçi Leovinus fırsat buldukça, etrafına doluşturduğu karakterlerden bir kısmı hakkında Titania'yla konuşmuş, hem de çok ikna edici olmuştu. Ama işte Titania öyle müsamahakâr, insanların hatalarıyla başarısızlıkları karşısında öyle anlayışlıydı ki, hemen hemen herkesle anlaşabilirdi. Leovinus böyle yapmıştı onu.

Dev Gezinti Güvertesi, Leovinus'un özel olarak değer verdiği küçük gözdesiydi. Güvertenin muazzam şeffaf kubbesi altında yolcular gezintiye çıkabilir, içinden geçtikleri Galaksimin akıllara durgunluk veren ışıltısına hayran hayran bakabilirlerdi. Kubbenin yapımında kullanılan varispeks bileşimli cam, yıldızların yaydığı parlaklığı yoğunlaştırıcı etkiye sahipti, ama aynı zamanda da dışarıyı gözleyen kişinin şöyle bir başını çevirdiğinde hoşuna giden herhangi bir yıldız -güçlü bir teleskopla bakı-yormuşçasına ayrıntılı biçimde görebilmesine olanak tanıyordu. Çevresinde, Leovinus'un tasarımının ürünü bir tür yatay asansör olan peleratör vardı ve pek aktif olmayan yolculara, hiçbir gereksiz kas hareketinde bulunmadan Güverte turu yapma imkânı veriyordu.

İşin teorisi böyleydi. Leovinus'un evindeki televarlık ve Sanal Gerçeklik Görüntüleme Ay-

gıtı'nda büyük bir gönül rahatlığıyla izledikleri böyleydi. Oysa şimdi gözlerinin önünde olup bitenler hiç buna benzemiyordu. Gerçek gerçeklik farklıydı.

Şu anda görmekte olduğu, mimaride "mezbelelik" diye tanımlanan şeydi. Dev cam kubbe, planlanmış olduğu gibi tepelerinde uzanıp gidiyor, gemiyi örten pembe ipeğin ne inanılmaz bir büyüklükte olduğunu gözler önüne seriyordu.

Ama kubbenin altı karmakarışıklı. Buradaki parke döşemenin yalnızca onda biri güzelce cilalanmıştı. Geri kalan kısmı açıkta kalmış kirişlerle kablolardan, gözetleme deliklerinden ve oradan buradan fırlayan tellerden oluşuyordu. İkinci Mevki Yolcularıma yönelik geniş, yayıldıkça yayılan kafeteryanın yayılmış olması gereken yerde moloz ve polistiren bardaklarla dolu kocaman bir boşluk yayılıyordu. Nasıl olabilirdi bu?

Blerontin'de polistiren bardak kullanılmıyordu ki! Ama oraya yığılmışlardı işte! Gezinti Güvertesi'nin henüz bitmemiş ve de ertesi gün öğle yemeği vaktine kadar bitmeyecek olması gibi dehşet verici, inanılmaz bir gerçeği saklamanın hiç yolu yoktu.

Gazeteci bir de baktı ki, Leovinus dizleri üstüne çöküp kalmış.

Ansızın ihtiyar bir adam, yani olduğu gibi oluvermişti. Halkın karşısına çıktığında ona eşlik eden külhani ve kahramanca havası sönüp gitmiş, geride buruşuk, boş kesekâğıdı gibi bir adam kalmıştı.

"Olamaz bu..." diye söyleniyordu sakalına doğru.

"Brobstigon bile... Scraliontis bile bu kadar yalan söylemiş olamaz... yani... Daha bu sabah demişlerdi ki her şey... "

"Günaydın efendim, burun kıllarınızı aldırma ister miydiniz?"

Bir Hostbot ansızın kendi kendini etkinleştirmişti ve anlaşıldığı kadarıyla onlara bir çimento makinesinin yolunu göstermekteydi.

Leovinus en sonunda patladı.

"OROSPU ÇOCUKLARI!" Kubbenin ötesinde dalgalanıp duran ipek kumaşa haykırıyordu. "OROSPU ÇOCUKLARI!" Yarım kalmış işlere haykırıyordu.

Aniden sütunlardan birinin arkasında bir hareket dikkatini çekti. Leovinus, Gazeteci'yi hayretler içinde bırakarak bir saniyede bütün canlılığını yeniden kazanmış ve parke döşeme üzerinde yaylanarak sütunun arkasına fırlamıştı. Koyu renk tulum giymiş bir işçi, bitmemiş yer döşemesindeki bir yarığın içinde çö-melerek saklanmaya çalışıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye gürledi Leovinus.

İşçi hilekâr bir tavırla ayağa kalkarak bir kablonun ucunu bağlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Düzelتيyorum," dedi.

"DÜZELTİYOR MUSUN?" diye haykırdı Leovinus. "Yani şimdi DÜZGÜN mü olmuş bu?" Kolunu uzatıp Gezinti Güvertesi'nin uçsuz bucaksız bitmemiş yerlerini gösterdi. "Yarın gemiyi uzaya fırlatıyoruz ve daha aylarca sürecek iş var burada!"

"Yaa... Evet... birazcık ağır... ilerledi de... " İşçi, bu ihtiyar kaçıktan kurtulmak için kendisine bir umut vaat eden yegâne şeye, pırıl pırıl parlayan, paslanmaz çelikten asansöre doğru kaymaktaydı.

"Şu anda ne yapıyordun?" diye sert bir dille sordu ihtiyar kaçık.

"Ben mi? Tam şu anda mı?" diye cevap verdi işçi.

"Evet! Bir şey yapıyordun, gördüm!"

"Ben mi? Yoo, bir şey yapmıyordum, ben sadece papağanımı almaya gelmiştim." Ağzından dökülen sözcükler havada donmuş gibiydi sanki, sonra buz kütlelerine dönüşüp birer birer Leovinus'a çarptılar; Leovinus, bu çarpmanın etkisiyle sendeledi.

"Papağan mı?" dedi. "Papağan!!! Ne papağanı?"

"Ee... şeyy... papağan işte... hani vardır ya... bir çift kanat...işte ondan... hani şey..."

"Benim güzelim gemimde bir PAPAĞANIN ne işi var?"

Öfkeden çıldırmak üzere olan dâhi, kesin bir cevap bekliyordu.

"Aa! Asansör geldi!" dedi işçi ve anında asansöre binerken, Gazeteci de peşinden atladı; ikisi birlikte hızla alt katlara doğru inişe geçtiler.

"Papağan! Benim Yıldızgemimde! Neler oluyor burada?" Büyük, muhteşem, herkeslerin gıpta ettiği Leovinus, ansızın bir köşeye büzülmüş, kanatlı bir dişi heykelinin karşısında gözyaşı döküyordu.

"Titania!" diye iini çekti. "Titania! Neler oldu böyle? Ne yapacağız?"

Titania!

Leovinus'un dehası hiçbir yerde böylesine ortaya koymamıştı kendini; Titania onun en son ve en çok sevdiği eseriydi, geminin beyniydi ve onun heykeline geminin her yerinde rastlanırdı. Geminin zekâsının gözü kulağı, iletişim becerisinin zyd bu heykel. Ama geminin zekâsı da duygusal hayata sahipti. Leovinus'un en çok yetkinleştiği alan da buydu zaten.

Titania geminin sadece beyni değil, kalbiydi de.

Titania'nın duygusal zekâsını, göreceği işlere uygun düşecek şekilde dikkatle düzenlemek gerekmişti. Böyle şaşırtıcı ölçüde karmaşık bir yapısı olan dev bir gemiyi yönetmek, mürettebatı idare etmek ve farklı ırklardan, türlerden, zihniyetlerden gelip farklı bedensel işlevler taşıyan olağanüstü sayıda yolcuyu gözeterek hepsinin mutlu, güvenli olmasını sağlamak, hepsine zen göstermek için Titania'nın son derece zeki, tatlı, akıllı, şefkatli, sakin, cana yakın olması gerekiyordu... Onda da bunların hepsi vardı zaten.

Titania'nın sureti -her güvertede, her kamarada oturup arpacı kumrusu gibi düşünen bütün o devâsâ melekler-gibi ruhunun da geminin her yanını doldurması gerekirdi. Oysa yle olmadığı çok açıktı.

DÖRT

"Antar Brobostigon lütfen." Leovinus, tükürür gibi konuşmuştu telefona.

"Maalesef Bay Brobostigon yoklar. Bayan Brobostigon'la görüşmek ister miydiniz?"

Leovinus, proje müdürünün karısına için için üzölmüştü hep.

Antar Brobostigon gibi ikiyüzlü, soğuk bir egomanyakla yaşamının neye benzediğini bile düşünemiyordu. Acıma duygusunu birazcık olsun değıştiren tek şey, Crossa Brobostigon'un ikiyüzlölük, soğukluk ve egoistlikte kocasını çok az bir farkla geride bıraktığını bilmesiydi. Belki de ikisi birbirlerini geçersiz kılıyor ve birlikte sımsıcak, samimi, şefkat dolu bir aile hayatı sürüyorlardı. Büyük Mucit için bir sırdı bu.

"Aradığına çok sevindim, Leo," dedi Crossa Brobostigon.

Leovinus, kendisine "Leo" denmesine illet olurdu ve kadının bunu bildiğini biliyor, kendisinin bunu bildiğini bildiğini de biliyordu.

"Ailecek nasılsınız?"

"Benim ailem yok, Crossa," dedi Leovinus; bir yandan da kadının, bu sözleri çok zorlama bir sabırla söylediğini anlamış olmasını umuyordu. "Antar nerede?"

"Galiba... bak, aslında, gemide olduğundan eminim. Birkaç saat önce Droot'la beraber oraya gittiler. Bir şeyler için telaşlandılar işte yine... Bunlar senin gemi için nasıl vesvese yapıyorlar, biliyorsun."

Biliyordu: Tıpkı bir anakondanın, daha demin yuttuğı keçiyi bildiğı gibi.

"Dönünce seni bulabilecekleri bir yer var mı?"

Leovinus telefonu kapattı. Kötü bir şeyler olacağına dair derin bir sezgi, bacaklarından başlayıp karnına yayılmış, sonra göğsünden geçerek kalbine ulaşmıştı.

"Brobostigon ile Scraliontis gemideymiş! Ne işleri var orada?"

Kötü bir şeyler olacağına dair derin sezgi, birdenbire hançer gibi keskin bir mide ağrısına dönüştü. Her yanı buz kesmişti. Midesi bulanıyordu. Kendisine yardımcı olabilecek yegâne kişiyle konuşması gerekiyordu: Titania'yla yani.

Kanal seviyesinden ilerleyerek Büyük Eksen Kanalımdan geçip İkinci Mevki üzerinden Ana Kubbe'ye gitti. Ana Kubbe'ye ve Ana Kuyu'nun başına hâkim olan muazzam Titania heykeline

vardığında, kanatlarından birinin altındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Buradan uzun bir merdivenle geminin can damarına, kalbine iniliyordu: Bizzat Titania'nın bulunduğu gizli bölme.

Leovinus, İronik Mimarimin kurucusu olarak uzun zamandır saygı görmekteydi. Blerontis Üniversitesi'nde Matematiksel Akla Sığmaz-lıklar Profesörü Gardis Arbledonter'ın evinde mesela, kapılar aslında radyo cihazıydı ve eve giriş-çıkış, banyo üzerinden sağlanıyordu. Ama bu Yıldızgemisi'nde en mükemmel inşaat ironilerinden birini yarattığına inanıyordu Leovinus: Titania'nın temel zekâ merkezi olan Gizli Bölme, büyük Ana Kubbe'nin tam ortasında yer alıyordu; Ana Kuyu'nun tepesinde salınan devâsâ avizeyi oluşturmaktaydı.

Geminin gizli kalbi, bütün yolcuların ve bütün mürettebatın gözleri önünde saklanmıştı.

Bölme baş aşağı asılı durumdaydı, ama tersinmeli bir kütleçekim alanıyla çevrili olduğundan içine girince düzgün görünüyordu. Tersinrne alanına girip de kütleçekiminin tersyüz edilmiş olmasından kaynaklanan yönelim bozucu sürece maruz kaldınız mı, Ana Kubbe'yi bir uçtan diğerine kesen kenarı tırtıklı kirişler -yani aslında baş aşağı durumda bölmeye çıkan uzun merdivenler-ile Ana Kubbe'nin kendisi, tepede uzanıp giden Ana Kuyumun dibinde kocaman, içbükey bir zemin oluveriyordu. Bu karman çorman düzenleme, ilk kez bölmeye gelenleri sersemletiyor, şaşkına çeviriyordu.

Leovinus, basamakları ikişer ikişer çıkararak merdivenin tepesine fırladı. Tek bir düşünce vardı kafasında. Ahir ömrünün büyük aşkı! İhtiyar kalbinin saplantısı! Zeki, tatlı, akıllı, şefkatli, sakın, cana yakın... Titania!

Suluk soluğa gizli bölmeye daldı. Baş dönüyordu. İnsanda Leovinus'un ki kadar kocaman bir baş olunca, dönmesini varın siz düşünün. Kusmaya başladı Leovinus. Tam karşısındaki dehşet sahnesine bakmaya dayanamıyor, ama yine de gözünü ondan alamıyordu: Titania, Titania-cığı, sevgili eseri, sevinç kaynağı... paramparça edilmişti. Odanın ortasında öyle yatıyordu, saçları ve kanatları, kusursuz bir çember oluşturarak kuşatıyordu gövdesini. Fakat o güzeller güzeli başı, parçalara ayrılarak şekilsiz bir hale sokulmuştu: Ağzı yırtılmış, gözleri oyulmuş, koparılan burnundan geriye ise içinden mikrodevreler fırlayan anlamsız bir boşluk kalmıştı.

Leovinus, daha kendini toplayıp "Kan emici canavarlar!" diye söylenmeden, odada başka birinin daha bulunduğunu fark etti. Çöp emici robot konsolunun arkasına biri çömelmişti.

"Brobstigon!" Leovinus, ağzında öğüttüğü bir parça kıkırdağı tükürürcesine söylemişti bu adı. "Karanlıklar adına, neler çevirmektesin?" Hiçbir şey düşünmeden, proje müdürüne doğru hamle yapmakta olduğunu, fark etti. O sırada küçük, parlak bir gümüş parçası Brobsti-gon'un elinden düşüp yerde tıngır tıngır yuvarlandı. Bakışlarını yere çeviren Leovinus, Tita-nia'nın o zarif beyin damarlarından, beyninin temel zekâ merkezinden bir parçanın ayaklarının dibinde yatmakta olduğunu gördü. "Mahvetmişsin onu!"

Brobostigon'un itmesiyle sendeleyerek geri geri gidip yere düşen ihtiyar, canı gibi sevdiği eserin iki yana açılmış kanatlarının yanına serildi.

"Körsün sen, Leovinus! Fildişi kulende oturmuş ne kadar da büyük olduğunu, iş ve finans gibi boktan konularla uğraşamayacak kadar saf ve temiz olduğunu düşünüp duruyorsun! Bütün her şey senin sayende çığırından çıktı oysa!"

"Sen ne diyorsun? Neden bahsediyorsun?" Neredeyse ağlayacaktı Leovinus.

"Bu proje tam anlamıyla mali bir facia oldu! Göremiyor musun bunu? Mali açıdan tam bir iflasın eşiğindeyiz!" Brobostigon kapıya ulaşmaya çalışıyordu ki, şaşırtıcı bir çeviklikle yerinden fırlayan Leovinus çıkışı kapattı.

"Ee, ne yapmaya çalışıyorsun?" Ama Leovi-I nus, daha bu soruyu sorarken bütün tezgâhı tam bir berraklıkla görebilmişti. "Sigorta!" diye hızla soludu. "Benim paha biçilmez gemimi paramparça edip sonra sigortadan para isteyeceksin!"

"Büyü artık, büyü!" diye homurdandı Brobostigon. "Dünyanın gerçeği böyle... " Ama daha fazla konuşamadı. İhtiyar dâhi, bir anda üstüne atılıp çenesine, dikkat çekecek ölçüde dünya gerçeklerine batmış görünen bir aparküt sa-vurmuştu. Arkaya savrulan Brobostigon, Titania'nın kanatlarından birine tutunduysa da emici robotun çöp yükleme platformuna düştü.

Tam o anda da çöp robotu etkinleşti. Öne eğilip pirinç burnunu uzatarak "Çöplerinizi toplamak her zaman bir zevktir!" dedi ve Brobostigon'u elektrik süpürgesi gibi ağzından içeriye çekiverdi. Son derece tatsız bir çatırdama ve arkasından hafif bir "plop" sesi! Proje müdürü yoktu artık!

Zaten çöp emme sistemi geminin tasarımında oldukça tartışmalı bir unsur olmuştu. Herkesin televarlık diye çıldırdığı bir çağda nesnelere vakumlu borular aracılığıyla gemide tamamen fiziksel bir şekilde, yani kelimenin gerçek anlamıyla bir yerden bir yere götürme düşüncesi çok demode bulunmuş, bir tür geriye dönüş olarak görülmüştü. Ama Leovinus ısrarlıydı. Bu da yine kendi yarattığı bir başka ufak ironiydi işte. Sonunda güvenlikten dem vurarak sözünü dinletmeyi başardı. Fiziksel taşımacılık, teletaşımada da, her türlü yalancı seyahat düzenlemesinden de daha az riskliydi daima. Üstelik tasarladığı çöp emici robotlar, yükleme platformlarına koyulan her şeyi kategorilere göre ayırıyor, böylece olur da yükün nereye gideceğini bildirmeyi unutursanız, bunu kendileri yapıyorlardı.

Ancak sistem insanlar için tasarlanmamıştı elbette ve çöp robotunun da platforma düşebilecek insanları reddetmek üzere programlanmış olması gerekirdi. Belli ki bu konuda da bazı tavizler verilmişti. Leovinus'un, içinde mide bulantısıyla karışık bir sızı duyarak anladığı gibi Brobostigon, kendi kazdığı kuyuya düşmüş ve işte şimdi küp şeklinde sıkıştırılmış bir atık yığını olarak gemi sintinesinin yolunu tutmuştu.

Büyük Adam, durumun vahametini yavaş yavaş kavramaya başlıyordu. Şu hale bakın: Galaksi'nin Görüp Göreceği En Büyük Dâhi, dehasının nihai noktasını temsil eden eserinin uzaya fırlatılmasından bir gün önce, bitmemiş bir yıldızgemisi, (hakkında hiçbir şey bilmediği) bir mali bunalım ve sabotaj sırasında suçüstü yakalanmış ölü bir proje müdürüyle kalakalmıştı. Resmi biyografisinde hiç de hoş olmayacaktı bu.

Sahi, Scraliontis neredeydi? Crossa Brobos-tigon, kocasının muhasebeciyle buluşmak üzere gemiye geldiğini söylemişti.

Leovinus, paramparça olmuş Titania'nın önünde diz çökerek sevgiyle elinde tuttuğu gümüş parçasını, kafatasının dibindeki sinir merkezine yerleştirdi. Öteki damarın da yerinde olmadığını fark edince elleri titremeye başladı, aslında artık farkına vardığı üzere, Titania'nın beyninin büyük kısmı yerinde değildi. Nasıl olmuş da anlayamamıştı daha önce?

Titania'nın beyni! Ne kadar hassas bir beyindi oysa! En hafif sarsıntı ya da çizikle onulmaz biçimde zedelenebilirdi.

Bu kadar gelişmiş bir gemide, sinir merkezinin iş göremez hale gelmesi özellikle tehlikeli bir durumdu. Yakın zamanlarda yeni bir olgudan söz ediliyordu. Yüksek teknoloji ürünlerinde görülen bir metal yorgunluğu olan bu arıza, çok yüksek yoğunlukta yerleşik mantık sistemlerine sahip bazı aygıtları etkileyebiliyordu: KOKVA deniyordu buna, yani Kendiliğinden Olma Kapsamlı Varoluşsal Arıza. Leovinus biliyordu ki böyle bir arıza pek muhtemel görünmese de, teorik olarak mümkün. Pratikte Yıldızgemisi Titanic'in her molekülünün şu veya bu şekilde geminin mantık sisteminin bir parçası olduğunu da biliyordu. Gemi bu haliyle uzaya fırlatılacak olursa ne gibi facialarla karşılaşılacağını kim bilebilirdi?

Kaybedecek zaman yoktu. Düşünmek bile istemediği şeyler olmaması için Titania'nın bütün kayıp parçalarını bulup yerine yerleştirmek zorundaydı Leovinus.

BEŞ

Birkaç dakika içinde Leovinus, sancak tarafındaki Giriş Lobisi'nin resepsiyonuna varmış, Resepbot'a bağıyordu:

"Scraliontis'i nasıl tanımazsın?!" Resepbot, her ne kadar nezaketinden bir şey kaybetmese de, yardımcı olmaya hiç niyetli gözükmemekteydi.

"Çelimsiz küçük şey! Camkafa! Bu koca projenin muhasebecisidir o, bağırtıp durma beni!" diye diretti Leovinus. "Her işe burnunu sokarken binlerce kez görmüşsündür onu!"

"Maateessüf efendim, tanıdıklar veri tabanımı taramış bulunuyorum, fakat belirttiğiniz ölçütlere uyan kimseyi bulamadım. Ancak size, sancak tarafındaki E Sınıfı Süper Galaktik Seyahat Güvertesi'nde bir ranza verme yetkisine sahibim. Kamaralar pembeye boyanmıştır ve boşaltım ünitesinin gürültüsü pek duyulmaz."

"Ben Scraliontis'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorum!" diye haykırdı Leovinus. Bir yandan da küçük bir gold kartı Resepbot'un gözüne sokarcasına uzattı. Kartın üstünde şu tanıtım yazısı yer alıyordu: "Altmış Milyonluk Kulüp."

"Hay hay, efendim," dedi Resepbot gülümseyerek. "Bay Scraliontis'i Birinci Mevki Restoranında bulabilirsiniz."

Birinci Mevki Restoranı'nda ceket-kravat vaziyetleri mecburiydi, o yüzden görünümü hiçbir şekilde hürmet telkin etmeyen bir ihtiyarın ansızın avaz avaz içeri dalması, Maître d'Bot'ta anlaşılır bir sarsıntı yaratmıştı. "Scraliontis!

Biliyorum, buradasın!" diye haykırdı Leovinus.

"Sizi burada görmek bizim için ne büyük şeref, efendim!" diye bir nida yükseldi güleryüzlü Maître d'Bot'tan. "Ancak eminim ki beyefendi, İkinci Mevki Kafeteryasında daha rahat edeceklerdir..."

"Kes lan!" dedi Leovinus.

"Elbette, efendim. Sizi memnun edebilmek için yalnızca kesmek değil, aynı zamanda gagamı kapamak ve tıraşı bırakmak, hatta daha genel olarak buradan ikilemek de benim için büyük bir şereftir, ne var ki, efendim, daha münasip bir kıyafet içerisinde sizi kabul etmek bizim için büyük bir saadet olacaktır, şayet beyefendi beni takip ederlerse..."

Leovinus, televarlık robotunun kumanda paneli önünde dikilmiş, çöp emici robota bir şeyleri

tıkmaya çalışan Scraliontis'i görmüştü. O da Leovinus'un sesini duyunca başını kaldırdı, belli belirsiz gülümsedi ve robota tıkmaya uğraştığı şeyi smokininin cebine sakladı.

"Fakat beyefendinin, diğer konuklarımızın karşısında kendilerini dezavantajlı durumda hissetmelerini de arzu etmeyiz. Kokteyle katılmadan önce kıyafet değiştirmenizi önerebilir miyim acaba?" Maître d'Bot, Scraliontis'in yanına gitmeye çalışan Leovinus'un önünü kesmişti. Robot önünde dikilmiş iki yana sallanır ve arada bir reverans yapar, başını eğip sallarken, Büyük Adam, bir an muhasebeciyi gözden kaybetti.

"Çekilsene be yolumdan!" diye hırladı Leovinus.

"Memnuniyetle, efendim, ancak her ne kadar Birinci Mevki Restoranı'nda tütün mamulleri içilmesine izin verilse de, buraya ceket ve kravatla girilmesi kesin bir kural olup beyefendinin daha fazla ısrar etmeleri durumunda kendilerine yardımcı olamayacağımı üzümlere..."

"Çok geç kaldın, Leovinus!" diye bağırdı Scraliontis. "Bu hurda yığını gitse gitse çöplüğe gider! Oraya da yarın öğlen tam gaz gidecek zaten!" Muhasebeci hep böyle eliptik ve pek bir anlam taşımayan cümlelerle konuşmaya bayılırdı; mesleği ne olursa olsun, bir şekilde edebiyat alanıyla da dirsek temasında olduğunu hissederdi bu sayede.

"O yapmakta olduğun her ne ise, yapma!" diye bağırdı Leovinus.

"Burada bulunmanızdan büyük onur duymaktayız, efendim, ve ileride de sizi sık sık aramızda görmek isteriz, ancak sesinizi bir ton kısabilerseniz size derhal çıkışı göstere..."

"Ben ne dedim sana? Kes lan!" diye bağırarak ansızın robota döndü Leovinus. Sonra robotu tuttuğu gibi kaldırıp Scraliontis'e fırlattı.

"Size yangın çıkışı önerebilir miyim acaba? Koridorların sadeliği beyefendinin kıyafetine daha uygun düşecektir..." diye bir yorumda bulunan Maître d'Bot, muhasebecinin suratının ortasına çarptığı gibi devirdi adamı. Scraliontis'in saklamaya çalıştığı şey tıngır tıngır yere yuvarlandı: Titania'nın öteki beyin damarıydı bu! Aynı anda da robot, restoranın zarif yer döşemesi üzerinde patlayarak paramparça oldu.

Scraliontis doğrulup robotun bacaklarından birini aldı ve Leovinus'a fırlattı. Yana kaçarken robotun sağ kolunu yakalayan ihtiyar, muhasebecinin karşısına dikildi.

Birkaç dakika ikisi birbiri etrafında döndü. Sonra Scraliontis, açık çizgiden direkt bir dürtüyle açılışı yaptı ve robotun bacağının Leovinus'un omzunu yalaması sonucunda bir yukarıdan dış hamle puanı aldı. Dördüncü pozisyondan basit bir savuşturma ile karşılık veren Leovinus, robotun koluyla ustaca bir daire çizerek karşı atak hakkını kazandı. Ancak Scraliontis'in eskrimi başka bir yerden öğrendiği anlaşılıyordu, çünkü Leovinus'un karşı atak hakkını hiçe sayarak doğruca misilleme yapmaya kalkmıştı. Büyük dâhi gazaba geldi. Hiçbir kural kitabında yeri bulunmadığı açık

olan bir hamleye girişerek robotun kolunu Scraliontis'e savurdu; ardından da, rakibinin düello adabına sığınma imkânlarını tamamen ortadan kaldırarak göğüs göğüse finale girişti.

Leovinus'un elleri Scraliontis'in gırtlığının-daydı şimdi.

"Brobstigon!" diye feryat etti Scraliontis. "Yardım et!"

"Brobstigon çöplüğe gitti!" Leovinus'un normalde yumuşak ve müşfik olan yüzü, biraz da üstünde güreş tuttıkları masadaki lambanın ışığı tam çenesine vurduğu için şeytani bir yeşile bürünmüştü.

"Çöplüğe gitmiş olabilir," diye nefes nefese konuştu Scraliontis, "ama silahı var!"

"Öldü!" diye haykırdı Leovinus; muhasebecinin gırtlığını saran parmaklarını sıkmaya başlamıştı. Brobstigon'un yanında silah olduğunu bilse, onu işlemekten geçirirken biraz daha dikkatli davranırdı.

"Arrrgh! Boğuyorsun beni!" diye bağırdı Scraliontis.

"Farkındayım! Amacım da bu zaten!" Leovinus, ikna edici bir tonda konuşmaya gayret gösteriyordu, ama muhasebecinin cılız boynunu parmaklarıyla gerçekten sıkmak gittikçe güç gelmeye başlamıştı. Herhalde Leovinus'ta katillik dürtüsü olmadığını düşünüyorsunuzdur şimdi.

Oysa Scraliontis'te bu duygu vardı. Masa lambasını sıkı sıkı kavramıştı. Bu, aydınlatmanın kanatlardan sağlandığı bildik Titania heykelciklerinden biriydi. Büyük dâhinin ellerinin duraksadığını hisseden Scraliontis, Leovinus'un kasığına bir diz koydu. Aynı anda da masa lambasını kaldırıp Leovinus'un muhteşem beynine ev sahipliği yapan o muhteşem kafatasına indiriverdi.

Bir anda elleri gevşeyen Leovinus, dizleri üstüne yığıldı. Çatırt!

Scraliontis, masa lambasını bir daha indirmişti Leovinus'un kafata-sına ve sonra bir daha... O olağanüstü ve müthiş beyin, işlerin yolunda gitmediğini kaydetti. Acıyı bloke etti, sonra gerçekten feci bir şeyler olduğunu kavradı ve akıllıca bir seçim yaparak öngörülebilir gelecekte dış dünyayla bağlantıyı kesmeye karar verdi. Restoran zeminine yuvarlanan Leovinus'un kafasından kan fişkiriyordu.

Scraliontis başını aşağı eğip bir süre baktı ona. Vay be! Büyük Adam'ı öldürmüştü!

Panik halindeki Scraliontis, Birinci Mevki Restoranıma bakındı.

Gerçi ceset tahliyesi daha önce yaptığı bir şey değildi ama, o muhasebeci kafası tam da bu iş için biçilmiş kaftandı; nitekim birkaç dakika sonra hızla, yaylanır adımlarla Birinci Mevki

Restoranımdan çıkıyordu. Yalnız o panik anında küçük, parlak gümüş parçasını unutmuştu. Şimdi parça, Maître d'Bot'tan kalanlarla karışmış halde yerde duruyordu.

Leovinus ise Birinci Mevki Restoranımın katıksız lüks ve zarafet dolu ambiyansına katkıda bulunan perdelerden birine güzelce sarılmıştı.

ALTI

Leovinus işle ilgili bu tip sorunlara dalmışken, Gazeteci de papağanını almak için gemiye geldiğini söyleyen işçiden bilgi elde etmeye uğraşmıştı.

"Bırak ya!" dedi Gazeteci. "Kimse yemez bu-ıu! Söyle bakalım ne işin var burada?"

"Bir papağan besliyorum," dedi işçi; bu saçma sapan hikâyeye bir katır inadıyla yapışmış kalmıştı. "İşe gelirken hep yanıma alırım onu. B;y Leovinus'un gemide kuş bulundurulmasına i.'in vermeyeceğini biliyorum, onun için gizlice gâtirip saklıyordum.

Ama işte şimdi onu almaya geldiğimde bir de baktım, eşşoğlueşşegin teki kafesinin kapısını açmış ve kaçıp gitmiş kuş."

Gazeteci cennet-i âlâya dikmişti gözlerini. Kuşuyla ilgili hikâyeler anlatıp duran çok adam duymuştu gerçi, ama bununki, insanın inanmadığı halde sırf eğlence olsun diye kulak verdiği palavralara bile yaklaşamıyordu. "Bak," dedi, "ben gazeteciyim, şüpheli durumlar asla gözümünden kaçmaz ve senin bir şeyler sakladığından da eminim. Gel seninle anlaşalım!"

İşçi ona döndü: "Gerçekten çok üzgünüm! O papağanı çok severdim."

"Bak, sen bana Yıldızgemisi hakkında bildiğin her şeyi anlat, ben de Yıldız Yapı AŞ'ye papağanından bahsetmeyeyim."

Tam Ana Kubbe bölgesine gelmişlerdi ve işçi, Ana Kuyu'nun çevresindeki galeriden telaşla yürüyerek liman Giriş Lobisi'nin yolunu tutmuştu.

"Niye bu kadar gecikti iş? Malzemedен çaldılar, değil mi?"

Anlaşıldığı kadarıyla Leovinus'un bundan haberi yok. Peki mali sorunlarla ilgili anlatılanlar doğru, değil mi? Yarın ne olacak? Bu gemi fırlatılmaya hazır değil, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun!" dedi işçi, bir yandan da koşar adım Giriş Lobisi'ne yürüyordu. "Söylediklerinin hepsi doğru."

"Gemimizde bulunmaktan memnunsanız, bunu Şampiyon Kanape Salonu'nda bir akşam geçirerek kutlamanızı öneririz.

Altı yüzyıldır Blerontin Finalleri'nde yarışmış bütün kanapeleri siz sayın yolcularımıza sunmaktayız." Konuşan, Resepbot'tu.

"EeT'^dedi Gazeteci.

"Ee?" dedi işçi. Sonra Gazeteci'ye dönerek ilk kez gözlerinin içine baktı. "Papağanımı görürsen bunu ona ver." Küçük bir metal levhayı Gazeteci'nin avcuna sıkıştırıp ana kapılardan birinde gözden kayboldu. Gazeteci avcunun içindeki metal parçasına baktı: Bir adres ve telefon numarası vardı üstünde ve görür görmez bunun Blerontis'teki Yasaka büyükelçiliğine ait olduğunu anladı.

Gazeteci, sonraki yarım saatini kendi başına gemiyi keşfederek geçirdi. Daha birçok bölümün tamamlanmamış olduğunu gördü. Mesela sancak tarafındaki Giriş Lobisi'nde daha hiçbir iş bitmemişti. İkinci Mevki yaşam ortamlarının büyük bölümü daha döşenmemişti, hatta bazılarında yatak bile yoktu. Bunların hepsini tek tek not eden Gazeteci, oradan Ana Kubbe'ye döndü ve ansızın galerideki sütunlardan birinin arkasından çıkıveren biriyle çarpıştı.

"Droot Scraliontis!" diye bir çığlık attı.

"Adımı ben de biliyorum," diye tısladı muhasebeci.

Gazeteci gülümseyerek "Tam da aradığım adam," dedi.

"Harkkh!" Yerinden sıçrayan Scraliontis'in suçluluk dolu gözleri Gazeteci'nin omzundan arkaya uzandı. Özel eğitilmiş hırçın fcavşanla-rıyla birlikte içeri doluvorecek olan Cinayet Masası polislerinin, Galaksi'nin Görüp Göreceği En Büyük Dâhimin katilini yakalamasını bekler gibi bir hali vardı.

"Ölmedi! Yemin ederim!"

"Kim ölmedi?" Gazeteci, bu gece daha kaç tane hikâyenin kendiliğinden karşısına çıkıp ağzının suyunu akıtacağını merak etmeye başlamıştı. Bir de, içlerinden tek bir tanesinin ucundan tutabilse. "Kim ölmedi?"

Scraliontis hata ettiğini anlıyordu şimdi. "Çekil yolumdan!" diye bağırdı.

"Dur bakalım!" diye Gazeteci de bağırdı, ama Scraliontis nezaket sınırlarının ötesinde bir noktaya geçmişti bile.

Gazeteci'yi bir sütuna doğru iterek kaçmaya başladı. Gazeteci toparlanıp muhasebecinin ardı sıra fırladı ve şayet Blerontin'de rugby oynanıyor olsaydı rugby stopajı diyebileceğimiz bir hareketle yakaladı onu.

Scraliontis, kapana kısılmış bir hayvanın enerjisiyle boğuşuyordu. Gazeteci'rin yüzünü tırmaladı, ona yumruk, sonra da tekme attı. İkisi de ayağa kalkmayı başardıklarında hâlâ horuk yalağında tepişen iki horuk gibi döğüşüyorlardı (eski bir Blerontin deyiimi). Ama genç ve formda olan Gazeteci, çok geçmeden muhasebecinin sırtını Büyük Ana Kuyu'nun parmaklığına dayamıştı. Scraliontis'i zaptetmeye çalışırken aşağıda Kuyu'nun baş döndürücü derinliklerini görebiliyordu... dipsizliğe doğru indikçe iniyordu kuyu... nefes kesen bir görüntüydü bu.

"Neler olduğunu anlat bana!" Scraliontis'in kollarını iki yana bükmişti Gazeteci. "Ne dolap dönüyor burada?"

"Dolap mı?" diye dudak büktü Scraliontis. "Asla öğrenemeyeceksin!"

"Evet, öğreneceğim!" dedi Gazeteci.

Scraliontis epeyce şaşırtıcı bir cevap verdi: "Pekâlâ! Sana her şeyi anlatacağım!" Gazeteci'nin tam anlamıyla aklı karışmıştı.

Az kalsın, "Yok ya, anlatmayacaksın işte!" diyecekti, neyse ki durumu toparlamayı becerdi.

"Çok nazıksın," diyebildi, ama Scraliontis'in kolunu bırakacak kadar da enayi değildi.

"Gemiyi havaya uçuracağız! Nasıl, bir hikâye çıkar mı bundan?"

Artık Scraliontis'in kolunu bırakacak kadar enayiydi Gazeteci.

"Yani Yıldızgemisi'nde bomba mı var?"

"Evet ama sen asla bulamayacaksın," diyerek sırttı Scraliontis. "Çünkü ömrün vefa etmeyecek!" Ve birdenbire elinde bir şey belirdi. Gazeteci bunun ne olduğunu görememişti gerçi, ama kaburgalarının arasına bir hançerin girmekte olduğunu hissetti. Sendeledi, kıvrandı ve başını kaldırıp baktı: Tepesinde dikilmekte olan Scraliontis'in elinde Birinci Mevki Yemek Salonu'ndaki masa lambalarından biri vardı ve ışıklı, sivri ucundan kan damlıyordu.

Fakat tam o anda korkunç bir çığlık duyuldu ve havada parlak renkler birbirini izledi. Kemerlerin arasından ansızın fırlayan koca bir papağan dosdoğru Scraliontis'e saldırmıştı.

Muhasebeci hamleyi savuşturmaya çalıştıysa da, hayvanın kanatları durmadan suratını dövüyor, gagası burnunu eşeliyordu. Sonunda parmaklığı tutunmayı başaran muhasebeci, bir yandan kollarını savurarak kendini korumaya çalışırken bir yandan da haykırıyordu: "Çekil git! Çekil git!"

Ve olanlar oldu.

Leovinus'un geç dönem mimari tarzına tam anlamıyla uygun düşen o ironik anlardan biri daha yaşanıyordu işte ve bu sayede Gazeteci, Yıldızgemisi Titanic'in yapımı sırasında malzemedен çalındığına dair ilk maddi kanıtına kavuşmuştu.

Yıldızgemisi'nin inşaat maliyetini düşürme doğrultusundaki planın başlıca sorumlusu Scraliontis'ti elbette. Bütün projenin, kâra geçmek şöyle dursun, masrafını bile çıkaramayacağı anlaşılmıştı. Doğrusu tam bir mali felakete gidiliyordu.

Kendisinin de, Brobosti-gon'un da itibarı ve şahsi serveti tehlikedeydi. Temiz, basit, akılcı tek çözüm vardı ve o da gemiyi yakıp sigortadan para talep etmektir.

Tabii gemi önceden yüksek bir meblağ üzerinden sigorta edilmiş, ancak Scraliontis o poliçelerin şişirilmesini ve sigortadan alınacak tüm paranın kendisiyle Brobostigon'a ait şirketlere akmasını sağlayacak düzenlemeleri yapmıştı. Yapım maliyetleri asgari düzeye indirilmiş, yapım faaliyetleri ise tamamen geminin süsü püsüsüyle sınırlanmıştı. Leovinus'tan habersiz Scraliontis, müteahhitlere talimat vererek şartnamede belirtilen malzeme kalemlerinin önce yarıya, sonra da dörtte bire indirilmesini sağlamıştı.

En cömertçe tasarruf edjlen malzemedenden biri de Büyük Ana Kuyu'nun etrafındaki parmaklığın yapımında kullanılan metaldi. "Aman canım," demişti Scraliontis, "yolcular gidip de parmaklığa dayanacak değil ya! Ne diye gerektiğinden daha sağlam olsun ki?"

Ama şimdi kendisinin de idrak etmiş olduğu gibi mesele, bir yolcunun parmaklığa dayanması değildi; bir papağanın saldırısına uğramakta olan proje muhasebecisi de bir an boş bulunup sırtını kazara parmaklığa dayayabilirdi. Ama işte bu idrak çok rötarlı olmuştu. Dayanaksız metalin çatırtısını duyduktan bir saniye sonra Scraliontis, gayya kuyusuna sırt üstü düşmekte olduğunu fark etti.

Dehşet içindeki Gazeteci parmaklığın yanına varıp aşağı bakmayı başardığında, Scraliontis minicik bir cisim olmuştu artık -oysa daha Büyük Ana Kuyu'nun üçte birini bile kat etmiş değildi-ve zarif bir şekilde daireler çizerek dönerken kollarını sallıyor, gitgide daha az duyulan bir sesle bağıırıyordu: "Adı batasınca papağanlar!"

Söz konusu papağan ise Gazetecimin omzuna tünemişti ve "adı batasınca muhasebeciler!" diye bağıırıyordu.

YEDİ

Hırçın tavşanlar denetim altına alınarak olay mahalline getirildi. Aşırı bir heyecana kapılan toplum polisleri, şefleri tarafından ya-tıştırılmıştı ve Yasakalı protestocular, kanlı bir yığın halinde üst üste yerde yatıyorlardı. Kalabalıkların denetim altına alınması açısından tamamen başarılı bir deneyim olmuştu bu. Flortin Rimanquez, şık bir şekilde Blerontisli Gat'ı selamlayarak raporunu verdi.

"Her şey denetim altında, âlicenap Velinimetimiz," dedi.

"Fırlatma işlemine geçebilirsiniz."

"Ama Leovinus hâlâ ortalarda yok," diye cevapladı Gat.

Galaksinin Yetiştirip Yetiştireceği Dâhilerin En Büyüğü ile kol kola fotoğraf çekirme fırsatını kaçıracağı, diye iyiden iyiye evhamlanmaya başlamıştı. Kamuoyu yoklamalarında düştükçe düşen puanlarını yükseltmek için çok ihtiyacı vardı buna, halkla ilişkiler danışmanı demişti ki: "Ne yap yap, Leovinus'la yan yana bir fotoğraf çektir." Aslında bütün bu süreç boyunca Gafin zihnini meşgul eden yegâne konu olmuştu bu.

"Üzülerek belirtmek zorundayım ki, Arş-ı âli'de Mukim Haşmetmeapları," dedi polis şefi yine çakı gibi selam durarak, "aşağıdaki kalabalık elli milyon kişiye yaklaşıyor. Gittikçe de sabırsızlanmaktalar. Benim naçizane önerim, fırlatma işinin bir an önce tamamlanmasıdır ki, benim çocuklar da kalabalığı dağıtma işine bir an önce başlasınlar, yoksa hepimiz üzülebiliriz."

Gat, onun ne demek istediğini anlıyordu. Kalabalık, talihsiz Yasaka göstericilerinin cesetlerine iyice yaklaşmıştı zaten ve aşağıya baktığında, bütün fırlatma alanı boyunca kavgalar çıktığını görebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi iç geçirerek. "Hayır, teşekkürler!" diye ilave etti, düşük rütbeli görevlilerden biri ona "ançüezli" kanape sunarken.

"Korkarım almanız gerekiyor, Efendilerin Efendisi, merasimin bir parçası bu!" diye telaşla fısıldadı düşük rütbeli görevli.

Blerontisli Gat, tören mikrofonuna yeknesak bir tonda konuştu: "Hanımlar, beyler ve şeyler, bu 'ançüezli' kanape çok leziz!"

Kalabalıktan tezahürat yükseldi. Gat yine iç geçirdi ve ne dokunaklı bir tören, diye düşündü. "Az sonra, bugüne kadar inşa edilmiş en büyük yıldızgemisini uzaya fırlatma şerefine nail olacağım! Aziz Blerontinliler, hepimiz için bir iftihar anıdır bu. Bu Yıldızgemisi'ne... Titanic adını verdim.. Onunla uçan herkes bahtiyar olsun inşallah."

Bu sözlerle birlikte Gat, kurdeleyle bağlanmış Fransız şampanyasını⁴³ çözerek geminin pruvasına savurdu.

Şampanya şişesi patlarken, düşük rütbeli görevlinin bir ipi çekmesiyle, o ana dek büyük Yıldızgemisi'ni örtmekte olan kumaş, pembe ipekten bir şelale halinde dökü-lüverdi yere.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Kocaman yıldızgemileri görmeye alışık bir halk bile böylesine devâsâ bir yapıya, böylesine kusursuz bir tasarıma tanık olmamıştı daha önce.

Yıldızgemisi uzmanı sayısız erkek, "Ne kadar güzel, değil mi?" diye iç geçirirken bir yandan da dürbünlü gözlüklerini ayarlayarak geminin gövdesinden tescil numarasını okumaya çalışıyorlardı.

"Bak, bunu anne yaptı... " diyordu bebeğine, sayısız evlenmemiş yeniyetme anne.

"Müthiş bir başarı bu!" diye haykırdı Başmu-habir. Önündeki metinde tam bu an için ne yazılı olduğunu birden hatırlayıvermişti.

Korkunç bir kükreme duyuldu, uzaklarda, düşünülebilir ufkun ötesinde bir kıyıyı dalgalar dövüyordu sanki; bu harikulade gemi, bütün azameti ve ihtişamıyla inşaat platformundan havalanmaya başlamıştı. Sonra hızlandı, bir parça sallandı, bir parça titredi, gözü kara bir hamleyle yönünü değiştirdi ve tam kalabalık, inanmazlıkla dolu bir dehşet içinde haykırırken yok oldu. Evet ya, öyle. KOKVA (Kendiliğinden Olma Kapsamlı Varoluşsal Arıza) adıyla bilinecek olan durumdu bu.

Bu muazzam proje, hepi topu on saniye içinde yok olup gitmişti.

SEKİZ

"Burası banyo olacak, kapıyı da şuraya koyacağız," dedi Dan.

"Harika," dedi Nettie. "Ama... "

"Ben sanıyordum ki banyo şurada olacak, kapı da buraya konulacak." dedi Lucy.

Niye her işi ters anlardı ki bu adam? Dan her seferinde çaba gösteriyordu gerçi ama ne kadar çabalarsa çabalasın, daha bir gün önce Lucy ile konuştukları şeyler ya tamamen aklından çıkıyor ya da bambaşka bir hale bürünüyordu.

"Ben de öyle demek istedim zaten," dedi "Harika," dedi Nettie. "Ama size bir şey söylemem lazım... "

Kileri koklayıp duran Nigel sözünü kesti. "Tuğlaların arasından yüzlerce yıllık şarap keyfinin kokusu yayılıyor," diye haykırdı.

"Burası en fazla yüz elli yıllık!" Yüksek sesle onu cevaplayan, Lucy'ydi.

Nettie'ye dönen Dan, "Papaz evi olarak yapılmış," diye mırıldandı.

"Hmm, harika," dedi Nettie. "Ama, baksana Dan..."

"Şaka etmiyorsun ya!" Dan, ne zaman derinlerinden fişkırان bir heyecana kapılma gereği duysa, benliğinin derinliklerinden bir heyecan dalgasının fişkırmakta olduğunu hissedirdi.

"Lokanta burası olacak, sağda, tam senin geldiğin yerde ve senin nouvelle cuisine değil, California usûlü. Şurası da bar olacak."

Lucy tam insanı utançtan kıpkırmızı edecek cinsten bir bakış gönderdi ona, ama neyse ki merhamet göstererek, yanlışını düzeltmeye kalkmadı. Haa, tamam, hatırlamıştı şimdi, lokanta sol tarafta olacaktı; önce sağ taraf diye düşünmüşlerdi ama sonradan solda karar kılmış, sonra tekrar sağda olsun demişlerdi ve bunun üzerine Lucy, mutfağın öteki tarafta yer almasının daha iyi olacağını, dolayısıyla lokantayı da sola yapmak gerekeceğini belirtmişti. İyi de anam, Dan bütün bunları nasıl hazırlayacaktı zaten?

"Harika," dedi Nettie. "Ama baksana... " Nigel tekrar ortaya çıkınca yine kesildi Net-Ue'nin sesi. Göbeğini açıkta bırakan sade tişörtü ve el örgüsü yeleğiyle çok çekici görünüyordu.

Nigel elini kızın omzuna attı.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu.

"Mmmm," dedi Dan.

"Ben evi kastetmiştim," diye cevap verdi Nigel. Dan, iş ortağının soğuk su püskürten bir hortum gibi hiç çaba göstermeden istediği zaman açılıp istediği zaman kapanma yeteneğine tahammül edemiyordu. Yo, bir dakika! Şunu eski iş ortağı yapalım. Top 10 Seyahat Acentası yoktu ki artık.

Dan'ın gözünde saçma bir şekilde tatminkâr olan bir fiyat karşılığında satmışlardı onu.

"Lucy'yle ben hep böyle bir yer hayal etmişizdir, öyle değil mi Çatalkaram?" Lucy, başkalarının yanında böyle adlarla çağrılmaktan nefret ediyordu, ama bunu Dan'e hiç söylememişti, bu yüzden de kendini suçluyordu. Anlıyordu ki Dan, onun bundan hoşlandığını sanıyor; ve bu ufak sahtekârlık o kadar uzun zamandan beri sürmekteydi ki, artık durumu düzeltmek için hiçbir yol-gelmiyordu aklına. Ne kadar zamandır birlikteydiler? Son on üç yılın tamamı boyunca olmalıydı - aslında Top 10 Seyahat Acentası'nın ilk günlerinden bu yana, yani Nigel'ın Santa Monica'daki bir barda yanına gelip teklifsiz bir şekilde konuşmaya başladıktan sonra onu iş ortağıyla tanıştırmamasından beri.

Lucy, ilk başta bu tatlı dilli İngilizden çok hoşlanmıştı, ama birbirlerini daha iyi tanıdıkça Dan'ih, yani Doğu Sahili Üniversitesi'nden gelen o sessiz çocuğun daha gerçek ve daha anlaşılır olduğuna karar verdi. Zaten birbirlerini tanıdıkça, yeryüzünde hiç kimsenin Nigel'ın tam bir yavşak olduğunu nasıl olup da daha ilk bakışta anlayamamasına şaşırılmaya başlamıştı.

"Adını Watergate Oteli koyuyoruz," dedi Dan.

"Hâlâ birbirlerinin odasına dinleme aygıtı yerleştiren Cumhuriyetçileri kızdırmaz mı bu?" diye sordu Nettie.

Nigel kızın poposuna bir şaplak attı. "Sen git arabayı çalıştır, hadi bakalım tatlı kız," dedi. Nettie de yüksek ökçeleri üzerinde gerisin geri dönüp ilk dönem Victoria mimarisinin zarif bir örneği olan bu papaz evinin merdivenini inerek gecenin karanlığında kayboldu.

Ona böyle davranılmasına nasıl izin veriyor bu kadın? diye düşündü Lucy kendi kendine, sonra Dan'e döndü: "Şirketin devriyle ilgili kesin belgeleri ne zaman imzalayacaksınız, Dan?"

"Aa, ee... tam bilmiyorum..." Dan birdenbire gerilmiş gibiydi. "Galiba Nigel daha..."

Nigel, Lucy'nin patlamasına fırsat vermeden konuştu:

"Belgeler otelde bizi bekliyordur herhalde." Patlama, Lucy'nin Nigel karşısında gittikçe daha doğal bulmaya başladığı bir tepki-lydi. Ama bu sefer fitil nasıl olsa ateşlen-mişti ve onlar otele dönene kadar yanmaya devam edebilirdi. Otele vardıklarında (sürpriz! sürpriz!) satış belgelerinin gelmemiş olduğunu görecekti ve o Allah'ın belasını kurye şirketinin hır kez daha Nigel'ı atlattığını anlayacaklardı, zavallı Nigel! Mutlaka bir mazeret bulurdu o.

Boş evin ışıklarını söndürüp karanlıkta ara-h.1 yoluna çıktılar.

Tepelerindeki gökyüzü, şaşırtıcı bir berraklıkla parlayan yıldızlarla doluydu.

"Nettie niye arabayı çalıştırmamış ki?" Hafif bir tedirginlik, Nigel'in tatlı dilliliğini bıçak gibi keskin hale getirmişti.

Arabanın yanına vardıklarında Nettie'nin, arabanın tepesine yerleştirdiği tek refleksi bir Minolta'nın objektifinden bakmakta olduğunu gördüler.

"Usta, n'apıyosun sen orda yav?" Nigel şakalaşmaya başladı mı, en tehlikeli çehresine bürünmüş demektir.

"Şşt!" dedi Nettie. "Evin fotoğrafını çekiyorum. Sallama arabayı."

"Farkında mısın bilmiyorum, Einstein." Ni gel'in sesinde dolu dolu neşe vardı. Kız arkadaşlarıyla alay etmeye bayılırdı. "Ama hava karanlık."

Sarışın başını milim oynatmadan "Biliyoruz," diye cevap verdi Nettie. "Çektiğim fotoğrafın ismi, 'Yıldızların Altında Dan ile Lucy'nin Oteli.' Belki çerçeveletip girişe asarsınız, ha?"

"Flaşın yoksa gece fotoğraf çekemezsin, Betonkafa." Nigel arabanın kapısını açtı.

"Hey! Salladın ama!" diye bir çığlık attı Nettie.

"Gir içeri, Zekiye, ben kullanırım," dedi Nigel.

Nettie, Dan'e dönerek "Pozu yeterince uzun tutmuştum ama," dedi.

"Harika," diye cevapladı Dan.

Tam hepsi de arabaya biniyordu ki, papaz evinin önündeki çimenler ani bir rüzgârla hareketlendi ve ağaçlar kasırgaya tutulmuşçasına savrulmaya başladı. Yalnız kasırgadakinden farklı olarak bütün yönlere birden savruluyor-lardı.

Arabanın kenarına tutunan Dan, "Yarabbim!" diye haykırdı.

"Neydi o?"

"Bak!" dedi Lucy soluk soluğa. Gökyüzünü işaret ediyordu. "Bir yıldız kayıyor!"

"Dilek tutun!" diye bağırdı Nettie.

"Ya sabır!" diye hırladı Nigel. Captain Mar-vel'ı daima Süpermen'e tercih eden insanlardandı o. "Şuna bakar mısınız?"

Yukarıda olağanüstü bir şeyler olmaktadır. Tam tepelerinde çarçabuk bulutlardan bir halka oluşmuş, sonra nükleer patlama gibi hızla yayılarak bütün bir gökyüzünü alev alev yanan kem suratlı

kümüllüslerle kaplamıştı. Nigel'in dizlerinin bağı çözüldü; Lucy titremeye başladı; Dan'in yüreği ağzına geldi; Nettie ise bakakalmıştı.

Oysa daha bu bir şey değildi.

Dört dünyalı korkunç bir kükreme duydular, uzaklarda, düşünülebilir ufkun ötesinde bir kıyıyı dalgalar dövüyordu sanki, sonra koca bir sivri metal kütle, bütün azameti ve ihtişamıyla ve hiçbir uyarıda bulunmaksızın buluttan indiği gibi Victoria tarzında yapılmış (ama ticari amaçla geliştirilmesine olanak verecek planlama izni bulunan) eski ve zarif papaz evini tam ortasından biçiverdi.

Nigel bakakaldı; Lucy bakakaldı; Dan bakakaldı.

Nettie ise "Harika!" diye mırıldandı.

Saklanacak bir yer arıyormuş gibi çılgıncasına ağaçların arasında dolaşan rüzgârın uğultusundan başka ses yoktu artık; ha bir de papaz evinin duvarlarından, çarpma anında hemen yıkılmamış olanlar yavaş yavaş belverdikçe yere düşen tuğla parçalarının gümbürtüsü.

Düşen şey parlaktı, dikeydi ve daha önce de hep olduğu gibi dimdik göğe yükseliyordu. 0 kadar büyüktü, varlığını öyle güçlü biçimde ortaya koyuyordu ki, sanki orada bulunmak en tabii hakkıymış gibi durmaktaydı. Dört dünyalı seyre dalmışken yan tarafından çıkan minicik bir ışık topu evin yıkıntıları arasında gözden kayboldu.

Bu arada hortum, gibi dönüp duran bulutlar da dağılmaya başlamış ve minicik ışık topu ikinci kez görüldüğünde artık tamamen yok olan bulutlar, bu şeyin bütün o ürkütücü büyüklüğünü iyice ortaya çıkarmıştı. Evin içine gömülen geniş ve sivri kanat ya da pervane, gökyüzüne doğru yükseldikçe yükseliyor, boyu neredeyse bir buçuk kilometreyi buluyordu.

Sonra genişleyerek muazzam bir metalik gövdeye dönüşüyordu, tıpkı dev bir denizaltı gibi.

"Bu bir uzaygemisi," diye mırıldandı Nettie ve hipnotize edilmişçesine ona doğru yürümeye başladı, bileğine asılı unuttuğu fotoğraf makinesi havada salınıyordu. Işık topu birdenbire yine çıktı.

"Dur! Nettie! Gel buraya!" diye haykırdı Dan. Ama bu arada Lucy de koşar adım Nettie'nin peşine takılmıştı. Dolayısıyla Dan de Lucy'nin peşine takıldı.

Nigel ise bütün bunlar olurken direksiyonun altına saklanarak elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışmaktaydı.

"Yaklaşmayın ona!" dedi Dan.

"Nettie!" Lucy kızın koluna yapışmış arabaya geri götürmeye çalışıyordu onu. "Ne... ne... ne olduğunu bilmiyoruz bunun!"

"Mükemmel bir şey... " diye mırıldandı Nettie. Nettie'nin ses tonundaki bir şeyin etkisiyle

üçü birden başlarını kaldırarak bu koca şeye baktılar ve o anda her biri ne yapmaktaysa onu yapmaktan vazgeçti. Bu kadar muazzam^dene-yimlerini ya da hayal güçlerini bu kada'r aşan bir şey karşısında, yaptıkları ne olursa olsun birdenbire saçma ve anlamsız görünmüştü.

Işık topu ikinci kez evin üstünde durmuştu ve şimdi giriş tarafından bir pırıltı geliyordu. Gözlerini tekrar yere indirdiklerinde üçü birden donup kaldı: Ön kapının camında bir gölge belirmişti.

"Bir şey geliyor!" Dan, dizlerinin titremeye başladığını hissedebiliyordu. Lucy, Nettie'yi kolundan tutup çekti. Ama Nettie ileri atılmıştı -şu anda papaz evinin ön kapısını açmakta olan şey her ne ise yanına gidip merhaba demek için büyük bir istek duyuyor gibiydi.

Şey, yıldızların ışığı altında dışarı çıkarken, "Ayyyy!" diye bir çığlık attı Lucy.

"İyi akşamlar, bilinmeyen canlı türleri," dedi Şey. "Yıldızlar Seyahat AŞ'nin sahipleri, araçlarının beklenmedik bir şekilde gerçekleştirdiği acil park sırasında sizlere vermiş olabileceği her türlü rahatsızlıktan dolayı özür diler."

"Ayyyy! Aaaayyyy! Aaaaayyyyaaayyyay!" Anlaşılan Lucy'yi sakinleştirmeye kimsenin gücü yetmeyecekti. Bir Uzaylı Yaratık görmüştü o ve ciğerleri yettiğince avaz avaz haykırıyordu.

"Şşt!" dedi Nettie. "Bizimle konuşuyor!"

"Sakin olun," dedi Uzaylı Şey. "Size kendimizi affettirmek için Yıldız Gemimiz ile bedava bir gezi önerebilir miyiz acaba?"

"Belki başka zaman..." dedi Dan.

"Ayyyy! Aaaayyyy! Aaaaayyyyaaayyyay! Aaaayyyy!" diye devam etti Lucy.

Nettie ise "Evet!" diye bir çığlık attı. "Buna bayılıyorum!"

"Buyrun, hanımefendi," dedi Uzaylı Şey ve zarif bir şekilde geriye dönerek harabe durumundaki eve yöneldi.

"Eee? Hadisenize!" dedi Nettie. "Ne dikiliyorsunuz öyle?" Ve daha Lucy ya da Dan onu durduramadan Şey'in peşine takılıp ön kapıdan giriverdi.

Dan ne yapacağını şaşırılmıştı, ama sonra baktı ki seçeneği yok; Lucy tekrar haykırmaya başlamadan Nettie'nin peşine takıldı, böylece Lucy de hiç düşünmeden Dan'in peşine takıldı.

Şey, aydınlık bir verandada duruyordu ve artık anlamış oldukları gibi, şık bir şekilde giyinip kafasına kulaklık takmış herhangi bir robottan daha ürkütücü değildi. Üstelik kibarca eğilerek onları selamlıyor ve servis asansörüne buyur etmek zorunda kaldığı için özürler diliyordu.

"Lütfen telaşlanmayın," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sizi temin ederim ki Yıldızgemisi Tita-nic,

bugüne dek yapılmış en lüks ve teknolojik açıdan en ileri Galaksilerarası Yıldızgemi-si'dir."

Sonra onları yine başını eğerek selamlayıp içeri buyur etti ve üçü de hasbelkader asansöre binerken buldular kendilerini.

Niye böyle yaptıklarını sonradan ne Dan açıklayabilecekti, ne Lucy ne de Nettie. Daha ne olduğunu anlayamadan önlerindeki merdiven içeri toplanmış ve robot uzanıp bir düğmeye basmıştı bile.

"Sizi servis asansörüne bindirmek zorunda kaldığım için bir kez daha özür dilerim," dedi robot. "Yıldızgemisi'ne girişler normal olarak Yolcu Girişimden yapılır."

"Hey!" diye bağırdı Dan. "Nasıl oluyor da sen İngilizce konuşuyorsun?" Nihayet sorgulayacak somut bir şey bulduğu için kendini biraz rahatlamış hissediyordu şimdi.

"Affedersiniz ama ben... ne demiştiniz, 'İngilizce' mi? Ben öyle konuşmuyorum ki. Bu gemide bütün robot işlevleri morötesi çeviri al-gılayıcılarıyla donatılmış olup bunlar yolcuların beyin dalgalarını otomatik olarak tarar ve dil kalıplarını çıkarırlar.

Daha sonra bu kalıplar sizin beyninizin içinde yeniden düzenlenerek gemi içindeki konuşmaları anlamanızı ve sizin de anlaşılabilir bir dilde konuşmanızı sağlayacak şekilde dönüştürülür. Siz şu anda Blerontince anlıyor ve konuşuyorsunuz. Tam bilim-kurgu yazarlarına göre, ha?"

Dan bu son söze ne diyeceğini bilememişti. Yoksa robot kendisinin, bir yazarın kafasında uydurduğu bir hayalden başka şey olmadığı ve aslında bütün bu olanların da olmakta olmadığı sonucuna mı varmaktaydı? Ama bunları daha ayrıntılı düşünmeye fırsat bulamadan, şu anda içinde buldukları fantastik durum tüm düşüncesine hâkim olmuştu. Kocaman ayaklardan son sürat yukarı çıkarak Yıldızgemisi'nin ana gövdesine ilerlemekteydiler, yani yeryüzünden bir buçuk kilometre kadar yükseğe.

Cep telefonundan bir numara tuşlamakta olan Nigel, arabanın camından dışarı yarım ağızla seslendi: "Dan? Lucy? Nettie?"

Ama sesi, harabeye dönen evin paramparça tuğlalarına kadar bile ulaşamamıştı.

Hemen arkasından korkunç bir kükreme duydu, uzaklarda bir kıyıyı dalgalar dövüyordu sanki.

"Alo?" diye bir ses geldi cep telefonundan. "Oxford Polis Merkezi. Nasıl yardımcı olabilirim? "

Nigel cevap vermedi. Tekrar göğe yükselerek Samanyolu'na doğru gözden kaybolmakta olan o kocaman, inanılmaz şeyi seyretmekle meşguldü.

"Alo? Burası Oxford Polis Merkezi," diye directti cep telefonu.

"Kimsiniz?"

Nigel, paramparça olmuş Viktoryyen papaz evine ve daha birkaç dakika önce arkadaşlarının durmakta olduğu araba yoluna bakıyordu. Sonra cep telefonunu kapattı. "Böyle bir şey olmadı," dedi kendi kendine. "Böyle bir şey olmadı."

Omuzlarının gevşemesine bakınca biraz olsun rahatladığını düşünebilirdiniz, ama böyle bir düşünceyi tamamen fantezi diye reddederdiniz elbette.

Neyse, aslında tam da o anda Nigel, rahatlamak ne kelime, yay gibi gerilmişti. Hatta yerinden zıplarken neredeyse Armani pantalo-nundan dışarı fırlayacaktı; nitekim kafasını arabanın tavanına vurdu.

Arka koltukta ak sakallı bir ihtiyar sessiz sedasız oturmaktaydı; gözlerinde yaşlar vardı ve kaşlarından biri düştü düşecek gibi duruyordu.

DOKUZ

Gemi havalandığı anda Dan, sanki midesi içe göçüyormuş gibi hissetmeye başladı. Vücuduna etki eden inanılmaz kütleçekim kuvvetinin sonucundan başka bir şey değildi elbette bu. Ama geminin havalandığından tamamen habersiz olan Dan, sadece çok heyecanlandığını zannetti. Midenin içe göçmesinden hemen sonra beyninden kan çekildi ve anlık bir baş dönmesine yol açtı bu, hemen arkasından da her yer kararıverdi.

Dan o sırada bayılmış olmasaydı, Lucy ile Nettie'de de tamamen aynı etkilerin görüldüğünü fark edecekti. Ama hiçbiri neler olduğunu anlayabilmiş değildi.

"Telaşlanacak hiçbir şey yok saygıdeğer hanım, bey ve şey."

Hitap ettiği son kişi, artık yarı baygın durumda olan Nettie'ydi anlaşılan. "Kusursuz bir rutin kalkış. Biz makineler gemiyi götürürken, siz canlı varlıklar da güzelce dinlenin." Sonra Hostbot'un kendisi de devre dışı kaldı ve minicik bir tümsek oluşturarak uyku durumuna geçti. Bu arada gemi, yapım şartnamesinde belirtilenin çok ötesinde bir hız kazanmış, Galaksilerarası Uzay-Zaman Sürekliliğimin bilinmez bir noktasına doğru ilerliyordu.

Gemideki robotların bilinci, insanlarınkin-den önce açılmış olmalı. Nettie kendine geldiğinde, aşağı yukarı Haringay'deki dairesinin büyüklüğünde minik bir kamaranın içinde bir yatağa, giysileri çıkarıldıktan sonra yatırılmış olduğunu gördü.

Buranın büyüklüğü dışında hiçbir şeyi tanıdık gelmemişti ona.

Çarşaf lar ipek hissi veren, ama çok daha kalın ve ağır bir kumaştandı. İçinde dış fırçası bulunan kupanın üstünde Mısırlı yaşlı bir opera şarkıcısının resmi vardı ya da Nettie'ye öyle gelmişti. Bir zamanlar üstünde Mısırlı yaşlı bir opera şarkıcısının resmi olan bir kartpostal almıştı ve çekmecesinde saklıyordu. Dış fırçası ise daha bir tuhaftı, çünkü başını eğmiş, tıpkı gövdesini temizleyen bir kuş gibi kendi sapını fırçalıyordu.

Yatağın karşısındaki televizyonda kar fırtınasından başka program yoktu anlaşılan. Nettie uzaktan kumandayı alıp televizyona doğrulttu ve düğmelere basmaya başladı. Yerden bir içki dolabı bitti; süpürgelikten telaşla fırlayan bir Tozbot, görünmez toz zerrecikleri toplayarak cırtlak bir sesle konuştu:

"Temiz bir ortama önem verdiğiniz için teşekkürler!" ve yine telaşlı adımlarla gözden kayboldu; kapı açıldı; ışıklar yanıp söndü; ama yine de televizyon, kar fırtınasından başka program göstermeyi kararlılıkla reddediyordu.

"Aa! Selam! Bakıyorum Kişisel Elektronik Şeycikler Kumandası'nı bulmuşsunuz, lütfen onu daima yanınızda bulundurun zira Yıldızge-misi Titanic'le onun sayesinde iletişim kuracaksınız. Gemiye hoşgeldiniz." Nettie, bunların kendisine söylendiğinden kesinlikle emindi, hem de dolabın bir köşesinde duran lamba tarafından. Farkında olmadan yatak örtüsünü çekerek göğüslerini kapattı.

"Vay, vayy! O bebekleri kendinize saklıyorsunuz diye sizi suçlayamam!"

"Arkanı dön de giyineyim!" dedi Nettie. Lamba itaatkâr bir edayla arkasını döndü. Ama arkadan da aynı görünüyordu.

Nettie, "Lütfen dışarı çıkar mısın?" dedi.

"Hey! Çok iyi yaa! Zaten bu dolapta durmaklan gına gelmişti artık!" Lamba zarif tavırlarla kapıya yürüdü. "Ha, sahi," dedi neşeyle. "Ben Odabot'unuzum. Bir isteğiniz olursa haber verin.

Dışarıda bekliyor olacağım. Ohhh! Hava değişimi harikulade olacak!" Sonra kapıyı çekti.

Nettie giysilerini üstüne geçirip bir yandan da televizyonun kumandası sandığı aleti incelerken, "Eminim o robot böyle davransın diye yapılmamıştır," dedi kendi kendine. Aletin üstünde çok çeşitli düğmeler vardı. Bir tanesinde Odabot ikonu duruyordu; ona basınca kapı tekrar açıldı ve Odabot başını içeri uzattı.

"Vayy be! Göbeğinizi açıkta bırakan bu tişörtle bir harika olmuşsunuz!" diye haykırdı.

"Kişisel yorumlarda bulunmaktan kaçınırsan sevinirim!" dedi Nettie ters ters.

"Hey! Hemen bozulmayın ama yaa!" Odabot sahiden kırılmış görünüyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"İlk olarak arkadaşlarımı bulmak istiyorum. İkincisi, bu gemiden nasıl ineceğimizi öğrenecek iyi olur bence."

"Hey yavrum be!" Odabot parmaklarını şık-latmıştı, yani tıngırdatmıştı. "Yani bu gemide böyle başka yavrular da mı var?"

"Bir androide hiç yakışmayacak kadar terbiyesizce davranmaktasın!" Nettie, robotlarla nasıl konuşulacağını bilirdi. "Lütfen kişisel yorumlarını kendine sakla, aksi halde seni şikâyet etmek zorunda kalacağım. Bunun ne demek olduğunu biliyorsundur herhalde."

Odabot hayretten donakalmıştı. "Dur bi dak-ka, yav! Ben gerçek bir 'kişilik aktarımlı' robotum. Karakterim böyle!"

"Ama benim hoşuma gitmedi. Madem bana hizmet etmek için buradasın, davranışlarını derhal değiştir."

Robotun suratu bir karış olmuştu. "Tamam, tamam! Lütfen susun artık."

"Arkadaşlarımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Yandaki odalarda olabilirler mi?" diye sordu Odabot.

Nettie bir dakika içinde kamarasından çıktı. Kıvrıla kıvrıla gözden kaybolan daracık koridordaki bütün odaların kapısında yazı vardı.

"Ne yazıyor burada?" diye sordu. Robot cevap olarak bir gözlük çıkarıp uzattı Nettie'ye. Nettie bir an tereddüt ettiyse de gözlüğü aiıp taktı.

"Çeviri gözlüğü," diye açıkladı küskün Odabot.

Nettie her kapının üstünde bir isim yazdığını görebiliyordu artık: "Sümbül," "Yasemin," "Hezaren" vs.

"Pek basmakalıp," diye söylenen Nettie, "Karnabahar"ı tıklattı. Çeşitli nebat üzerinde bir düzine kadar benzer girişimde bulunduktan sonra, ellerini arkasında kavuşturmuş sessizce peşinden yürümekte olan Odabot'a döndü. "Bana bak, arkadaşlarımın nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi robot.

"Onları nasıl bulabileceğimi biliyor musun, bilmiyor musun?"

Nettie, kelimeleri özenle seçiyordu.

Odabot biraz düşündükten sonra, "Biliyorum," dedi.

"Öyleyse söyle," dedi Nettie.

"Misafir listesinden," diye bildirdi robot.

"Peki o nerede bulunur?"

"Giriş Güvertesi'ndeki Giriş Lobisi'nde, Resepbot'ta," diye cevapladı robot.

"Odamdan telefonla arayabilir miyim?"

"Hayır, Süper Galaktik Seyahat Sınıfı Sütlerimden olmaz."

"O halde Giriş Lobisi'nin yolunu göster bana," dedi Nettie.

"Ay!" diye bir cevap geldi Odabot'tan, "ne yazık ki bu güverteden ayrılamam, ama asansörlerin oraya giderseniz Asanbot her türlü dikey seyahat isteğinizi karşılayacaktır ve sonra da bir Hostbot sizi Giriş Lobisi'ne götürür."

Nettie iç çekti. Süper Galaktik Sınıfı'nda seyahatin hiç de öyle ahım şahım olmadığını şimdiden söyleyebilirdi.

Lucy kapının gümbür gümbür vurulmasıyla kendine geldi.

Doğrulup oturarak etrafına baktığında yabancı bir yerde olduğunu anladı. Küçük, basık bir odaydı burası ve bir köşesinde son derece sakil bir lamba vardı. Televizyon doğru dürüst çalışmıyordu, renkleri de soluk bir pembeden ibaretti.

Yer döşemesinin altından aralıksız bir gıcırta geldiği yetmiyormuş gibi, bir de artık kapıdan geldiğini kavramaya başladığı feci gümbürtü vardı.

"Lucy!" Lucy, gümbürtüye bir de insan sesinin eşlik ettiğinin yeni farkına varmıştı. "Aç kapıyı!" Dan'di bu.

"Nasıl?"

"Orada uzaktan kumanda gibi küçük bir şey olması lazım onu kullan," diye bağırdı Dan.

Lucy, bir-iki beceriksizlikten sonra kapıyı açmayı başardı ve Dan karşısındaydı işte, kasvetli bir koridorda dikilmiş, hep yaptığı gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirip duruyordu.

"Şükürler olsun, bir şeyin yok!" O iki kulaçlık gülümsemesi belirmişti yüzünde, Lucy de sanki boğuluyormuş gibi kendini Dan'in kollarına attı.

"Neler oldu?" diyerek ağlıyordu.

"Öğreneceğiz." Neyse ki gerçek hissiyatına yöre çok daha kendinden emin çıkıyordu Dan'in sesi.

"O uzaygemisindeyiz, değil mi?" Lucy sesinin bu kadar çaresiz çıkmamış olmasını dilerdi, ne de olsa artık Dan yanındaydı, aslında her şeyin düzeleceğine inanıyordu.

"Haydi Nettie'yi bulup bu şeyden mümkün olduğu kadar çabuk çıkalım," dedi Dan. "Anladığım kadarıyla öteki yolcuları bulmak için ta Giriş Lobisi'ne gitmemiz gerekiyor. Bu kadar gelişmiş bir alette odalar arasında telefon bağlantısı olmasını bekliyor halbuki insan!"

Süper Galaktik Seyahat Sınıfı'nın asansör girişinde Ana Kuyu manzarası yoktu. Ama asansöre bindikten sonra Kuyu'nun ne kadar derin olduğunu aniden fark edip dehşete düşüyordunuz.

Lucy'nin de Dan'in de nutku tutulmuştu.

"Öff!" dedi Asanbot. "Şayet hanımefendi, beyefendi ya da şey lütfedip dikey seyahat arzularına dair bilgi verirlerse, ben de vazifemi yerine getirme imkânına kavuşurum."

"Giriş Lobisi'ne, lütfen," dedi Dan.

"Yani yukarı çıkmamı mı istiyorsunuz benden?"

"Öyle mi istiyorum?" diye sordu Dan.

"Giriş Lobisi, Giriş Güvertesi'ndedir beyefendi," derken Asanbot'un sesinde öyle bir hava vardı ki, insanların çoğu ancak özel bir eb-lehlik seviyesinde bulunan yaratıklarla böyle konuşmayı hayal edebilirdi.

"O halde biz de oraya gideceğiz."

"Yukarı?"

"Zannedersem öyle."

Asanbot, ta ruhunun derinlerinden gelen bir iç çekişle inledi ve şöyle mırıldandı kendi kendine: "Ah bu zamane gençleri! Beş para etmez hiçbiri, kimilerimizi tek kollu bırakıp kimilerimizin yuvasını dağıtan iki dünya savaşının cehennemini yaşamamışlar ki."

Lucy, karşılık vermeye hazırlandığını hissederek bir tekme savurdu Dan'e ve "Bizi Giriş Lobisi'ne götürün," dedi; lüks antikacı dükkânlarından halı alırken başvurduğu en iyi "Parasıyla değil mi ulan?" sesini kullanmıştı.

Asanbot dokunaklı bir şekilde dudağını büktü, elini göğsünden çıkan kola götürdü ve iç geçirerek yukarı itti kolu.

Asansör hızlandığında iki insan evladı, Yıldızgemisi'nin seyre değer ihtişamı karşısında yine sus pus oldular.

Lucy, Dan'in elini tuttu. Rüyalarında bu kadar büyük ve görkemli yerler görürdü bazen, ama bunların rüyalar âlemine ait olduğunu da kesin biçimde bilirdi. Oysa şimdi tam göbeğine düşmüştü işte, tam rüyalarından gibi bir yerdeydi. Dan'in aklını başından alan eski papaz evi, bunun yanında öyle basmakalıptı ki.

Yan gözle Dan'e baktı. Onun ne düşündüğünü tahmin edemezdi hiç. Şimdi de tahmin edemiyordu.

Asansörden inip Büyük Ana Kuyu'nun başındaki kemerli avluya adım atar atmaz, yüksek topuklu bir sarışının en dipteki kapıdan geçerek gözden kaybolduğunu gördüler. Giriş Lobisi'ne vardıklarında Nettie'yi bir masa lamba-sıyla hararetili hararetili konuşur buldular.

"Burası Giriş Lobisi, hanımefendi ve beyefendi." Bir Hostbot yanlarında bitivermişti bile ve karşılıklarına geçmiş hayli anlaşılmaz el kol hareketleri yapmaktaydı. "Süper Galaktik Seyahat yolcuları olarak bu lobiden geçme hakkına sahipsiniz, ancak oturma grupları ile banyoları kullanamayabilirsiniz.

Süper Galaktik Seyahat Sınıfı olanaklarından kendi güvertenizde yararlanmanız gerekmektedir."

"Bak, biz seyahat falan yapmıyoruz," dedi Dan. "Tek istediğimiz bu şeyden nasıl çıkacağımızı öğrenmek."

Masa lambasıyla bir türlü anlaşılamadığı anlaşılan Nettie, tam o anda fark etti onları. "Hey! Buradasınız ha!" diye seslendi, sonra da masa lambasına dönüp şöyle dedi: "Bana bak ampul kafa, sen o istek formlarını kendin doldur -üç kopya olarak-sonra da ampul yuvana sok!" Başını elleri arasına alan masa lambası, başka tarafa bakar gibi yaptı.

Nettie yanlarına vardığında Hostbot, "Bu şeyden çıkmak mı?" diye soruyordu.

"Evet ya!" diye cevapladı Dan. "Çıkmak istiyoruz, hem de en kısa yoldan."

"Aaa!" Nettie şaşırılmış görünüyordu. "Şöyle biraz etrafa bakmak istemez misiniz?"

Dan, bu olağandışı kadının kendisini her seferinde daha çok şaşırttığını fark ediyordu. "Biraz etrafa bakmak mı?" diye haykırdı. "Hiç korkmuyor musun?"

"Ee, evet biraz, ama çok heyecanlı! Hem bu şeyler tamamen zararsız görünüyor." Nettie, Hostbot'un çenesini okşadı.

Hostbot ise burun kıvrarak ceketinin yenindeki tozu silkeler gibi yaptı. Süpürgelikten fırlayan Tozbot hayali toz zerrecelerini topladı, cırtlak bir ses çıkardı ve tekrar süpürgeliğin içine girdi.

"Muhteşem, değil mi?" diye kararsız bir hamlede bulundu Lucy.

Ona katılan Nettie, "Harikalude!" dedi. Dan ise "Ama aklımızı başımıza toplamak zorundayız," diye konuştu. Hiç kimseyi yanıltmayan "Burada patron benim" tonunda söylemişti bunu. "Çıkışı bulmamız gerekiyor. Böylece nerede bulunduğumuzu bilmiş oluruz. Ondan sonra da, eğer gerçekten istiyorsanız biraz keşif yaparız belki."

"Maalesef yapamayacaksınız, efendim." Hostbot yine burun kıvrırdı; Kensington'daki seyahat acentalarına bir servet ödeyerek bilet almamış olan herkesin kendisini saçtaki kepek dibi istenmeyen bir şey hissetmesini sağlamak 11/ere programlanmış bir burun kıvrırmaydı bu.

"Ne yapamayacakmışız?" dedi Lucy.

"Maalesef gemiyi terk edemezsiniz," diye cevapladı Hostbot.

"Şimdi, eğer sizin için sakıncası yoksa derhal kendi güvertenize gitmenizi..."

"Dur bakalım!" Dan pis davranmaya karar vermişti artık. Ama en kararlı zamanında bile

ancak bir paket yara bantı kadar pis olabilirdi 0. "Ne demekmiş 'gemi'yi terk edemezsiniz'?"

"Burada tutsak mıyız?" Nettie'nin sesi bir parça gergin çıkıyordu.

"Hayır, hanımefendi ya da şey, elbette tutsak değilsiniz; sadece şimdilik gemi'yi terk etmeniz fiziksel olarak mümkün değil, zira Yıl-dızgemisi şu anda uçuş durumunda bulunmaktadır."

Hostbot biraz öksürdü ve kemerli avlu ile Büyük Ana Kuyu'yu işaret etti. "Size hep birlikte Süper Galaktik Seyahat Sınıfı Kafeteryasına gitmenizi öneririm, orada sade ev yemekleri ve geniş bir antre bulacaksınız."

Uçuş durumunda oldukları haberi, üç insan evladı üzerinde gözle görülür bir etki yapmıştı. Orada bir pencere olsa, hiç kuşkusuz üçü birden koşup atlamaya kalkacaktı. Ama pencere olmadığına göre, koşup atlamaya yarayacak bütün o enerjinin bir şekilde kullanılması gerekiyordu. Nettie, stres atmak üzere tasarlanmış bazı aerobik hareketleri yaparak harcadı enerjisini. Lucy ile Dan de Nettie'ye bağırarak.

"Görüyor musun yaptığını? Aman Allahım! Uzaydayız! Hep senin yüzünden!" Dan doğrudan hakareti seçmişti.

"Ben biliyordum!" Lucy'nin tercihi ise suçluluk duygusu uyandırma yönünde kendini suçlama yöntemi idi. "Bu kuş beyinli oksijen sarışınının peşine takılmamız gerektiğini biliyordum!"

"Lütfen Giriş Güvertesi'nde sesinizi yükseltmeyiniz. Etrafta Birinci ya da İkinci Mevki yolcuları bulunabilir. Süper Galaktik Seyahat Sınıfı güvertelerinde istediğiniz kadar bağırabilirsiniz"

Ve yine eliyle aşağıya giden yolu göstermişti Hostbot.

Nettie ellerini havaya kaldırdı. "Hey! Hey! Çocuklar! Sakin olun!"

"Ne diye sakın olacaktınız canım!?" Dan, Melodram Kipi'ne geçmişti. "Müstakbel yuvamızı mahvettin! Bizi bu uzaylıların gemisine bindirdin! Sonunda ayağımız yerden kesildi işte!

Allah bilir ne zaman geri döneceğiz dünyaya!"

"Lütfen!" dedi Nettie. "Müstakbel yuvamızı ben yıkmadım.. "

"Yo! Yoo! Biliyorum! Özür dilerim! Birden kendimi kaybettim işte!" Dan niye böyle söylediğini kendisi de bilmiyordu.

"Eğer durumumuz gerçekten bu robotun söylediği gibiyse, en iyisi kendimizi toplayıp bu durumdan nasıl kurtulacağımıza karar vermek olacak."

"Aaaayyyy! Aaaayyyayyyaayy! Aaaaaaaa-ayyyy!" Lucy, geminin muhteşem dekoru karşısında kapıldığı hayranlığı bir yana bırakıp İlk Çılgılık Kipi'ne dönmeye karar vermişti.

"Lütfen yalnızca Süper Galaktik Seyahat Sınıfı güvertelerinde çılgılık atınız!" diye diretti

Hostbot.

"NE?!" diye haykırdı Dan. "NE?! NE YAPACAĞIZ BİZ?!"

"Ben derim ki," dedi Nettie kesin bir sesle, "gidip Kaptan'ı bulalım -bir kaptan vardır mutlaka-ve ona durumumuzu anlatıp bizi evimize götürmesini isteyelim."

"Güzel! Aman çok güzel!" Dan, alaycılıkta kendini aşmıştı.

"GÜZEL! Kaptan'ı bulacağız ha! Ben niye akıl edemedim bunu? Ah, tabii ya! Ne parlak bir fikir!... Vallahi gerçekten de iyi bir fikir."

Kısa bir esten sonra Lucy devam etti: "Aaa-ayyy! Ayyyy!
Ayayayayyyy!"

"Kes sesini!" dedi Dan. İlk defa böyle konuşuyordu Lucy'yle ve Lucy de hayretten sesini kesiverdi.

Nettie, bu Süper Galaktik Seyahat güruhu haykırıp dururken etrafta başka yolcu olup olmadığını anlamak için endişeyle bakınmakta olan Hostbot'a dönerek "Kaptan'ı nerede bulabiliriz?" dedi.

"Kaptan, hanımefendi ya da şey, Kaptan Köş-kü'nde bulunabilir," diye öldürücü soğuklukta bir mantıkla cevap verdi Hostbot.

"Peki Kaptan Köşkü'nü nasıl bulabiliriz?"

"Bulamazsınız," dedi robot kesin bir tavırla. "Kaptan Köşkü'ne ancak Birinci Mevki yolcuları ulaşabilir."

Nettie, "Evet ama bir yerlerden geçip fiziksel olarak köşke ulaşabiliriz herhalde," diye akıl yürüttü.

"Ne yazık ki, hayır," diyen Hostbot, yine burun kıvırdı. "Bu gemide seyahat alanlarına ilişkin kısıtlamalara kesin biçimde uyulur."

"Öff, bırak bunları yaa!" diye bağırdı Dan. "Bu, acil bir durum!"

Nettie "İşte orası!" dedi. Çeviri gözlüğünü takmıştı ve lobinin öbür ucundaki bir kapıya çakılı levhayı okuyabiliyordu artık:

BURADAN SONRASI BİRİNCİ MEVKİ YOLCULARINA MAHSUSTUR.

Nettie nereden gideceklerini bildiğini söyleyince, "Çook iyi!" diye bağırdı Dan.

"Aaaayyy!" dedi Lucy. "Affedersiniz, çılgılık ıtmak istememiştim. Şu robot çok hızlı hareket ediyor da!" Hakkı vardı: Dan ve Nettie ve de Lucy Birinci Mevki Girişi'ne doğru hamle ettikleri anda

Hostbot yetişip kapı ile üçünün arasına girmişti.

"Üzgünüm saygıdeğer hanım, bey ve şey..."

"Bana şey deyip durmasana," dedi Nettie.

"Süper Galaktik Seyahat Sınıfı yolcuları buradan öteye geçemezler. şimdi, lütfen kendi güvertelerinize döner..."

"Çekil lan yolumuzdan, Düdük," diyen Dan, robotu itip geçiverdi.

"Beyefendi kapının kilitli olduğunu göreceklersiniz," diye burun kıvırdı Hostbot, "ve de kendi bölgenize dönmekte ısrar edecek olursanız geminin güvenlik görevlilerini çağırarak zorunda kalacağım. Yanlarında hırçın tavşanlar olacaktır."

Dan ile Lucy çoktan Birinci Mevki kapısını itme ve çekme hareketlerine başlamışlardı, ama faydası olmadığı açıktı.

"Bunun başka bir yolu vardır mutlaka," dedi NtHie. Ses tonunda bir şey, Dan ile Lucy'yi sükûnete ve mantıklı düşünmeye sevk etmişti.

"Tamamdır!" dedi Dan. "Bana bırakın siz. Ne de olsa Seyahat benim işim, yahut da isimdir. Burada karşılaştığımız, bütün dünyada seyahate çıkanların en yaygın yaşadığı sorundur.

Mev-kimizi ücret ödemedenden nasıl yükseltebiliriz?"

Hostbot susuyordu.

"Ha!" Bu tepkiyi anında tanımıştı Dan. Bu tür dilsizlik, kurumsal bir küstahlık tarzıydı. "Mevkimizi ücret ödemedenden nasıl yükseltebileceğimizi derhal söylemezsen, seni Seyahat Acentaları Birliğime şikâyet ederim." Blöf yapıyordu tabii, ama daha önce birçok kez işe yaramıştı.

"Ben bu konuda size yardımcı olamam, efendim." Robotun sesindeki küçümseme artık o kadar elle tutulur biçimde hissediliyordu ki, her yanı nasır tutmuş gibi oluyordu insanın.

"Resepbot'a müracaat etmeniz gerekiyor." Bu sözlerle birlikte, daha önce Nettie'nin konuşmakta olduğu masa lambasını işaret etti.

"Hıh!" diye dudak büktü Nettie. "Yerçekimin-de askısız gece elbisesi ne işe yararsa, o makine de o kadar işe yarar!"

Oysa Dan, Resepbot'un yanına uçmuştu bile ve şimdi de kendini kahramanlık derecesinde alçaltmaya hazırlanıyordu.

"Baksana," diye başladı söze, "yanlış mevkiden yer verilmiş bize. Bu, aktris Gloria Stanley'dir -tanıyorsundur herhalde." Dan'in parmağıyla göstermekte olduğu Nettie, işi çoktan kapmış, tam bir vazife bilinciyle Resepbot'a buğulu bakışlar atmaya başlamıştı. "Ben kendisinin menajeriyim,

bu genç hanım ise avukatıdır." Lucy de iş kadınlarına özgü ince çizgili tayyörüyle bu rol için biçilmiş kaftandı doğrusu. "Bize Birinci Mevki'den bilet kesilmiş olması gerekirdi, ancak seyahat acentamız rezervasyonun içine etmiş. Hemen mevkimizi değiştirir misin?"

Resepbot fanusunu ya da kafasını kaldırarak iki ampulünü Dan'ın suratına dikti. Kıpır kıpırdı, ama yerinden de kıpırdamıyordu.

"Hangi seyahat acentasıydı acaba?" diye sordu Resepbot.

"Top 10 Seyahat." Dan rolüne iyice ısınmıştı artık.

Resepbot birkaç kez yanıp söndü, veri tabanının bir yerlerine atılmış bir dosyayı arar gibiydi. Sonra bir cins "bing!" sesi çıkardı ve parmaklarıyla masada trampet çalmaya başladı.

"Galaksi'de böyle bir acenta bulunduğu dair kayıt yok bende."

"Böyle bir acenta bulunduğu konusunda sana güvence verebilirim," dedi Dan; bir yandan da düşünüyordu. "Yani aslında bu sabaha kadar bulunuyordu."

"Bakın, derhal Birinci Mevki'ye geçmemiz gerekiyor." Lucy işe el koymaya karar vermişti.

"Evet, hanımefendi," küstah bir nezakete büründü Resepbot.

"Peki mevkiniz yükseltildiğinde aradaki farkı kime fatura edeceğiz?"

"Mayem, Bader ve Lizt'e," dedi Lucy. Çalıştığı hukuk bürosunun adıydı bu.

Resepbot, "Bizde böyle bir firma adına kayıt yok," dedi.

"Daha veri tabanına bile bakmadınız!" Lucy öfkeyle bağırmıştı.

Resepbot birkaç kez yanıp söndü ve bir "bing!" sesi daha çıktı.

Sonra öne uzandı: "Ancak farkı peşin öderseniz mevkinizi yükseltebilirim."

"Ne kadar?" Dan kaygan zemin üzerinde bulduklarını hissediyordu.

"Yetmiş milyon pistre ya da iki pned. Nakit kabul edilmez, ancak Galaktik Gold Kredi Kartı ile ödeyebilirsiniz."

"Galiba sen Gloria Stanley'nin kim olduğunu bilmiyorsun... "

Dan, taktik değiştirmeye karar vermişti.

Oldukça ani ve şaşırtıcı bir şekilde, " 'Gloria Stanley'nin kim olduğu hiç umurumda değil," deyiverdi Resepbot.

"Ay, bırak Allaşkına," dedi Nettie. Böyle şeylerden nefret ederdi.

En uzlaştırıcı avukat tonuyla araya giren Lucy, "Bakın," dedi, "mevkimizi yükseltmeniz için

bir yol vardır mutlaka. Bizler değerli müşterileriz."

Bu kez Resepbot, masasındaki küçük bir ekrana çarçabuk göz attı. "Süper Galaktik Seyahat Sınıfı: Ücretsiz," diye oradan okudu suç-larcasına. "Size bedava bilet kesilmiş?!"

"Elbette! Biz değerli müşterileriz! Ünlü müşteriler!" Dan gözü kara dalmıştı işte. Ama Resepbot fanusunu iki yana salladı. Dudağı olsa bükerdi de.

"Kusura bakmayın, yapabileceğim hiçbir şey yok. Süper Galaktik Seyahat Sınıfı'ndan Birinci Mevki'ye geçemezsiniz.

Üstelik bir de bedava bilet almışsınız. İkinci Mevki'de olsanız bir şey yapabilirdim belki."

"Bak!" dedi Nettie masa lambasına. "Hangi mevkide seyahat ettiğimizin hiç önemi yok... "

"Benim için var!" dedi Dan.

"Benim için de!" diye bağırdı Lucy.

Nettie, "Tek istediğimiz," diye devam etti, "Kaptan'la görüşmek. Bizi ona götürür müsün?"

Resepbot'un cevabı, "Şirket politikasına aykırı," oldu. "Süper Galaktik Seyahat Sınıfı yolcuları -özellikle de ücretsiz bilet kesilmiş olanlar-üst düzey görevlilerin yanına giremez."

Nettie öbür ikisine dönerek "Yarabbim!" diye söylendi. "Buna dayanamıyorum. Kaptan'a ulaşmanın bir yolu olmalı."

"İkinci Mevki'ye nasıl geçebiliriz?" Lucy anlıyordu ki, insanlığın bildiği o en büyük kuvvet, Dan'i tam anlamıyla pençesine almıştı artık: Bedel ödemededen yükselme arzusu. Hiçbir şey durduramazdı onu.

"Bunu sormakla bir şey kaybetmeyiz ki!" Sızlanma ile gönül okşama arasında bir yerlerdeydi Dan.

Resepbot hiç istifini bozmadan tavana bakmaya başladı.

"Ne güzel bir fanusunuz var." Lucy, başka bir yaklaşım denemeye karar vermişti.

"Şirket renkleri işte," dedi Resepbot.

"Ama size yakışmış," diye devam etti Lucy.

Dan gözlerini devirdi.

"Bak!" Tekrar konuşmaya hâkim olmaya çalışıyordu ki, Resepbot sözünü kesti.

"Odalarınızda ücretsiz mevki değiştirme kuponları bulunuyor.

Şimdi lütfen, yapacak daha mühim işlerim var benim."

ON

"Kuponlar ha?" Ana Kuyu'nun başındaki kemerli avludan hızla geri dönerlerken böyle homurdanıyordu Dan.

Asanbot daha keyifli bir saatindeydi -ama ancak birazcık daha. "Aşağı?" diye sordu. Ypres siperlerinin dışında böyle bağırmıştı bana Tebeşir Beyazı. Ağzından çıkan son söz buydu.

Sonra robot bomba aldı götürdü onu. Benim kolumla bacağımı da götüren o bombaydı. 'Yat... Aşağı!' O gün bugündür hep kulağımdadır sesi..."

Asansör Süper Galaktik Seyahat Sınıfı güvertesine ulaşana kadar üçü, Caen pansuman üssündeki tıbbi imkânların ilkelliğini tüm ayrıntısıyla öğrenmiş, derin yaradan kangrenli dokuyu temizleme işinin teknik ayrıntılarına vâkıf olmuş ve Kıbrıs'taki Müttefik levazım sınıfının uyguladığı tekniklerin hemen hemen eksiksiz bir dökümünü almışlardı.

Yeryüzü gezegeni hakkında hiçbir şey bilmeyen bir uygarlığa ait bir robot için son derece etkileyiciydi bu.

Üçü Süper Galaktik Seyahat Sınıfı koridorunda son sürat koşarlarken Dan, "Allahım, bu asansörü çok sık kullanmamız gerekmez inşallah," diye söyleniyordu.

"Çuhaçiçeği... Yıldızçiçeği... Kasımpatı... " Nettie, çeviri gözlüğünü takmış isimleri okuyordu.

"Odalarımızın adlarını bile bilmiyoruz daha," diye sızlandı Lucy.

Nettie'den, "Aa! 'Karnabahar,'" diye bir çığlık yükseldi. "Bu benim kamaram!"

KEŞ'ini (Kişisel Elektronik Şeycik) kullanarak içeri girdi ve Süper Galaktik Seyahat Dergisi'nin son sayfasında, tam Gümrüksüz Alışveriş üzerine bir makalenin arkasında kuponu buldu.

"Bakın!" dedi diğer ikisine dönerek. "Siz kendi kamaralarınızı bulmaya çalışırken ben de gidip mevkiimi yükselteyim. Bir şey geldi aklıma." Koşar adım Giriş Lobisi'nin yolunu tuttu. Asanbot'un ordudan aldığı emekli aylı-ğıyla ne kadar zor bir hayat sürmekte olduğuna -üstelik maluliyet farkı da vermiyorlardı dair hikâyatına kulak asmamaya çalıştı ve Re-sepbot, biletine İkinci Mevki damgasını kerhen vururken, uzanıp sordu:

"Makine Dairesi kış tarafında oluyor herhalde, değil mi?"

"İkinci Mevki Büyük Eksen Kanalı'nın sonunda, oradan geçme hakkına sahipsiniz artık. Buyrun bu da Bar'da bir kadeh bedava Mehtap Esrikliği içmenizi sağlayacak kupon." Nettie'ye bir

bilet daha uzatan Resepbot, hemen ardından kendi şalterini indirdi.

Nettie İkinci Mevki Bölgesi'nde ilerleyebildiği kadar ilerledi.

Yüksek topuklu ayakkabıları kemerli avluda yankılar yapıyordu.

Bu arada Lucy ile Dan de Süper Galaktik Seyahat Sınıfı'nın koridorlarında perişan bir halde dolaşp duruyor, kişisel elektronik şeycik-lerini her buldukları kapıya sokuyor, ama ne yaparlarsa yapsınlar sonuç alamıyorlardı.

"Neydi Nettie'nin planı?" Dan, bu umutsuz çabayı kafalarından biraz uzaklaştırmaya karar vermişti.'

"Makine Dairesi'yle ilgili bir şeyler söylüyordu," diye homurdandı Lucy.

"Belki makinelerden anlıyordur, ha?" dedi Dan.

"Nettie mi?! Haa, tabii ya! Hey! Bir tık oldu! Yemin ederim!"

Lucy kapılardan birini denedi, ama kapı onlara açılmamaya kararlıydı.

"Aslında Nigel'in yavrularından biri olarak epey zeki bu Nettie." Dan kendi kendine kafasını sallamıştı.

"Yaa, onun kafasıyla ilgilendiğini fark edememişim," diye cevap verdi Lucy.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Dan şaşırılmıştı.

Bir an için kapılardan biri teslim olur gibi görününce, "Açılıyor!" diye haykırdı Lucy. "Off! Hayır, açılmıyor..." "

"İyi bir kız," dedi Dan.

"Artık farkına varsan iyi olacak. Akşam yemeğinden beri kesip duruyorsun kızını... Allahım! Ne zamandı o yemek? Sanki bir ömür geçmiş gibi!"

"Onu kesmiyordum ben." Dan'in "incinmiş masumiyet" puanı bazı günler inanılmayacak kadar yüksek olurdu.

"Aman neyse." Lucy, yaşadığı hüsranın üstüne üstüne gidiyordu şimdi. "Madem Nettie o kadar zeki, nasıl oluyor da Nigel'in kendisine Barbie bebek gibi davranmasına izin veriyor?"

"Buna izin mi veriyor?"

"Böyle kadınlara illet oluyorum! Niye böyle bir haksızlığı kabulleniyor ki?"

"Yine de çok zeki olabilir," diye bir hamle yaptı Dan, ama pek umudu yoktu. Lucy'deki kesinliğin gücü ezici bir etki yapardı onda hep.

Lucy zehirli bir tonda konuştu: "Beynin büyüklüğü ile memelerin büyüklüğü arasında hiçbir bağıntı yoktur."

"İşte bu!" Dan KEŞ'ini kapılardan birine doğrultmuştu ki, gayet mucizevi ve lütufkâr bir şekilde önlerinde açılıverdi kapı.

"Çeviri gözlüğü!" Lucy hemen lambanın yanına koştu ve kenardaki bir rafa tıkılmış Süper Galaktik Seyahat Dergisi'ni buldu: Aerobik dersleriyle ilgili bir broşür, Süper Galaktik Seyahat Sınıfı yolcularına sunulan otomatik çamaşır yıkama olanakları, yolcuların memnuniyet ve şikâyetlerini belirtmeleri için 132 sayfalık bir form ve "Yangın Çıkması Halinde Yapılacaklar" başlıklı küçük bir broşür daha.

Anlaşıldığı kadarıyla alınacak önlem, her zaman kesinlikle sakın ve soğukkanlı olmaktı. Kamaralarda kalmanız ve mürettebattan kimseyle temas kurmaya çalışmamanız tavsiye ediliyordu. Ve bir kez daha, rahat olup yolculuğun geri kalanından tat almaya bakmanız öğüt-lenmekteydi.

"Hava soğudu mu sence?" Kuponu dergiden yırtarken sormuştu bunu Lucy.

"Yine de," dedi Dan, "ben Nettie'yi kesmiyordum."

Nettie, İkinci Mevki Bölgesi'ne giden kapının açılmasını beklerken ürperdi. Bir an için tişörtünün, göbek nahiyesini de örtüyor olmasını diledi. Ama sonra kapı açıldı ve aklını tamamen karşısında duran manzaraya verdi. İkinci Mevki Büyük Eksen Kanalı'nın ana iskelesinde bulmuştu kendini. Bir gökyüzü benzetimi altında uzanıp gidiyordu kanal. Geniş sütunlar, zarif kıvrımlarla ilerleyen bir duvar oluşturmuş, kanal kıyıları, korları üstünde mangallarla dolmuştu. Otomatik gondollar kanal boyunca tembel tembel gidip geliyordu ve robot gondol-cular şen şakrak bir şarkı tutturmıştı -Yıldızgemisi Titanic'in ana ulaşım yolunu ahenk ve huzurla dolduran bir şarkıydı bu:

"Kız ona aşkını verdi!

Salıncağını göklere gerdi!

Kondurdu bir öpücük, gülümseyen yakışıklı dudağına.

Goldolcu da Şarkılar okudu kızın kulağına:

Altı pned bahşiş verdi kız gondolcuya!"

Nettie en yakındaki gondola binince şarkı kesildi. "Makine Dairesi'ne," dedi Nettie.

"Si! Muzaffer Atletizm Antrenörünün Mesai Arkadaşı!" dedi gondolcu ve Büyük Eksen Kanalı'ndan aşağı süzölmeye başladılar.

"Söylesene," dedi Nettie. "Yolcuyu alınca şarkı söylemeniz gerekmiyor mu? Oysa siz tersini yapıyorsunuz."

"Si! Sözü Dobra Ortodontist Hanım!" diye cevapladı robot; aracı ileriye doğru itmek için güç harcadıkça düzenli olarak soluyordu. "Geminin ana zekâ sisteminde bir terslik olmalı."

Nettie bunu başıyla doğrulayarak zihnine kaydetti.

Gondol, Büyük Eksen Kanalı'nın tam ortasından dosdoğru gidiyordu. Gevşek bir tempoda ilerlemekteydi ve uzaygemisi deyince -hele bir de uzaylıların uzaygemisi-aklına gelenden bu kadar uzak bir atmosfer içinde Nettie, sırtını minderlere güzelce yaslayıp düşüncelerini akışına bıraktı.

İçinde bulunduğu durumdan ötürü niye kendini daha rahatsız hissetmediğini merak ediyordu. Sanki iyi huylu bir varlık algılıyor gibiydi bu gemide. Tanıdığı bir şey ya da biri onları kollayıp gözetecekti sanki. Nettie başını iki yana salladı. Öyle şekillenmemiş düşüncelerdi ki bunlar, bir anlam aramak boşunaydı.

Peki ya Nigel ne olmuştu? Niye onu daha fazla özlemiyordu? Üç aydır bütün hayatı onun etrafında dönüyordu oysa. Nigel'in randevu defterini güncelleştirmesini ve bu deftere yazdıklarına sadık kalmasını sağlamıştı Nettie.

Nigel'a her gün çorap değiştirmesi gerektiğini öğretmiş, donlarını elleriyle yıkamıştı. Çok seviyor olmalıydı Nigel'ı. Ama yine de onun hayatından çıktığını biliyordu işte. Robotlarla dolu bir uzaygemisi tarafından kaçırıldıkları için değil sadece...

Yukarıda Allah vardı! Yeryüzüne döneceklerinden emindi.

Kendilerine bir zarar gelmeyeceğinden emindi. Ama Nigel yeryüzünde onu bekliyor olmayacaktı. Bir şeyler kopmuştu aralarında, ama yine de buna üzüyor değildi Nettie.

Gondol iskeleye toslayıp durdu. Gelmişlerdi. Nettie iner inmez, "Gondolcu gelmişti dize Kız öpücük gönderdi tırmanıp trapeze..."

... diye yeniden başladı gondolcu.

Nettie, "Teşekkürler!" dedi.

Gondolcu ise "İşte o anda eli kaydı genç bayanın..." diye şarkıya devam etti.

Çeviri gözlüğünü ayarlayan Nettie, daha o anda bir tabela gördü: MÜRETTEBATA VE PERSONELE MAHSUSTUR. Tabelayı takip ederek daldığı paslanmaz çelik koridor, mavi mavi parlayan bir grup kapıyla son buluyordu.

Yaklaştıkça hiç motor gürültüsü duyulmadığını fark etti (tabii eğer uzaklardan gelen o yaprak hışırtısı motorun sesi değilse), yoksa uzaklarda bir kıyıyı dalgalar mı dövüyordu? Nettie tüm vücudunun ürperdiğini hissetti, sonra üşümekte olduğunu anladı. Gemi çok soğuk olmaya başlamıştı gerçekten de. Hem nefes almakta da zorlanmaya mı başlıyordu, yoksa hayal gücünün bir oyunu muydu bu?

İşıltılı mavi kapılarda John Lewis Kredi Kartımı salladı Nettie ve daha önce hiç ama hiç kullanmadığı amirane bir tonda şöyle dedi: "Gümrük ve Vergi Dairesi'nden Özel Arama Emri.

Derhal açılın!"

Hafif bir tereddüt oldu. Parıldayıp duran mavi kapılar önce bir aralanıp tekrar kapandı, sonra da itaatkâr bir edayla açıldılar.

Makine Dairesi, bilimkurgu filmlerinde gördüklerinize öyle benziyordu ki, Nettie burayı «vcunun içi gibi bildiği hissine kapıldı. Bir tek, 0 kalın pencerenin arkasındaki kara, kapkara karanlık neydi öyle? Orada hiçbir şey yok gibi görünüyor, ama yine de bütün bu kablolar falan oraya bağlanıyordu sanki.

Nettie dahili santrali bulmak için etrafına bakındı. Çok basit bir şeydi düşündüğü: Kaptan Köşkü'ne çıkıp da Kaptan'la bizzat konuşamazlarsa, Makine Dairesi'nden ona telefon edecekti. Kaptan Köşkü ile Makinistler arasında bir şekilde iletişim sağlanıyordu mutlaka.

Köşede küçük bir dolap vardı. Nettie kapağını açtığına iki düğme çıktı karşısına. Birinde şöyle yazıyordu: BOMBA MONİTÖRÜ; ötekinde ise şöyle: ATEŞLEME DÜĞMESİ. Tüm vücudunu ani bir soğuk dalgası sardı, geminin şu anki havasından bile daha. soğuktü bu. "Bomba mı?" Gemide bomba mı vardı?

Nettie, üstünde BOMBA MONİTÖRÜ yazan düğmeye bastı.

Kibar bir ses duyuldu: "Mega İmha Şirketi ürünlerinden 8D-96

Tam Teçhizatlı Mega İmha Aygıtının durumu hakkında bilgi istediğiniz için teşekkürler. 'İftihar Vesilesi Bomba' adı verilen bu imha aygıtı, gerektiğinde kullanılmak üzere yıldız gemisine yerleştirilmiştir. Mega İmha aygıtının şu anda etkin durumda olmadığını bildirmekten kıvanç duyarım. Bombalarla ilgilendiğiniz için teşekkür ediyoruz."

"Neyse biraz rahatladım," diye mırıldandı Nettie. "Eveet, dahili telefon nerede bakalım?"

Bundan sonra olanlar tamamen karanlıkta kalmıştır.

Nettie'nin kendisi de hiç hatırlamıyordu tabii. Zırlı pencerenin yanında duran merdivene tırmandığını hatırlayabildi. Gittikçe daha çok üşümekte olduğunu ve nefes almakta güçlük çektiğini ve sonra bir kuvvetin onu etkisi altına aldığını da hatırlıyordu...merdivene tırmanmaktayken onu yana doğru çeken bir kuvvetti bu... öyle bir kuvvet ki, bir Kara Delik ya da öyle bir şey tarafından yutulmakta olduğunu sanmıştı Nettie...

merdivenden aşağı yatay düşüşe geçerek perspeks camın arkasındaki şeye doğru çekildiğini hissetti... Hatırladığı bir sonraki şey karanlıkta girdaba tutulmuş gibi dönerken ölüm kalım mücadelesi vermekte olduğuydu.

ON BİR

Dan ile Lucy'nin başı dertteydi.

İkisi de kuponlarını alıp İkinci Mevki'ye geçebilmek için Resepbot'a yaltaklanmış, sonuç da almışlardı, fakat Birinci Mevki'ye yüksel mek için daha incelikli bir müzakere gerekiyordu ve bunun da son derece çetin bir iş olduğunu görmüşlerdi.

"Kredi Kartınız yok. Altı Milyon Mil Kulu-bü'ne üye değilsiniz.

Seyahat Müdavimleri ara* sında kaydınız bile yok! Bu tartışma tamamen anlamsız. Bu yıldızgemisinde İkinci Mevki'nin sağladığı olanakların kendi ihtiyaçlarınız açısından yeterli olmanın da ötesine geçtiğini göreceksiniz."

Nasıl olur da bir robot bile böyle inanılmaz, böyle dayanılmaz derecede züppe olabilir? diye düşündü Dan.

"Dan!" dedi Lucy. "Boşuna nefes tüketiyoruz. Hem bana hayal gücümün bir oyunu mu bu yoksa nefes almak zorlaşmaya mı başlıyor?"

Dan havayı kokladı. Lucy'nin hakkı vardı. Üstelik gittikçe de soğuk oluyordu. "Yarabbim!" diye söylendi.

"Hava ve sıcaklık normal seviyelerdedir," diye bildirdi bir Hostbot.

"Palavra!" diyerek patladı Lucy. "Hava gittikçe soğuyor ve nefes almak da zorlaşıyor!"

Hostbot, "Sizi temin ederim, havalandırma ve sıcaklık, Süper Galaktik Seyahat Sınıfı'nın konfor ihtiyaçlarına göre maksimum düzeylere getirilmiştir," dedi.

"Yani," diye haykırdı Dan, "farklı seyahat sınıfları için farklı düzeylerde havalandırma ve ısınma sağlandığını mı söylemeye çalışıyorsun bize?"

"Normalde hayır, efendim, öyle değil," diye cevapladı Hostbot. "Ancak, şayet gemide Birinci ya da İkinci Mevki yolcusu bulunmasaydı, oksijen ve ısıtma da tabiatıyla Süper Galaktik Seyahat Sınıfı yolcularının ihtiyaçlarına göre daha düşük tutulacaktı."

"Aman Allahım!" diye bağırdı Lucy. "Sizin gibi insan değeri bilmez yaratıklar görmedim hayatımda!"

"Memleketime döner dönmez doğru Seyahat Acentaları Birliği'ne gidiyorum!" Dan daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu! Artık -soğuğa rağmen-panikten ter dökmeye başlamıştı. "Nefes alacak kadar hava yok!"

"Süper Galaktik Seyahat güverteleri için bol miktarda hava ve ısı var, efendim, fakat ne yazık ki geminin tümüne dağıtılıyor."

Bu sırada Lucy tekrar Resepbot'a dönmüş masasına vurup duruyordu.

"Üzgünüm, hanımefendi," diyordu Resepbot da, "fakat şirketimizin politikası, ancak gemide Birinci ve İkinci Mevki yolcuları bulunduğu zamanlarda Birinci ve İkinci Mevki havası ile ısıyı sağlamaktır."

"Ama biz İkinci Mevki yolcularıyız!"

"Gemide İkinci Mevki yolcu bulunduğuna dair kayıt yok bende."

"Ama daha demin mevkimizi yükselttin ya! Kupon getirmiştik!"

"İkinci Mevki kuponlarını bu ayın sonuna kadar işleme koyamayacağız maalesef. Müracaatınız için teşekkürler."

Resepbot aniden kendini devre dışı bırakıverdi.

"Pekâlâ... Pekâlâ... " Dan, Kararlılık Kipi'ne geçiş yapmaya çalışıyordu. "Birbirimizden ayrılmamız çok önemli. Git Nettie'yi bul, ben de bu karışıklığı düzeltmeye çalışayım."

"İyi de gidip Nettie'yi bulmam için birbirimizden ayrılmamız gerekiyor." Dan ne zaman Kararlılık Kipi'ne geçse, Lucy böyle mantıklı müdahalelerde bulunurdu.

"Pekâlâ! Ben gidip bulayım onu."

"Aynı şey! Hem Nettie için niye bu kadar endişeleniyorsun ki?"

"Endişelenmiyorum! Sadece hepimizin bir arada olması gerektiğini düşünüyorum, belki birimizin yardıma ihtiyacı olur."

"Hepimiz de havasızlıktan boğulacak ve donarak ölecek olduktan sonra ne gibi bir yardım sağlayabiliriz acaba birbirimize?" Lucy, özellikle soğuk konusunda çok hararetli olmaya başlamıştı.

"Pekâlâ! Gidip Nettie'yi bulma! Peki ne yapalım sence?"

Dan'in sesi öyle çaresiz, öyle ümitsiz çıkıyordu ki... tuhaftır, Lucy yine de bu halini Kararlılık Kipi'ne tercih ederdi.

"Daha fazla oksijen sağlayabilir miyiz, gidip bakayım. Sen de Birinci Mevki'ye geçişimizi sağla!"

"Ama o zaman da 'birbirimizden ayrılmamız' gerekecek!" diye isyan etti Dan.

"Birbirimizden ayrılmamız gerekir diyen ben değilim ki.

Senin fikrindi bu," dedi Lucy. Sonra Dan'in boynuna sarılıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Böyle savunmasız görüldüğünde hiç kıyamazdı Dan'e. "Neşelen biraz, İkinci Mevki Yolcusu! Her şey düzejecek, göreceksin!" Sonra da gitti ve Dan, birdenbire acınacak kadar yalnız hissetti kendini.

Öyle yalnız ki... yalnızlığını elleriyle tutup kucaklayabilirmiş gibi geliyordu ona... ama öyle geldiği halde, içini bomboş hissetmesine sebep olan şeyin Lucy'nin yokluğu olmadığını da biliyordu. Başka bir şey vardı.

ON İKİ

Bütün hayatını Los Angeles'ta geçirmiş olduğu halde kafası çalışırdı Lucy'nin. Aralıksız karbon monoksit ve sinema sanayisinden insanlara maruz kalmasına rağmen akıllı kızdı.

Hukuk eğitimi almıştı ve çalıştığı avukatlık bürosunda takdir topluyordu. Eğlence piyasasının hukuki meseleleri üzerinde uzmanlaşmıştı, ama hâlâ kafasını kullanmaktan zevk alıyordu ve işte şimdi iyi bir fırsat bulmuştu.

"Oksijen aygıtlarını nerede saklıyorlar?" Ana Kuyu'nun başındaki kemerli avludan geçerken kendi kendine yüksek sesle söylemişti aslında bunu. "Buldum!" Nereye bakması gerektiğini birdenbire buluvermişti. Ey Allahım! Akıllı olmak ne güzeldi be! Bazı tanıdıkları gibi koca memeli bir yavru olarak dünyaya gelmediği için talihine şükrederdi hep.

"Büyük mağazalarda," diye düşündü, "asansörlerin yanında mağaza planı bulunur hep... Yani... " Ve işte oradaydı plan!

Hem de asansörlerin yanında, burası mağaza olmadığı halde.

Lucy küçük bir düğmeye bastı ve zeminde koca bir alanın aydınlanmasıyla Yıldızgemisi Titanic'in planı çıktı ortaya.

Üstelik ikinci bir kumanda ile istenen yeri yakınlaştırarak büyütme mümkündü. Macy's mağazalarında bile bulunamazdı böylesi!

Lucy çeviri gözlüğünü takıp okumaya başladı: TIP MERKEZİ.

İşte oksijeni burada bulabilirdi. Gemi planında belirtildiğine göre İkinci Mevki Yolcularının kesinlikle memnun kalacağı özel imkânların görüntülenmesini beklemeden, Yıldızgemisi Tıp Merkezi'ne koştu.

Yıldızgemisi Titanic Tıp Merkezi, geminin ana gövdesinde, Giriş Katımın altında dört yüz metreye yaklaşan bir alanı işgal ediyordu. Baş döndürecek kadar yeni ve temiz olan bu bölümde şöyle deniyordu: "Merhaba, Yıldızgemisi Titanic Tıp Merkezi'ne hoşgeldiniz. Hayatın nimetleri henüz elinizdeyken kıymetini bilip tadını çıkarmak için ideal yerdesiniz, yani burası sadece hastalar için değil! Kart Bakım Makinemize kredi kartınızı soktuğunuz andan itibaren hiç acı duymayacağınızı garanti ediyoruz!"

"Aman Yarabbi!" diye içinden geçirdi Lucy. "Yeni bir metin yazarı tutsalar ya!" Zaman geçtikçe nefes alması biraz daha zorlaşıyordu ve dikkat çekecek kadar soğuktu hava. Lucy oksijen tüpüne benzer bir şey bulmak için etrafına bakındı ve ansızın dondu kaldı. Bunun havanın soğuk

olmasıyla hiç ilgisi yoktu.

Geminin diğer kesimlerinin tersine Tıp Merkezi boş değildi. İki insan vardı burada, bunlar insansa tabii! Yerde iki cisim duruyor ve bir tanesi dosdoğru Lucy'ye bakıyordu. Lucy de ona baktı. Ama onun insan olmadığından hiç kuşkusu yoktu, bir şekilde biliyordu işte. Yeterince insan görünüyordu gerçi, ama tuhaf bir "başkalık" vardı üstünde. Elle tutulur bir şey değildi bu... belli belirsiz bir şeydi... kafa karıştırıcı bir şey...

Sonra Lucy fark etti ki, daha önce hiç bu kadar güzel turuncu gözler görmemişti...

Bir çığlık atarak kaçmak için geri döndü, ama yaratık ayağa kalkmıştı bile ve Tıp Merkezi'nin kapısı da Lucy'nin arkasından kapanmıştı. Panik halindeki Lucy, kapıyı nasıl açacağını bilemedi.

Güçlü bir kol boynundan kavradı onu ve bütün vücudunu tir tir titreten bir ses duyuldu: "Debelenme. Boynunu kırabilirim."

Lucy baştan aşağı pelte gibi oluvermişti. Gerçekten bayılmadığını iddia edecekti ama, Gazeteci -ki kolunu Lucy'nin boynuna dolayan da oydu zaten-sonradan onu en yakındaki yatağa taşıdığını ve orada birkaç dakika kendini bilmeden yattığını anlatacaktı.

Lucy kendine geldiğinde, kanlar içindeki saldırganı bir cesedin üstüne eğilmiş durumda gördü. Onun manyak bir katil olduğunu ve kurbanının giysilerinde bir şey aradığını derhal anladı, giysilerin tuhafılığı da dikkatini çekmişti: Acayip renkler, acayip bir kesim, acayip kumaşlar... İşte tam o noktada, yatağa bağlanmış olduğunu da derhal anlayacaktı.

İçinde bulunduğu durumun dehşeti aniden, bir mağaza vitrininden içeri dalan kırk tonluk bir kamyon gibi çarptı ona:

Lucy tuzla buz olmuş, alarmı çalmaya başlamıştı: "Aaaaayyyaayyy!"

Ayyyyyaayyy! Ayyyyyy!" diye çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Dönüp ona bakan Gazeteci, sinirden dişlerini gıcırdatmaya başladı.

"Kes sesini!" diye terslendi.

Aman Yarabbi! Katil, onunla konuşmuştu! Zavallı bir savunmasız kadındı o, yatağa bağlanmış bekliyordu, bu gözü dönmüş sadist, son kurbanını soyma işini bitirdikten sonra sıra kendisine gelecek ve adam... ve ne... ve ne isterse yapacaktı! Yapacaktı ya! Hem de ona! Lucy

Webber'a, California Üniversitesi Hukuk Fakültsi'nin bir mezununa!

"Aaaaaaaayyy! Ayyyaaaayyy! Aaaaaaaa-ayayayayyy!" Lucy hayatında hiç bu kadar iyi, yahut bu kadar etkili bağırmasıydı.

Ne yazık ki çığlığının yaptığı etki Dan'in koşa koşa gelip onu kurtarması olmadı; tersine, hiç istemediği halde saldırgan caninin dikkatini çekti.

Adam yanına gelip Lucy'nin gözlerinin içine baktı. Ağzındaki gaddarca kıvrımı ve o güzelim turuncu gözlerdeki sadist parıltıyı görünce çığlıklar Lucy'nin dudaklarında boğuldu kaldı.

Bir sonraki anda Lucy'nin gördüğü, ağzını kapatmak üzere ona uzanan kanlı bir eldi.

"Bak!" dedi Psikopat. "Bu gemide bir bomba var! Yerini hemen bulamazsam patlayacak ve hepimiz havaya uacağız!"

Onun için şu çığlıkları KES, düşünmemi engelliyor ve çıldırıyor beni!"

Aman Allahım! diye düşündü Lucy, tıpkı filmlerdeki gibiydi, hani kadın kahramanımız, tecavüzcü bir katil tarafından kısıkvrak yakalanmıştır ve yine de tuhaf bir şekilde adamın cazibesine kapılır. "Neler düşünüyorum ben?!" Lucy derhal kendini toparladı. "Aaaaayyyayy! Aaaaayyy!" ığlık atmak, gerçekten de yegâne makul seçenek olarak görünüyordu.

"Söylediğimi duymadın mı?" Tecavüzcü Katil, şimdi yine gözlerinin içine bakıyordu. Lucy korkudan bağırsaklarının gevşediğini ve nefes almanın eskisinden de zor hale geldiğini hissetti. "Bomba var. Onu bulmam lazım."

Lucy susup bunu düşündü bir müddet. Bomba, iyi haber değildi doğrusu.

Katil kurbanının yanına dönerek ceplerini karıştırmaya devam etti. Adamda da öyle çok cep vardı ki. Scraliontis hep çok pahalı giyinirdi ve giysilerinde herkesinkinden fazla cep olduğunu görebilirdiniz -ee, moda böyleydi.

"Esirgeyen Bağışlayan Süpernovalar!" diye düşündü Gazeteci.

"Hiç bu kadar çok cep görmedim!"

"Ne yapıyorsun yle?" Kendi sesindeki metanet Lucy'yi de şaşırtmıştı.

"Bombanın yerini gösteren bir şey bulabilir miyim, diye bakıyorum," dedi Gazeteci.

"Onda niye öyle bir şey olsun ki?" diye sordu Lucy.

Gazeteci tersledi onu: "Soru sorup durmasa-na."

"Niye diye sormuştum sadece."

"nk bombayı koyan o."

"Aaa," dedi Lucy. "Teşekkür ederim." Sonra şöyle düşündü:

"Az sonra beni öldürecek olan birine ne demeye kibarlık ediyorum ki? Belki önce tecavüz eder! Belki de etmez." Belki ha

fifletici sebepler vardı. Belki Psikopat, psikopat değildi, ha?

Belki şefkat dolu bir aile babasıydı ve heyecan arıyordu, tehlikeli durumların üstesinden gelmeyi beceren, ama yine de güçlü ve sevgi dolu bir kadının iradesine teslim oL-maya hazır...

"Bu yüzden mi öldürdün onu?" Bu soruyu sorarken şaşkırtıcı ölçüde çocukça bulmuştu kendini. "Bomba koydu diye mi?"

"Onu ben öldürmedim!"

Ansızın Lucy, müstakbel katilini farklı bir gözle görmeye başlamıştı. Önce, belki de adamın katil olmadığını düşündü.

İkinci olarak onun da canının yandığını fark etti; cesedin üzerine eğilirken acı çeker gibi bir hali vardı adamın. Belki Lucy'yi de öldürecek veya ona tecavüz edecek değildi.

"Haaaaa!" Gazetecinin çığlığıyla yerinden sıçradı Lucy.

"Buldun mu?" diye sordu heyecanla.

"Kes sesini!" dedi Gazeteci. Elinde küçük bir kâğıt vardı ve şimdi de onu çok sayıdaki cebinden birine sokuşturuyordu (gerçi Scraliontis kadar çok cebi yoktu).

"Hey! Hey! Beni burada bırakamazsın!" Lucy, sefilce bir dehşetten ateşli bir öfkeye geçmişti, hem de çoğu insanın keyifli olmaktan keyifli olmaya geçebileceği kadar kısa bir sürede.

"Kaybedecek zaman yok!" diye terslendi Gazeteci. "Her an patlayabilir!" Ve kapıya yöneldi.

"BENİ BURADA BİR CESEDİN YANINDA BAĞLI BIRAKMA!" diye haykırdı Lucy. Ses tonunda bir şey -belki sadece sesin volümüGazeteci'yi durdurdu. Dönüp Lucy'ye baktı, iş kadınlarına özgü ince çizgili tayyörü içinde yatağa bağlanmış, siyah saçları yüzüne dağılmıştı.

"Sıçayım böyle işe!" dedi adam. Bunu Ble-rontineden kelimesi kelimesine çevirince şöyle oluyordu: "Pangalin'in Kuzeyi," Bleron-tin'in başkenti olan Blerontis'in son derece sevimsiz bir banliyösü yani, ama anlam itibarıyla "Sıçayım böyle işe!" demekti.

Gazeteci yatağın yanına gidip Lucy'yi çözdü.

"Ayağıma dolaşma," dedi sonra.

"Benimle bu şekilde konuşma!" diye patladı Lucy.

"Yaa! Büyük yardımın dokunur doğrusu bana! Hemen anlaşılıyor!" diyerek onu cevaplayan Gazeteci, koridordan geçerek Giriş Katı'na çıkan merdivene yöneldi.

Lucy "Dur!" diye bağırdı arkasından. "Bir oksijen tüpü bulmam lazım!"

"Bırak şimdi bunu!"

"Ama nefes almak güçleşiyor!"

"Mini mini parçacıklar halinde uzayda uçuşmaya başladığımız zaman daha da güçleşecek!" diye sert bir karşılık geldi Gazeteci'den.

Lucy artık onun yanı sıra koşturmaktaydı. Hostbot'un İkinci Mevki Bölgesi'nin kapısını açmasını beklerlerken, "Sen uzaylısın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Gazeteci. "Uzaylı olan sensin. Hâlâ fark etmediysen, bu bir Blerontin yıldız-gemisi ."

"Anlaşılmıştır," dedi Lucy. Dan onunla asla böyle konuşmamıştı. Kapılar açılıp da İkinci Mevki Büyük Eksen Kanalı olanca ihtişamıyla gözler önüne serilince, "Aman Allahım!" diye bir çığlık attı.

"Kız düşüverdi kafasının üstüne Çarptı geçerken gondolcunun kellesine Sonra altı pned bahşiş tutuşturdu eline!"... diye şarkı söylüyordu gondolcular.

"Ohhh!" Gazeteci, en yakın gondola kendini atarken bir "oh"

çekti ve ayağı boşluğa geldi. Lucy tuttu onu, bir an öyle kaldılar.

"Canın yandı mı?" diye sordu Lucy.

"Hadi, hadi!" diye cevap verdi Gazeteci. "Bomba patladı patlayacak, hâlâ burada konuşuyoruz."

Lucy onun gondola binmesine yardım etti, o sırada şarkı kesildi.

"Makine Dairesi'ne çek," diye soluk soluğa konuştu Gazeteci, bir yandan da karnını tutuyordu.

"Si! Si! Preslenmiş Dana Etinin Azot Sevmez Hürmetkarları!"

"Ve de çabuk ol."

"Si! Si!"

Diğer gondollarla aynı hızda Büyük Ka-nal'dan ilerlediler.

Lucy, bir süre önce kendisine saldırmış olan bu adama baktı:

Kollarını kendi gövdesine dolamış, bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordu Lucy. Kendisi kesinlikle üşüyordu. Ama cevap vermedi Gazeteci; dişlerini gıcırdattı sadece ve birdenbire Lucy, adamın gerçekten çok acı çekmekte olduğunu kavradı.

"Ne oldu sana?" diye sordu koluna dokunarak.

"O orospu çocuğu, yani Scraliontis, bir masa lambasını mideme soktu," diye inledi sabık katil.

Lucy'den bir kahkaha geldi. "Masa lambası nasıl sokulur insanın... "

"Sivri ucundan," diye sözünü kesti Gazeteci.

"Acıyor mu?" diye sordu Lucy. Gazeteci homurdandı. Lucy ona uzanıp karnına kapattığı ellerini çekti. Bir başka dünyaya ait olan bu varlığın yabancı kokusuna hazırlıksız yakalanmıştı; kötü bir koku değildi bu; tam tersine-başını döndürmüştü.

Gazeteci'den bir hırıltı yükseldi: "Beni rahat bırak!"

"Dur bir bakayım şuna." Lucy onu iterek mindere dayadı sırtını ve pıhtılaşmış kanların en yoğun olduğu bölgeden giysiyi açmaya çalıştı. "Bunun nasıl açıldığını bilmiyorum," dedi.

"Düşünsel fermuar," dedi adam ve aniden giysi açılıverdi; Lucy de kumaşı kenara itip Gazeteci'nin deşilmiş etini görme imkânına kavuştu.

"Off! Berbat görünüyor!" dedi. "Bak!" Aniden hızlı bir hareket yapmıştı. Gazeteci bir çığlık attı ve Lucy, koca bir cam parçasını adamın karnından çekip çıkardı. Yaradan kan fişkirmaya başlamıştı yine.

"Bu hiç aklıma gelmemişti!" diye soludu adam. "Teşekkürler!"

Ve küçük bir paket uzattı. "Al bunu!" dedi.

Lucy, kendince durumun gerektirdiği kadar zarif olan bir edayla paketi kabul ederken, "Ay! Teşekkür ederim!" dedi. "Nedir bu?"

"Yara bantı," diye cevapladı Gazeteci. "Kan kaybından ölmeden yapıştır şunu."

"Bir hanım, dedi ki gondolda yolcu varken şarkı söylememiz gerekirmiş, müşteri beklerken değil." Belli ki biraz laflama ihtiyacı duyduğu için onlara açılmıştı gondolbot. "Galiba ciddi bir hata var bu işte."

"Sen bizi Makine Dairesi'ne götür!"

ON ÜÇ

Makine Dairesi'ne vardıklarında, Lucy aslında adının Lucy olduğu konusunda Gazeteci'yi ikna etmeyi başarmıştı.

"Ama Blerontincede bu ne demek biliyor musun?" Gazeteci acıdan kıvranmaya başlamıştı - güleyim derken. Sonunda kendine hâkim Olmayı başardı, ama Lucy biraz gücenmişti ıloğrusu.

"Hayır," dedi soğuk soğuk. "Ne demek?" "Söyleyemem," diye cevapladı Gazeteci. "Bilmek istiyorum."

"Hayır hayır hayır hayır hayır söyleyemem."

"Bu kadar komik olan nedir? Lütfen, söylemek zorundasın!"

"Belki daha samimi olursak söylerim, uy! ağğh! hah hah ha!

Çok canım yanıyor!"

"Peki senin adın ne?" diye sordu Lucy.

"Gazeteci," dedi Gazeteci.

Lucy, "Bu ad değil ki, mesleki tanım," diye itiraz etti.

Gazeteci omuz silkti. "Blerontin'de haberci-j ler kişisel ad kullanamaz. Eski bir yasadan kaynaklanıyor bu, kişi kültürünü önlemek için çıkarılmış ya da öyle bir şey işte."

"Ama sana şey diyemem ki, yani Gazeteci!"

"Bana 'Şey' de o zaman," dedi Gazeteci ve j Makine Dairesi'nin pırıltılar saçan mavi kapılarını açtı.

İçeri bir göz atınca köşedeki küçük dolap hemen dikkatini çekmişti. Gazeteci koşar adım oraya gitti, dolabın kapağını açtı, iki düğmeye baktı ve üstünde ATEŞLEME DÜĞMESİ yazana hiç tereddüt etmeden bastı.

Anında bir kapakçık açıldı ve kocaman, sim» siyah, çelik bir yumurta çıktı ortaya; üstünde kanatlar vardı ve bunlar, dolabın tepesindeki açıklıktan dışarı çıkıyordu. Aynı anda da bir ses patladı odada: "8D-96 Tam Teçhizatlı Mega İmha Aygıtı'nı etkinleştirmiş bulunuyorsunuz. 'İftihar Vesilesi Bomba' adı verilen bu imha aygıtı, Dormilyon Mega İmha Şirketi tarafından sizin için özel olarak üretilmiştir. Patlama epeyce büyük olacaktır, o yüzden lütfen yaklaşık yirmi iki bin mil boyunca arkanıza iyice yaslanarak oturunuz. Patlama için geri sayım başlamaktadır. Bin... dokuz yüz doksan

dokuz...

dokuz yüz doksan sekiz... dokuz yüz doksan yedi."

Lucy daha demin tanık olduklarına inanamı-yordu. Çeviri gözlüğüyle iki düğmeye bir daha baktı. "Üstünde 'Ateşleme Düğmesi' yazan düğmeye hangi akla hizmet bastın sen?" diye haykırdı.

Gazeteci kendi kendini tekmeleyerek Makine Dairesi'nde dolaşıyordu.

"Dormilyon bombası olduğunu bilmiyordum!"

"Ne fark eder? Bomba bombadır!" "Açıklayamam!"

"Bilmem gerekiyor!" diye diretti Lucy. "Hayır, gerekmiyor!"

Gazeteci kesinlikle haklıydı. Lucy'nin kendili de bu noktada niye ısrar ettiğini anlayamı-yordu. Gazeteci'yi omuzlarından tuttuğu gibi sarsmaya başladı.

"Bana bak, geri zekâlı serseri! Öyle ahmakça bir şey yaptın ki, nedenini öğrenmek benim hakkım!"

"Pekâlâ!" Gazeteci sakinleşmiş görünüyordu. "Çünkü Dormilyoncada 'Ateşleme Düğmesi,' Blerontinedeki 'Köpeği Getir' sözüne çok benziyor. Sadece bir çeviri hatası işte!" diye inledi. "Ben de köpeğin burada ne işi var diye merak ediyordum!"

"Aman ne güzel!" dedi Lucy. "Demek kendi ayağımızla gidip bok çukuruna atladık!"

"Dokuz yüz doksan üç... dokuz yüz doksan iki... dokuz yüz doksan bir," diye devam ediyordu bomba.

"NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ?!" diye avaz avaz bağırdı Lucy.

"Sakin olacağız," dedi Gazeteci. "Ne güzel dedin be 'Şey!'" diye hırsıyla soludu Lucy. Hiç de kıt olmayan alaycılık kaynaklarını bir çırpıda özetlemişti işte. "Sendeki beynin, Arnold Schwarzenegger'in pazıları kadar olduğu anlaşılıyor!"

Oksijenimiz tükenmek üzere. Sıcaklık desen, Plüton kutuplarının kış mevsimi normallerine doğru hızla düşmekte!

Kendi halinde duran bir bombayı etkinleştirdin v« şimdi de hiç utanıp sıkılmadan sakin olmamı söylüyorsun bana!"

"Arnold Schwarzenegger kim?" diye sordu Gazeteci.

"Aaaaaayyyyyyyayyayyy!" Lucy, bu koşullar altında tutulacak en iyi yolun şöyle sıkı bir çılgılık atmaya karar verdi. Birdenbire Gazeteci de çılgılık atmaya başladı. Lucy baka-kaldı. "Kusura bakma," dedi adam. "Sen bağıırken düşünemiyorum da."

"Sen de kusura bakma." Lucy kendini aptal gibi hissetmişti.

Gazeteci gülümsedi, sonra, ortada hiçbir neden yokken yanağından öpüverdi kızı. Güzel turuncu gözlü bir uzaylı tarafından öpülmek Lucy'yi öyle şaşırtmıştı ki, orada öyle kalakaldı ve Gazeteci'ye kulak verdi:

"Saat, her inimde bir tik-tak yapıyor! Demek Eki sıfıra kadar yaklaşık on altı edo vaktimiz var!"

"Bir inim ne kadar sürer?" demek geldi Lucy'nin içinden ama ağzını açamıyordu. Tek yapabildiği o tuhaf ve güzel gözlere bakarak konuşmanın devamını dinlemek oldu:

"Hemen cankurtaran sandallarını bulmalıyız!"

Dan, Giriş Lobisi'ndeki masa lambasıyla çattır çatır pazarlık ediyordu hâlâ. Top 10 Seyahat'te geçirdiği yıllardan sonra ona çok tanıdık gelen bir tartışmaydı bu. Ama bir terslik vardı yine de. Meramını anlatmayı bir türlü başaramıyordu.

Bu illet masa lambası ne yapıp edip üste çıkıyordu hep. Sonra Dan, sorunun havadan kaynaklandığını anladı, daha doğrusu havasızlıktan.

Bir.seyahat acentasının temsilcisi olarak mevki değiştirmeyi başarmak için ihtiyaç duyduğu ölçüde oksijen gitmiyordu beynine.

Kalbi çarpıntı yapıyor, nefesi kesiliyordu Dan'in. Hem zaten dizlerinin üstüne yığılmıştı ve başı da dönüyordu.

"İstedığınız Basın'a gidip bu hikâyeyi pat-latmamsa, seve seve yaparım bunu... " Oysa biliyordu ki böyle bir iddiayla saldırıya geçtiniz mi, dava kaybedilmiş demektir. Asla Birinci Mevki'ye çıkamayacaklardı, asla Kaptan'a çıkamayacaklardı, hepsi de oksijen yetersizliğinden ve soğuktan ölecekti. Aman ne güzel.

O sırada Ana Kuyu'nun başındaki kemerli avludan gelen ayak sesleri duydu ve nefes nefese bir Lucy ile parlak turuncu gözlü acayip bir adam Giriş Lobisi'ne daldılar. İkisi birden Dan'in yanına yığılıverdi ve orada öylece yatıp nefesleri düzelsin diye beklediler.

"Bu kim?" Dan, oksijen yetersizliğinden ölmek üzere olan birinden beklenmeyecek kadar kızgın görünüyordu.

"Bomba!" diye soluk soluğa cevap verdi Gazeteci.

"Sen bir bomba mısın?" dedi Dan.

"Hayır!" Lucy, durumu kendisinin açıklamasının daha iyi olacağına kanaat getirmişti. "Şey, bu Dan. Dan, bu Şey."

Dan birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Gemide bir bomba var! Patlamak üzere!" azeteci ayağa kalkmayı başarmıştı. "Cankur-aran sandallarına ulaşmamız lazım!"

"Ve Birinci Mevki'deler!" diye açıkladı Lucy. Haliyle."

"İşte bu kabul edilir gibi değil!" Dan bu yeni ilahı büyük bir memnuniyetle alıp Resepbot'a öğrulttu. "Seyahat Acentaları Birliği'ne bunu ildirecek olursam, bütün filonuzu sonsuza kaar kara listeye alırlar!" Vay be! Bir parça teh-it kokuyordu bu!

Biliyordu Dan; Top 1 0 Seyahat AŞ'ye karşı da binlerce defa kullanılmıştı u tehdit.

Resepbot parmaklarını masaya vurarak ta-ana bakmaktaydı.

"Duyuyor musun?" diye gürledi Dan. "Bu oktan şirketi bir daha açılmamak üzere ka-attırabilirim!"

"Buraya bak, Kelekbot!" Gazeteci, Resep-ot'u kuru sapından kavrayıvermişti. "Bu bir r lyat memmat meselesi! Gemide bomba var ve r'am.. " Saatine baktı. "On edo sonra patlaya; ak! Pangalin!"

"Ne kadar sürer bu?" diye sordu Dan, ama Gazeteci onu dinlemiyordu. Kendini tamamen robotu sarsma işine vermişti.

Ansızın bir çatlı ti, sonra bir patırtı duyuldu ve bir an bütün ışıklar karardı.

"Hey!" diye bağırdı hepsi birden ve ışıklar tekrar yandı. Gerçi "Hey!" bağırtısı ile aydınlanmanın yeniden başlaması arasında bir ne-den-sonuç ilişkisi yoktu.

"Üzgünüm. Galaktik Gold Kredi Kartımız yoksa, benim de yapabileceğim hiçbir şey yok," diye cevapladı robot, boğulma sesi benzetimiyle konuşuyordu.

"Pangalin!" dedi yine Gazeteci. "Lütfen ağzınızı toplayın," diye çatırdadı Resepbot.

"Senin kredi kartın yok mu, Şey?" diye soran Lucy, yeni arkadaşının, Blerontin'in mali durumu yerinde şahsiyetlerinden biri olmayabileceği düşüncesi karşısında dehşete düşmüştü.

"Galaktik Gold değil!" dedi Şey. "Bu kim?" Dan yine Kızgınlık Kipi'ne geçmişti.

"Öyle bir lütuftan yararlanabilmek için haftada yedi pnedden fazla kazanman lazım!" Gazeteci, hâlâ Resepbot'u boğmaya çalışıyordu.

"Nefes almak gerçekten çok güçleşti!" dedi Lucy ve tıkanıp kaldı.

Resepsiyon masasının kenarında buz oluşmaya başlamıştı.

Dan buzu gösterdi: "Siz buna Süper Galaktik Sınıfı konforu mu diyorsunuz?" Nefesi tıkanmıştı.

"Derhal ellerinizi sapımdan çekin," diyerek tıkanı Resepbot.

"Yine kısa devre yaptıracaksınız!"

"Bizi Birinci Mevki'ye aktar, DERHAL!" diye tıkanı Gazeteci.

"Yoksa fanusunu paramparça ederim!"

Lucy yere yığılınca Dan hemen yanına koştu. "Bu herifi nereden buldun?" diye fısıldadı kulağına.

"Nefesini... harcama... " diye soludu Lucy.

"İmdat!" diye bağırmaya başladı Resepbot. "Güvenlik!"

Gazeteci haykırdı: "Pangalin'de çürü e mi?!"

İşte tam o anda olağanüstü bir şey oldu. Daha doğrusu, işte tam o anda olağanüstü bir şey, gıcır gıcır cilalanmış döşemede sürünerek Re-sepbot'a tırmandı.

Canlı bir şey olduğu açıktı -gerçi sadece birazcık canlı-ve çok yaşlıydı, ama çok çok çok yaşlı. Porsumuş ve kararmıştı. Ağaç dalını andıran parmaklarıyla bu yaratık, bir Kişisel Elektronik Şeycik tutuyordu. Bunu Resepbot'un burnuna doğru salladı ve köhnemiş bir sesle cıyıkladı: "Hepimizin... mevkiini yükselt!"

Resepbot anında dikkat kesilmiş ve dikkat çekecek ölçüde zekileşmişti.

"Elbette, hanımefendi! Sizi Yıldızgemisi Titanic'in Birinci Mevki tesislerinde ağırlamak ne büyük şeref.

Tesislerimizin Galaksi'de bir eşi daha bulunmadığını göreceksiniz! Neşe dolu bir seyahat diliyorum, efendim!"

Birinci Mevki yolcuları gemiye kaydedilirken, hava tıslayarak doldu içeri ve sıcaklık anında yükseldi. Birinci Mevki kapısı ardına kadar açıldı ve Dan ile Lucy, Gazeteci ile Köhne Yaratık, hep birlikte bambaşka, hatta daha şaşırtıcı bir dünyaya adım attılar.

ON DÖRT

"Nettie!" diye haykırdı Dan. "Allahım! Net-tie'sin sen! Sana ne oldu böyle?" Oysa Dan'in, Nettie olarak doğru teşhis ettiği Köhne Yaratık, cevap veremezdi. Birinci Mevki Bölgesi'ne adım attıkları anda balon gibi sönüp ölü gibi serildi. Göbeğini açıkta bırakan tişört, büzüşmüş iskeletinde büyük beden bir tulum gibi duruyordu. Cılız bilekleriyle boynundaki takıların aptalca ve yanlış seçilmiş bir hali vardı. Net-tie'nin bu hale düşeceği dünyada -ya da dünya dışında-aklına gelir miydi insanın?

Nettie'ye olanlar şöyle olmuştu:

Yıldızgemisi Titanic, büyük Leovinus dehasının en yeni ve en inanılmaz buluşu sayesinde sağlıyordu enerjisini. Kimse bilmiyordu Leovinus'un bunu nasıl yaptığını, zaten kendisi de sır olarak saklamaktaydı, ama ne yapıp edip muhtemel Evren'in en büyük enerji kaynağını Yıldızgemisi -gözü gibi sevdiği başyapıtı-için ele geçirmişti: Tutsak bir Kara Delik'ti bu.

Tabiatıyla, Kara Delik kadar büyük enerji içeren bir şeyin çok dikkatli kullanılması ve inanılmaz güvenlik önlemleriyle sarılıp sarmalanması gerekiyordu. Ne var ki güvenlik, gemi yapım şartnamesini kısmaya başlarken ne Scraliontis'in ne de Brobostigon'un aklına gelen bir şeydi.

İnanılmaz Dayanıklı Cam Şirketi'nin, Kara Delik gözlem penceresiyle ilgili olarak alması gereken önlemler azaltılırken, Brobostigon bile bunun ne derece akıl kârı olduğunu sorgulamayı akıl etmiş ve Scraliontis şöyle bir açıklama getirmişti:

"Makine Dairesi'nde kimse olmayacak ki."

"Ama Kara Delikleri bilirsin... "

Aslında bilmezdi Scraliontis; muhasebeciydi o, mühendis değildi ki. Neyse, Kara Delik Teknolojisi, doğrudan Leovinus'un beyninin ürünü olan yepyeni bir kavramdı. "Sen cam kalkan konusunda Leovinus'un en düşük parametresini kullan!" diye terslendi Scraliontis. "Daha fazlasını karşılayamayız."

Scraliontis'in maliyet düşürme girişimlerinin nelere mal olduğunu keşfeden Nettie oldu. Kaptan Köşkü'nü arayabileceği bir telefon bulmak için merdivenden çıkarken yapmıştı bu keşfi. Kara Deliğin gücü, onu merdivenden aşağı ettiği gibi, İnanılmaz Dayanıklı Cam Şir-keti'nin şartnameye uygun olmayan penceresinden yutuvermişti.

Kara Deliğe düştükten sonra Nettie -kendi vücudunun zaman kavramına göre-yüzlerce yıl döndü durdu, mini mini daireler çizerek milyonlarca ışık yılı boyunca seyahat etti. Allah-tan

Kişisel Elektronik Şeyciği hâlâ elindeydi de, kat ettiği bütün o kilometreleri gayet vazifeşinas bir şekilde dakika dakika kayda geçirdi.

Nasıl kurtulduğunu Nettie kendi de bilmiyordu. Oysa aslında Gazeteci, Resepbot'a kısa devre yaptırdığında kurtulmuştu Kara De-lik'ten. Mucize kabilinden hâlâ sağdı Nettie, üstelik daha da büyük bir mucize kabilinden aklı o kadar yerindeydi ki, milyonlarca ışık yılı, yani hepsinin Birinci Mevki'ye bedava geçmesine yetecek kadar çok Uzay Mili yapmış olduğunu akıl edebiliyordu.

"Sekiz edodan az zaman kaldı!" diye feryat etti Gazeteci.

"Tabii eğer bomba gittikçe daha hızlı saymıyorsa!"

"Nettie için ne yapabilirim?" diye inledi Dan; köhne yarattığı çok dokunaklı bir şekilde kollarına almıştı.

"Bırak onu! Cankurtaran sandallarını bulmamız lazım!" Ve gitti Gazeteci, Birinci Mevki Büyük Eksen Kanalı boyunca koşuyordu, Lucy de hemen arkasındaydı.

"Gelsene Dan!" diye çağırdı onu Lucy.

"Onu böyle bırakamam!" diye cevap verdi Dan. Ama Gazeteci'yle Lucy köşeyi dönerek gözden kaybolmuşlardı bile.

Dan, köhne Nettie'yi kaldırmaya çalıştı, ama o ne kadar kuruyup büzüşmüş de olsa, kendisi Nettie'yi hiçbir yere taşıyamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Etrafına bakındı ve Birinci Mevki Büyük Eksen Kanalının olağanüstü manzarasına ilk kez dikkat etti. "Şaşaa" sözünün ezelden ebede bir anlamı olacaksa eğer, bu, oydu işte. Lüks demektir bu. Lüplüks demektir. Pahalı demektir. Üstelik gondolbotların söylediği opera parçalarıyla unutulmaz bir nitelik taşıyordu:

"İp üstüne tebeşirle çekti bir çizgi Cambazlık ederken önünü görsün de Kayıp düşmesin diye güzeller güzeli... "

Dan hep nefret etmişti operadan. "Gel sessiz bir yere gidelim," diye fısıldadı Nettie'ye ve sonunda onu kucaklayıp en yakın kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Lucy ile Gazeteci de bu arada, Yıldız İnşaat AŞ'nin (Birinci Mevki'deki) cankurtaran sandallarının tabelalarını yaparken eli sıkı davranmadığını keşfetmişlerdi. Nereye baksan koca koca, ikna edici tabelalar görünüyordu. Üstelik ışıklı tabelaydı bunlar, hatta bazılarında yanıp yanıp sönen oklar vardı.

Sonuçta, bir dakikadan az zamanda Cankurtaran Sandalları Toplanma Noktası'na vardılar.

"Yedi inim kaldı!" diye soluk soluğa konuştu Gazeteci.

Daha bunu söylerken, aynı anda hem o hem de Lucy gördüler ki, Yıldız İnşaat AŞ her ne kadar cankurtaran sandallarının yerini gösteren tabelalarda eli açık davranmışsa da, cankurtaran sandalları konusunda ekonomi yapma yoluna gitmişti. Daha açık söylemek gerekirse, bütün sandallarda tamamen ve kesinlikle ekonomi yapılmıştı.

Sinirleri giderek gerilen Brobostigon'a şöyle demişti Scraliontis: "Aman canım, gemide yolcu olmayacaksa cankurtaran sandalı koymanın ne âlemi var?"

"Orospu çocukları!" diye gürlledi Gazeteci.

"Al benden de o kadar!" dedi Lucy.

"Boku yedik! Tamı tamına altı edo, kırk beş inim sonra minik parçalar halinde kozmosta sürükleniyor olacağız!" Gazeteci dizlerinin üstüne yığılıverdi. Savaşma gücünü tamamen kaybetmişti. Öyle çaresiz, öyle ümitsiz görünüyordu ki. Lucy hiç kıyamazdı. Az sonra yok olacakları düşüncesi, alışkanlık edinmiş olduğu her türlü önlemi bir yana bıraktırdı ona. Olağan koşullarda büyük ihtimalle kabule bile yanaşmayacağı bir sonuca vardı aniden.

"Aman Tanrım!" diye inledi. "Seni seviyorum!"

Ve daha Gazeteci ne olduğunu anlayamadan, Lucy üstüne çullanıp dudaklarından öpmeye, parmaklarıyla saçlarını karıştırmaya başladı.

"Off! Uyy!" diye haykırdı Gazeteci. "Yarama dikkat etsene!"

"Özür dilerim! Özür dilerim! dedi Lucy çığlık çığlığa. "Ama sadece altı edomuz kaldı! Artık ne kadar sürüyorsa onlar! Hiç kimse için böyle şeyler hissetmemiştim... Seninle göz göze geldiğim anda... Ooov, Tanrım! Hiç kimse bilmeyecek bunu!"

Artık hiçbir şeyin önemi yok! Haydi acele et! Bir şeyler yap!"

Ve adamın giysileriyle boğuşmaya başladı. "Çıkaramıyorum!"

"Söyledim sana! Düşünsel fermuar!" Giysileri birdenbire açılıverdi ve bir sonraki anda Lucy, ince çizgili tayyörünü çıkarıp boş cankurtaran iskelesine savurdu. Uzaylının üstüne abanırken parmakları bütün vücudunda geziniyordu.

"Ayy, Allahım!" diye bağırdı, çünkü vücudundaki bütün kanın, sürüdeki son uskuruya üşüşen martılar gibi kasıklarına hücum ettiğini hissediyordu. "Galiba o şeylerden beş tane falan kaldı!"

"Edolardan!" Yarası acıdığı için bağırılmamaya çalışıyordu Gazeteci. "Beş edomuz kaldı! İnanılmaz bir şey!" diye bağırdı sonra. "Biz Blerontin'de böyle yapmayız!"

"Niye ki?" Hiç umurunda değildi Lucy'nin.

"Yasalara aykırıdır!" Gazetecimin ağız kulaklarına varmıştı.

"Sadece 'horuk pozisyonuma izin vardır! Hani baş aşağı durup yapıyorsun ya, yukarıdan!"

"Öf, kapa çeneni!" Lucy öpüp duruyordu onu. "Sana söylemeliyim! Söylemek zorundayım!

Seni seviyorum! Seni daima sevdim! Hayatımda eksik olan buydu işte! Aaah! Ah!"

"Çabuk!" diye bağırdı Gazeteci. Bombanın patlamasına yalnızca altmış inim kalmıştı.

"Evet! Evet!"

Sarılıp öpüştüler, çıplak tenlerinin altında, cankurtaran iskelesinin buz gibi metal zeminini

unutmuşlardı bile. "Hayat öyle kısa ki!" Lucy ansızın Gazetecimin elini kaldırıp saatine baktı. Ama

hiçbir şey anlamamıştı. "Kaçı gösteriyor?" diye sordu.

"Otuz inim var!"

"O kadarcık mı?" diye haykırdı Lucy.

"Evet!" dedi Gazeteci de haykırarak. "Evet!"

Lucy de haykırdı: "Seni seviyoruuuum!"

"Oooooooo!" diye haykırdı Gazeteci ve saat sıfırı vururken, ikisi aynı anda tükendi...

Sonsuza dek sürecek olan patlamanın gelip kısa süreli ilişkilerine de noktayı koymasını

beklediler. Ama iki sevgilinin aksine, patlama gelmedi.

"Ne oldu?" İlk konuşan Lucy'ydi.

"Bilmem?" dedi Gazeteci. "Bilmiyorum ki!"

ON BEŞ

Tam o anda Nettie, Dan'in kendisini yerleştirdiği divanda doğrularak oturmayı başarmış ve bağırmaya başlamıştı:

"Aman Yarabbim! Bombanın patlamasına sadece beş dakika kalmış!"

Beş dakika!" diye düşündü Dan. "Ucuz romanlarda bu an, tam da az sonra gerçekleşecek yok oluşu bekleyen çiftin ansızın ihtirasla sevişmeye başladığı andır." Nettie'nin bu kadar yaşlanmış olması ne yazıktı.

"Gidip konuşmalısın onunla!" diye yalvardı Nettie.

"Ne?" dedi Dan.

"Açıklayamam! Bana inan, lütfen! Makine Da iresi'nde!

Çabuk!"

"Ne?" diye tekrarlardı Dan aval aval.

"HEMEN MAKİNE DAİRESİ'NE GİT! BOMBAYLA KONUŞ!"

Dan, her ne kadar aval avallığın insanın tep ki repertuarında yeri olsa da, şimdi burada yeri ve zamanı olmadığına karar verdi. Güzellik Salonu'ndan (anlaşılacağı üzere orada bulunuyorlardı)

dışarı fırladığı gibi, bütün Büyük Eksen Kanalı boyunca koştu, bir yandan da kaçarı olmaz koroyu duymamaya çalışıyordu:

"Doladı kollarını boynuna Alıverdi gondolcuyu koynuna, Sonra da altı pned bahşiş bıraktı ona!"

Makine Dairesi'ne daldığında Dan'in gördüğü ilk şey, dolabından dışarı fırlamış bir bomba irisiydi. Dostane bir ses gürlüyordu odada:

"Elli sekiz... elli yedi... elli altı... elli beş... elli dört... "

Ne diyeceğini bilemiyordu Dan. Ne de olsa daha önce bir bombayla konuşmamıştı hiç; Bombaların nelere ilgi duyacağına dair tek ipucu yoktu elinde.

"Selam," dedi.

"Elli üç... elli iki... selam... elli bir... elli... " diye tatlı tatlı cevapladı onu bomba.

"Acaba patlamaman mümkün mü?" Dan, doğrudan konuya girmenin en iyisi olacağını düşünmüştü.

"Değil... kırk sekiz... kırk yedi... "

Dan öyle hayal dünyası zengin bir adam değildi. Kendi de biliyordu. Lucy de biliyordu. Nigél da bilirdi. Sadık, çalışkan, vefakâr, dikkatli biriydi. Herkesin ortağında bulunmasını isteyeceği bütün o hayranlık uyandırıcı özelliklere lahipti. Ama ani düşgücü patlamaları ona göre değildi. Yine de şimdi bir tane yaşamaktaydı. Bombaların ilgi duyacağı yegâne şey birdenbire geliverdi aklına.

"Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun?" diye sordu. "Yani, demek istiyorum ki, zararı kendine olmayacak mı?"

"Kırk altı... kırk beş... kırk... Bak! Ben sayı saymayı ve patlamayı bilen bir aygıtım, o ka-İar. Felsefi tartışmalara girecek donanımım yok," diye cevap verdi bomba. "Sayarken konuşma lütfen benimle. Allah kahretsin! Bak şaşırıttın işte beni! Gördün mü yaptığını? Şimdi geri sayıma baştan başlamak zorundayım. Bin... dokuz yüz doksan dokuz... dokuz yüz doksan sekiz... "

"Ne biçim yedi keriz!" diye düşündü Dan.

Bomba sayarken saatine baktı. Bombayla tekrar konuşması gerekene kadar yaklaşık on altı dakikası vardı. Dönüp son sürat Nettie'ye koştu.

Koşarken Nettie'nin, tıpkı kumarbazın bir deste kâğıdı karıştırması gibi aklını nasıl da karıştırdığını düşünüyordu.

Yarabbim! Ne kadar zekiydi bu kız! Nasıl olmuş da bombanın zayıf noktasını bu kadar çabuk öğrenebilmişti? Nettie'nin zekâsının kıvraklığı, Dan'in kendini çok sıradan ve sığ hissetmesine yol açtı.

Ama sonra onun ne kadar ihtiyar ve büzüşmüş olduğunu hatırladı birden: Hayal görüyor olmalıydı Dan! O güzel, o gösterişli Nettie bu hale gelmiş olabilir miydi? Nitekim düşüncelerin en tuhafı da işte o anda geldi Dan'in aklına:

Nettie'nin başına, bir şey gelmiş olması korkunçtu gerçekten (sahi ne gelmişti başına?) ama yine de hiç değilse şimdi, diye düşündü Dan, onu kazanmak için şansını denemeliydi!

Lucy alelacele giyiniyordu. Gazeteci'yle birlikte kozmik toza karışmış olmamaları keskin bir utanç duygusu yaratmıştı onda. İşin doğru* su, yeryarılsa da içine girsem, düşüncesindeydi Lucy.

Gazeteci merakla seyrediyordu onu. "Sizin dünyanızda işler çok farklıymış," dedi.

"Ya?" Lucy, her şey tamamen normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Evet," dedi Gazeteci. "Blerontin'de seks yapabilmek için önce bir sürü saçmasapan merasimi yerine getirmek zorundayız. Mesela çıkmak denen bir şey var, genç çiftler, bizim tabirimizle 'sonuna kadar gidebilmek' için önce defalarca akşam yemeğine çıkmak zorundalar. Sonra bir de nişan denen bir şey var, karşılıklı yüzükler takılır. Son olarak da ayrıntılı bir merasim yaparız,

adına 'dügün' deniyor, işte pasta falan yenir, 'nedimler' olur ve 'sağdıç' konuşma yapar, 'balayı' denen şeyi ise hiç saymıyorum! Bir sevişme uğruna ne kadar çok kırtasiyeyle uğraşıyoruz, aklın almaz. Siz dünyalıların usûlünü çok tuttum ben."

"Bomba hâlâ her an patlayabilir!" diye uyardı onu.

"Bomba mı? Off! Pangalin! Unutmuşum!" Gazeteci düşünerek giysisinin fermuarını çekti.

İkinci Mevki Büyük Eksen Kanalı'ndan aşağı koştururlarken, Güzellik Salonu'na dönmekte olan Dan'le çarpışmayı saniyenin tam sekiz yüz altmış dörtte biri kadar bir farkla kaçırmış olduklarından habersizdiler. İnanılmaz bir tesadüf eseri bu, Lucy ile Gazeteci tekrar Makine Dairesi'ne vardığında tam da bombanın geri sa-ımda gelmiş olduğu noktaydı.

"Sekiz yüz altmış dört... sekiz yüz altmış üç..." dedi bomba.

"Nasıl daha sekiz yüz altmış üçte olabilir bu?" diye sordu Lucy.

"Çok güzelsin!" diye cevap verdi Gazeteci.

Lucy, Gazeteci'nin hâlâ acayip acayip kendisine bakmakta olduğunu fark etti ve dikkatini tekrar şu probleme vermesini diledi birdenbire.

"Belki biz odadan çıkınca saymayı bırakı-yordur, ha?" diye bir düşünce geldi aklına. Arkadaşını kapının dışına çekti, ama dışarıdan dinlemeye çalışırken aniden memelerinde uzaylının ellerini hissetti.

Burnunu Lucy'nin boynunda gezdirirken, "Ahhhh! Lucy! Seni aklımdan çıkartamıyorum!" diye mırıldanıyordu.

Artık odada olmadıkları halde saymaya devam ediyordu bomba: "Sekiz yüz altmış iki... sekiz yüz altmış bir... " Böylece bu teori çürütüldü, diye düşündü Lucy, kendini Gazeteci'nin kollarından kurtarıırken.

Odaya dönünce bombaya bakarak düşünmeye çalıştı, ama bir uzaylı dilini kulağına sokmuş, onu bu dünyadaki her şeyden çok sevdiğini söyleyip dururken kolay değildi düşünmek.

"Lütfen, Şey!" diye bağırdı Lucy. "Şimdi buna vaktimiz yok... "

"Sen başlatmıştın... " diye hatırlattı uzaylı.

"Biz Blerontin erkekleri bir kez tahrik olunca başka şey düşünmez oluruz."

"Bu durumu iyi bilirim," dedi Lucy onu iterken.

Ama uzaylı hâlâ kulağına fısıldıyordu: "N'olur elini bir kerecik daha koy üstüne!"

"Dursana ya!" diye haykırdı Lucy.

"Ne?" dedi bomba. "Ay, Allah kahretsin! Ba-I na diyorsun sandım! Bak şaşırttı işte beni! Geri sayım baştan başlıyor, Bin... dokuz yüz doksan dokuz... "

"Seni seviyorum!" dedi Gazeteci. "Hep seni düşünüyorum."

"Sayarken şaşırdı!" diye bir çığlık attı Lucy.

"Hadi koy elini şunun üstüne... " dedi Gazeteci.

Lucy, "Buraya bak!" diye seslendi bombaya. "1997'de Dünya Kupası'nı hangi beyzbol takımı kazandı?"

"Dokuz yüz doksan yedi... dokuz yüz doksan... Sayarken benimle konuşmamanızı söylemiştim değil mi size? Oturup sizinle çene çalacak bir bomba istiyorsanız, Mega İmha Uzmanı'nı tavsiye ederim, onda çoğul işlev, konuşmayı tanıma ve genel sohbet yazılımları vardır, bu yüzden daha pahalıya patlar tabii. Ama siz beni aldınız ve ben de giderek ağırlaşan çalışma şartlarında elimden geleni yapmaya uğraşıyorum.

Geride sayım yeniden başlıyor. Bin... Dokuz yüz doksan dokuz..."

Gazeteci, "Ne kadar güzel tenin var," diye inlerken Lucy'nin kulak memesini biraz sert ısırmişti.

"Ağğğhh!" diye haykırdı Lucy. "Bak, Şey, ben gidip Kaptan Köşkü'nü bulayım, sen de burada kal ve bombayla konuş."

"Senden ayrılmaya dayanamıyorum," diye koluna yapıştı Şey.

Lucy, "Burada kalıp bombayla konuşmazsan ikimiz de havaya uçacağız!" diye cevapladı onu.

"Bir kerecik daha yapalım n'olur!" diye yal-varıyordu Gazeteci. "O zaman doğru dürüst düşünebilirim. Ciddi söylüyorum! Blerontin erkeklerinin düzgün düşünebilmeleri için önce en az iki kere seks yapmaları lazımdır. Herkes bilir bunu!"

Lucy iç çekti, uzaylının saçlarını okşadı ve nasıl bir belaya bulaştığını düşünmeye başladı...

ON ALTI

Dan tekrar bombayla konuşmaya gittiğinde, vaktinden önce yaşlanmış olan Nettie, odada etrafa bir bakınma fırsatı buldu.

İlk başta buranın bir tür işkencehane ya da en azından sorgu odası olduğunu zannetmişti. Ama çeviri gözlüğünü takınca anladı ki geminin Kuaför ve Güzellik Salonunda bulunuyormuş. Tırnak sökme aletleri aslında manikür makasıymış, elektrikli iskemleler ileri düzeyde ergonomik birer koltuk ve tek kişilik gaz odaları da saç kurutma makinesi.

Kapının üstüne asılı açıklamayı okuyunca anlaşılıyordu her şey:

TİTANİK YILDIZ GEMİSİ'NİN GÜZELLİK TERAPİSİ VE SAÇ YARATIMEVİNE HOŞGELDİNİZ. BURADAN DAHA GÜZEL VE DAHA GENÇ ÇIKACAKSINIZ.

Nettie, porsumuş parmağını uzatıp oturduğu divanın yanındaki duvarda bir düğmeye bastı: LÜTFEN BASINIZ, yazıyordu çünkü. Birden divanın arkasından, körüklü kola takılı metal bir kafes çıktı ve Nettie'nin yüzüne birkaç santim kala durup sallanmaya başladı. Bir yandan da tavandan yavaş yavaş inen cam bir mahfaza, divanla birlikte içine almıştı onu.

Sonra ikna kabiliyeti yüksek bir ses duyuldu:

"Güzellik gereksinimlerinizle ilgili olarak yaptığımız değerlendirme sonucunda, ciddi bir sorununuz bulunduğunu kabul etmekle birlikte, sizin isteyip de bizim yapamayacağımız hiçbir şey olamayacağı konusunda garanti veriyoruz. Dr.

Leovinus'un, bu makine ile öncülüğünü yaptığı yaşlanma önleyici ve güzelleştirici tekniklere borçluyuz bunu. Şimdi biz size gençlik pınarını yeniden kazandırırken, lütfen arkanıza yaslanın ve gevşeyin. Uygulayacağımız terapi, olağan koşullarda sadece birkaç edo sürecektir, ancak sizinki gibi kritik durumlarda biraz daha uzun zaman alabilir. Bu gecikme için özür dileriz."

Sonra kafes Nettie'nin suratına yapıştı ve cam mahfazanın içi mor bir gazla dolmaya başladı. Bir an dehşete kapıldı Nettie, ama sonra burun deliklerine parfümler dolmaya başlayınca ferahladı: Erotik parfümler, egzotik parfümler, aklına hayaline gelmemiş kokular, mucizevi kokular... bir yandan da yüzünde hissettiği şey anlatılamayacak kadar yumuşak ve nazikti.

Geriye yaslandı ve Dan'in bombayla konuşmayı başarmış olmasını diledi sadece.

Dan ise Makine Dairesi'nden son sürat geldiğinde Nettie'nin ortadan kaybolduğunu görecekti. Onu bıraktığı yerde, mor gazla dolu cam bir mahfaza vardı şimdi.

"Nettie!" diye bağırdı, camı yumrukladı, ama faydası yoktu.

Camın her tarafını incele-diye de ne bir düğme bulabildi ne de Nettie'yi -tabii eğer onun içindeyse gerçekten-kurtarmanın bir yolunu.

Neredeyse on beş dakika boyunca boşuna uğraştıktan sonra, birdenbire yine gidip bombayla konuşması gerektiğini hatırladı ve koşabildiği kadar hızlı Makine Dairesi'ne doğru koştu.

Bu arada Gazeteci de hâlâ Lucy'nin ince çizgili tayyörünü çıkarmaya çalışıyordu.

"Görüyorsun işte, rastgele sekse alışık değiliz biz," diyordu ikna edici bir tonda. "Blerontinli kadınlar o kadar çok tantana çıkartırlar ki bu konuda... hediyeler isterler, kendilerine nazik davranılmasını isterler, pahalı restoranlara götürülmek isterler, bir sürü saçmalık işte. Senin gibi bir kadınla karşılaşmak harikulade bir şey! Hadi bir daha yapalım!"

"İki kere demiştin, ama hâlâ doğru dürüst düşünemiyorsun!" diye itiraz etti Lucy. Kendisine daha acil görünen sorunlarla meşguldü zihni.

"Evet ama elle olunca sayılmaz ki. Neyse, biz Blerontin erkeklerinininki kalktı mı gözümüz döner işte."

"Altmış üç... altmış iki... altmış bir... " diyordu bomba.

"Hey! Bomba! Sen n'aptığını sanıyorsun?" Lucy, kendisinin ne yapması gerektiğini hatırlayıvermişti.

"Nasıl? Altmış... " dedi bomba.

"Diyorum ki, bomba, ne halt ettiğini sanıyorsun sen öyle?"

"Benimle konuşma! Benimle konuşma! Haksızlık ama bu! Kırk dokuz... yok! Elli dokuz... yani sekiz... hay anasını! anasını! İşte yine oldu, dikkatim dağıldı. Hepsi senin suçun! Geri sayım baştan başlıyor. Bin... "

"Ve benimki kalktı," dedi Gazeteci.

Tam o anda Dan, Makine Dairesi'ne daldı. Zaten hatırı sayılır ölçüde şiddetli bir antipati duymuş olduğu uzaylının, Lucy'nin arkasında dizlerini bükmüş ve anlaşıldığı kadarıyla ona sürtünmekte olduğunu gördü.

Lucy yerinden fırladı. "Dan!" diye bir çığlık attı. "Şükürler olsun, havaya uçmamışsın!"

"Dokuz yüz doksan altı... " dedi bomba.

"Rahatsız etmiyorum ya?"

"Evet, ediyorsun!" dedi bomba. "Şimdi sayıma en baştan başlamak zorundayım! Bin..."

Lucy, Dan'in pek de havasında olmadığını anlayabiliyordu.

"Bombanın kafasını nasıl karıştıracağımızı keşfettik de!" dedi.

"Onunla konuşarak," dedi Dan. "Yaa! Nettie daha önce keşfetmişti."

"Ah, tabii ki o keşfetmiştir!"

Bomba, "Dokuz yüz doksan dört... " diye devam ediyordu.

"Yeryüzü gezegeninde cinselliğin Bleron-tin'dekinden çok farklı olduğu anlaşılıyor," diye bir gözlemine aktardı Gazeteci.

"Sahi mi?" Dan, uzaylının cüssesini göz kararı tartarak ilk yumruğu nereye konduracağını düşünüyordu.

"Evet," dedi Gazeteci, kolunu Lucy'nin beline dolayarak.

"Blerontin'in erkeklerinde, bizim kıskançlık dediğimiz bir vaziyet vardır. Bir erkek, bir başka erkeğin kendi kız arkadaşını ok-şadığını görürse, aşırı bir şiddet sergilemesi bile beklenebilir."

Dan, tam ilk temas noktası olarak uzaylının burnunda karar kılmıştı ki, Lucy kendini ihtiraslı Gazeteci'den kurtarmayı başarıp Dan'e koştu. "Mümkün olduğu kadar çabuk çıkmalıyız bu uzaygemisinden. Bence Şey burada kalıp bombayla konuşsun, biz de Kaptan'ı aramaya gidelim."

"Ama anlamıyorsun... " diye tekrar başladı Gazeteci.

Dan, demir yumruğunu şimdilik zaptetmeye karar verdi.

Başka zamana saklayacaktı. "Fazlasıyla anlıyorum," diye cevap verdi. "Kap-tan'ın bizi tekrar dünyaya götürmesini sağlamamız gerekiyor, derhal!" ve Makine Daire-si'nden çıkıp Büyük Eksen Kanalımdan geçerek pruva tarafına gitti.

Lucy, "Bak," dedi Gazeteci'ye, "seninle sevişmek muhteşemdi." O sırada Gazeteci, yine arkaya geçmiş burnuyla okşayıp duruyordu kızı. "Ama artık gerçek dünyaya dönmek zorundayız Bizim gerçek dünyamıza." Ve Gazetecimin ellerini bluzundan çekmeye çalıştı.

"Ama Blerontin erkekleri öyle pat diye şalteri indiremez ki!" diye açıkladı Gazeteci. "Dengemize yeniden kavuşabilmek için birçok defa tatmin olmamız gerekir!"

Lucy, baroya kabul edildiğinde iki yıl süreyle savunma sporları çalışmıştı ve becerilerini sergileme fırsatını bir türlü bulamadığı için hayıflanırdı hep. Sonuç olarak şimdi karşısına fırsat çıktığını fark etmek belli bir keyif verdi ona. "Arkadan dolanıp sizi okşayan ihtiraslı uzaylı saldırganlar" için geliştirilmiş standart karşı koyma tekniğinde karar kıldı. Bütün ders kitaplarında yazardı bu numara. Sağ dir-seğiyle Gazetecimin midesine bir tane geçirdi.

"Oğğguuvv!" diye bir feryat yükseldi Gazeteci'den.

Sonra hafif geri dönerek adamın sol bileğini yakaladı ve onu omzunun üstünden aşırıp

Makine Dairesi zeminine fırlattı.

"Oğğğuvv!" diye bir inilti daha yükseldi Gazeteci'den.

Lucy, en sıkı avukat sesiyle kararlı bir şekilde konuştu onunla:

"Burada kal ve bombayla konuşmaya devam et! Ben de gidip Kaptan'ı bulayım!"

Sonra kapıdan dışarı fırlayarak Dan'e yetişmeye, çalıştı.

"Ama anlamıyorsun," diye arkasından seslendi Gazeteci, "bu gemide Kaptan yok ki!" Oysa Lucy gitmişti bile.

"Dokuz yüz yetmiş..." dedi bomba.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun!" diye haykırdı Gazeteci.

"Buyur?" dedi bomba. "Sana demedim!"

"Allah kahretsin!" dedi bomba. "Geri sayım baştan başlıyor.

Bin... dokuz yüz doksan dokuz..."

ON YEDİ

Lucy yetişene kadar Dan, Yıldızgemisi Tita-nic'in Kaptan Köşkü'nü bulmuştu bile.

Kaptan Köşkümün en belirgin özelliği, Gaze-teci'nin de anlatmaya çalışmış olduğu gibi, hangi şekil ya da surette olursa olsun "Kaptan" sıfatını hak edebilecek olan herhangi bir kimsenin ya da herhangi bir şeyin bulunmamalıydı. Daha doğrusu -hangi şekil ya da surette olursa olsun-hiç kimse bulunmuyordu burada.

Dan, "Yarabbim! Ne yapacağız şimdi?" diye mırıldanırken, Lucy onu kolundan yakaladı. Köprü boyunca dizili pencerelerden uzayın kapkara enginliği ve göz kamaştırıcı bir tarzda yayılıp giden Samanyolu görünüyordu. Pencerelerin altındaki konsolda ise üstünde çeşitli kumanda mekanizmaları olan gösterge ekranları vardı. İlk ekranda çeşitli bloklar, rastgele seriler halinde yukarıdan aşağı düşüp düşüp duruyorlardı. İkincisinde ise yarış pisti gibi bir şey vardı. Üçüncüsü hedef vurmaya dayanıyor, dördüncüsünün ise doğrudan Yıldızgemisi'nden esinlenmiş bir oyun olduğu anlaşılıyordu.

"Bunların hepsi bilgisayar oyunu!" Haklı bir İnfiale kapılmıştı Lucy. "Kumanda falan değil ki!"

Vallahi doğrusunu isterseniz bütün Kaptan Köşkü, kocaman bir atari salonundan farksızdı. Yıldızgemisi Titanic'in Kaptanı, tamamen otomatik olup kendi kendine giden bir uzay aracıyla galaksiler arasında yapacağı uzun ve sıkıcı yolculuklarda eğlensin diye düzenlenmişti. Ne de olsa geminin beynini ve kalbini oluşturan Titania, kararlarla emirleri verme konusunda herhangi bir zavallı canlı yaratıktan çok daha yetkindi.

"Eee?" dedi Dan.

"Eee..." dedi Lucy. "Galiba bu yavrunun nasıl uçtuğunu bulup yönünü dünyaya doğru çevirmek bize düşüyor."

"Eee, o... o şey ile aranda geçenler..."

"O bir 'şey' değil, son derece sıradan bir uzaylı ve 'aramızda geçen' bir şey de yok."

"Ama memelerini elliyordu."

"Hayır, ellemiyordu." Böyle anlarda Dan'e tahammül edemiyordu Lucy. Ne diye rahat bırakmazdı onu? Ne diye her şeyi zorlar ve çarpıtırды? Önemli olan ikisiydi: Lucy ile Dan.

"Önemli olan biziz," dedi Lucy deminki cümleden esinlenerek.

"Sen ve ben."

"Sen ve ben ve bir de senin peşine taktığın her türlü canlı çeşidi!" diye söylendi Dan.

"Allahım! Dan! Çok sinirsin!"

"Ben yalnızca gerçekleri dile getiriyorum."

"Pekâlâ, madem gerçekleri bilmek istiyorsun: Jorgen Zenzendorf'la asla yatmadım!" Lucy'ye güvenmek lazım, diye geçirdi içinden Dan, haklı olarak şimdi gerçekten konuşmakta oldukları konunun yerine, savunmasını yapabileceği başka bir konuyu getiriyordu ortaya. "Ben senin Jorgen Zenzendorf'la yattığından hiçbir zaman şüphelenmedim ki zaten. Hem yani, Jorgen Zenzendorf da dallamanın tekiydi."

"Dallama değildi! Sen hep arkadaşlarımı kötülersin zaten, inanılmaz bir derecede, manyaklık derecesinde kıskançsın da ondan!" Lucy bütün cephelerden ateş açmıştı. Dan hızla ricata geçti.

"Tamam! Tamam! Jorgen hakkında söylediklerini kabul ediyorum! Çok iyi adamdı! Onu sevmişimdir. Pervane koleksiyonuna bayılmışım-dır. Annesini de severdim. Jorgen bir HARİKAYDI... "

"Jimmy Clarke da öyle!"

"Aa! Bak şimdi yalan söylüyorsun işte."

. "BUNU NASIL SÖYLEYEBİLİRSİN!"

"İkinizin yattığını Jimmy Clarke kendi ağzıyla söyledi bana."

"Yalancı orospu çocuğunun tekidir o!"

"Neyse ne! Hem bu zaten biz tanışmadan önce olmuş!"

Bunlardan bahsetmek istemiyorum artık!"

"Öyleyse niye konuyu açtın?" Lucy avazı çıktığı kadar bağırıyordu artık. Dan, demin içinde oluşan güçlü öfkenin, hedefini tamamen unutup çaresizlik dolu bir kesekâğıdı gibi büzülmekte olduğunu hissetti. Tartışmanın neden çıktığını tamamen unutmuştu.

"Ah Dan!" Lucy kollarına atıldı. "Niye hep böyle uzaklardasın?"

"Ben buradayım, Lucy!"

"Ama sana ulaşamıyorum hiç. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı Dan. Sonra onu öptü ve Lucy, onun gerçekten de ne kadar uzaklarda olduğunu hissetti.

"Ah Dan, gel evlenelim biz," dedi.

"Ya, tabii. Acayip bir uzay gemisinde bulunuyoruz. Allah bilir yeryüzünden kaç ışık yılı uzaktayız ve sen kalkmış evlenmek istiyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Lucy.

"Böyle işleri aceleye getirmemek lazımdır."

"Dan, on üç yıldır birlikte yaşıyoruz! Artık hiçbir şeyin acelesi kalmadı ki!"

"Şu oteli bir dikip işletmeye başlayalım da sonra düşünürüz,"

dedi Dan, makul bir tonda.

"O papaz evini gerçekten sevdin sen."

"Elbette sevdim. Bayılıyorum oraya."

"Yalnız bir şey var, artık yok ki o bina."

"Yeniden yaptırırız. Nigel Top 1 0 Seyahat'i çok iyi bir anlaşmayla, sattı. Zenginiz artık! Orayı yeniden yaparız, eskisinden de güzel olur ve şu içine ettiğimin dünyasındaki en güzel otel haline getiririz."

"Geri dönebilirsek eğer,"

"Geri dönebilirsek eğer," diye doğruladı Dan.

Kaptan Köşkümü gezmeye başladılar: Kütüphaneye, bilgisayar oyunları koleksiyonuna, satranç tahtaları ile iskambil oyunu için yapılmış masalara, jakuziye, bilardo masalarına, sinema kompleksi ile jimnastik salonuna baktılar ve hiçbir kumanda mekanizması göremedikleri bu odadan gemiye nasıl kumanda edeceklerini düşünmeye başladılar.

"Lucy," dedi Dan.

"Ay! Lütfen yine başlama! Bir şey yaptığı yoktu adamın!"

"Ben ondan bahsetmiyorum," diye cevapladı Dan.

"İyi!" Lucy, sitemkâr bir tonda konuşmuştu. Bir puan yazmıştı işte kendine.

"Şu bilgisayar oyununa baksana, tamamen gemiden esinlenilmiş, değil mi?"

"Aaa-hııı?" Lucy, oyun konsolunun »üzerindeki pencerelerden dışarıyı seyre dalmıştı.

"Bak, değişiyor sanki."

"Biliyorum, çok aptalca bu... " dedi Lucy. "Yani sen şimdi bu bilgisayar oyununun, aslında bilgisayar oyunu olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bak, bu belki de gerçek bir gösterge panelidir, yani belki Şu anda bize doğru gelmekte olan o Şeyleri gösteriyordur, ha?"

O sırada Dan de pencereden dışarı bakmaktaydı. Hantal görünümlü küçük uzay gemilerinden oluşmuş bir filo, Yıldızgemisi'ne doğru ilerliyordu. Dan bir pencereye, bir ekrana baktı. Uzay araçlarının hareketleri, bilgisayar ekranındaki hareketlere tamı tamına uyuyordu.

"Aman Yarabbi!" diye mırıldandı Lucy. "Bize saldırıyorlar!"

Tam o anda Gazeteci, Kaptan Köşkü'ne daldı.

"Gemi otomatiğe bağlıdır!" diye haykırdı. "Ama ana zekâ donanımının bazı parçaları yok. Sistemin bütün eksik parçalarını bulup yerine takmadan gemiyi kontrol edemeyiz."

"ok geç!" dedi Lucy, başıyla pencereyi işaret ederek.

Yıldızgemisi, küçük uzay araçları tarafından tamamen sarılmıştı Şimdi.

Gazeteci homur homur konuştu: "Kutsal Pangalin!"

Geminin hoparlör sisteminden bir ses patladı ansızın:

"Etrafınız sarıldı. Derhal teslim olmazsanız ateş açacağız!"

Dan, "abuk!" diye bağırarak Gazeteci'yi konsola doğru itti.

"Derhal teslim olmak için ne yapmamız gerekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Gazeteci.

"Otuz inim içinde teslim olmazsanız ateş açıyoruz," dedi düşman filosundan gelen ses.

Lucy, "TESLİM OLUYORUZ!" diye haykırdı, ama esi ancak Kaptan Köşkü içinde yankılandı.

"BİR ŞEYLER YAP!" diye bağırdı Dan.

"Söyledim sana! Geminin en önemli parçaları yok! Ne yapılacağını bilmiyorum!" Gazeteci mümkün olduğu kadar hızlı bir Şekilde kumandaları deniyor, ama sonuç alamıyordu.

"Madem yardımcı olmayı reddediyorsunuz..." diye gürledi ses.

"YARDIMCI OLMAYI REDDETMEYORUZ, BİR ŞANS VERİN BİZE!"

Lucy konsola tırmanmıŐ, belki dikkatlerini çekerim diye umutsuz bir çaba içinde el kol sallıyordu filoya.

"... bize yardımcı olmayı reddetmekle, ateş açmaktan başka are bırakmadınız."

Yıldızgemisi'nin penceresinden görünen uzay boŐluđu ansızın aydınlandı ve geminin gövdesinde yankılanan korkunç patlama, içeridekilerin kulaklarını sağır etti. Lucy konsolun üstünden

düşerken, Dan ile Gazeteci kendilerini yere attılar ve yattıkları yerde elleriyle kulaklarını kapatıp titremeye başladılar.

Sonra bir sessizlik oldu.

Hoparlörden bir daha gürlledi ses: "Teslim oluyor musunuz?"

Kaptan Köşkü'nde bulunan üç kişi aynı anda ibağırdı: "EVET!

EVET! TESLİM OLUYORUZ!"

"Pekâlâ! Bize başka çare bırakmadınız!" , Yıldızgemisi'nin etrafında korkunç bir patlama daha duyuldu, bu kez geminin aldığı darbelerle baştan başa sarsıldığını üçü de hisset tiler. Sonra bir sessizlik oldu. Küçük uzay aracı biraz daha yanaştı gemiye.

Arkasından ses bir daha gürlledi. "Bakın! Yıldızgemisi'ne zarar vermek istemiyoruz, ama bize yardımcı olmaya yanaşmazsanız başka çaremiz kalmayacak."

Bu arada Gazeteci, mikrofona benzer bir şey bulmuştu. Bir düğmeye basıp alete doğru haykırdı.

"DURUN! DURUN! TESLİM OLUYORUZ, DURUN!" Sesi, Yıldızgemisi Titanic'nde bulunan herkesi sağır etti bir anda, ama geminin dışında tam bir sessizlik hâkimdi. Arkasından son kez düşmanın sesi duyuldu:

"Yıldızgemisi'ne gelebilecek her türlü zarardan siz sorumlu olacaksınız!"

Bu sözlerle birlikte küçük uzay araçları, ana filodan dalgalar halinde kopup Yıldızgemisi'ne doğru ilerlemeye başladılar.

Silahlarından minik noktalar halinde ışıklar saçılıyor ve gemiye çarpan metallerin sesiyle bütün Yıldızgemisi sarsılıyordu.

"Aman Yarabbim!" diye haykırdı Lucy.

Saldırının ne kadar sürdüğünü hiçbiri bilmiyordu, ama Kaptan Köşkü'ndekilerin üçüne de ömür boyu sürmüş gibi geldi.

Gümbürtü, titreşim, Yıldızgemisi'nin çatırdaya çatırdaya sarsılması sürdü de sürdü. Lucy bir ara Gazete-ci'nin ellerini memelerinde hissettiyse de ses çıkarmamaya karar verdi.

Her şey sona erdiğinde biraz beklediler, sonra titreyip sarsılarak ayağa kalktılar. İlk araç dalgası ana filoya geri dönerken ikinci bir dalga filodan kopmaya başlamıştı.

"Yine geliyorlar!" diye haykırdı Dan ve Lucy'yle birlikte kendini konsolun altına attı. Ama Gazeteci, yüzünde tuhaf bir ifadeyle orada dikilmiş duruyordu.

Lucy ile Dan, başlarını kolları arasına gömüp ateş açılmasını beklediler... ama ateş başlamadı. Tersine geminin gövdesinden tuhaf gürültüler gelmeye başladı, saldırı sesi gibi değildi bu.

"Yasakalar!" diye homurdandı Gazeteci. Lucy ile Dan, bunun da bir uzaylı küfrü olduğunu sanarak pozisyonlarını bozmadılar hiç, ama Gazeteci Dan'i dürterek tekrar konuştu:

"Baksana!"

Dan ihtiyatla başını kaldırıp konsolun tepesinden pencereye doğru baktı: İkinci dalga uzay araçları Yıldızgemisi'nin gövdesi üzerine park etmiş, uzay giysileri içindeki tıknaz ve bodur yaratıklardan oluşan bir grup arı gibi çalışarak gemiyi çekiçle dövüyor, bir kısmı ise kaynak apıyordu.

"Ne halt ediyor bunlar?" diye sordu Dan.

"Hasar gören yerleri onarıyorlar," diye açıkladı Gazeteci.

"Yasakalar böyledir! Tek bir şeye zarar gelsin istemezler!"

"Peki ya iki şeye?" diye sordu Lucy, sutyenini düzeltirken.

"Silah lazım bize!" diye haykırdı Gazeteci. "Beni takip edin!"

Üçü de yerde sürünerek çıktılar Kaptan Köşkü'nden, bu sırada geminin dışından gelen çekiç ve kaynak sesleri daha da yoğunlaşmıştı.

Hoparlörlerden yine patladı ses: "İlk hasar onarılır onarılmaz saldırıya yeniden başlayacağız! Teslim olmazsanız gemiye girip hepinizi esir alacağız"

Gazeteci, mürettebata ayrılmış bölümde bir silah deposu keşfetti. Dan ile Lucy'ye birer silah uzattı.

Dan, bu acayip silahı elinde döndürerek "Bunları hasıl kullanacağız?" diye sordu. Kısa bir şeycik gibiydi silah ve yan taraflarında ampul biçiminde şeycikler, bir de içinden fırlayan bir şeyciği daha vardı ki havada uçup uçup ateşten bir topa dönüşerek patlayıverdi.

"İşte öyle," diye açıkladı Gazeteci, "yalnız yumuşak döşemeye nişan alma bir daha." Hemen bir yangın söndürme aleti bularak, Dan'in az önce ateşe verdiği perdeye koştu.

"Bunları kullanamayız ki biz!" diye bağırdı Lucy.

"Öyleyse gemiden uzayın derinliklerine fırlatılma düşüncesine alışmaya bak. Bu Yasaka-lılar oyun oynamıyor. Al şunu! Dan!

Bunu da tak!" Dan'e bir miğfer fırlattı.

"Bu ne?" diye sordu Dan.

"Yıldızgemisi'nde iki ayrı gerçeklik var: Biri VeriBoyutu, diğeri MaddeBoyutu. Yasakalılar gemiye gelince MaddeBoyutu'nun yanı sıra Ve-riBoyutu'nu da ele geçirmeye çalışacaklardır. O yüzden birimiz onlarla orada karşılaşmaya hazırlansak iyi olur!"

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım," diye cevap verdi Dan.

"Bu bir sanal gerçeklik miğferi. Onu kafana geçirdiğinde VeriBoyutu'nu keşfedecek ve Yasamalıların orada neler yaptığını görebileceksin!" Gazeteci'nin sabrının tükenmeye başladığı belli oluyordu.

"Tak işte şunu!" diye bağırdı Lucy.

Geminin gövdesindeki onarımın gürültüsü dayanılmaz olmaya başlamıştı.

"Orada ne bok yapıyor bunlar yahu?" diye haykırdı Dan.

Lucy'den bir çığlık daha koptu: "Tak şu miğferi yaa!" Ve Dan, taktı.

"Vayyy!" diye bağırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum şimdi!"

Geminin içindeyim... Vay be! Harika yahu! Konsolların içine giriyorum! Öfff!

Şimdi de kablolardan ilerliyorum! Hey! Devre panelleri koca birer şehir gibi! Vayyanasını be!"

Dan miğferi kafasına geçirir geçirmez Gazeteci, Lucy'ye sarılıp sanki yarın olmayacakmışçasına öpmeye başlamıştı onu.

Öngörüsünde haksız da sayılmazdı hani. Ve Lucy de, sanki deminden beri bunu bekliyormuş gibi karşılık verdi öpüşlerine, ama sonra birdenbire kendini geri çekti ve endişeyle Dan'den tarafa baktı. Dan ise kendi sanal gerçekliğine dalmış, birtakım görünmez yıldızlara tırmanmaktaydı, arada dönüp birtakım görünmez nesnelere tutuyor, sonra keyif çığlıkları atıyordu.

"Aa, onu düşünerek endişelenme!" dedi Gazeteci. "Bizi ne duyabilir ne de görebilir. Biz hâlâ MaddeBoyutumdayız. O ise kendini tamamen o şeye kaptırmış durumda; hep böyle olur zaten, bunlardan birini ilk taktığında genellikle beş-altı saat çıkartamazsın! Hadi bir daha yapalım!"

Ama Lucy hâlâ itiyordu onu. "Yasakalılar gemiyi işgal ediyor!" diye itiraz etti.

"Orası öyle!" diye cevapladı Gazeteci. "Onlar gelene kadar bir kere ancak yaparız! Hadi çabuk!"

"Düşündüğün tek şey bu mu?" diye homurdandı Lucy.

Gazeteci şimdi dudaklarını kızın boynuna sürmekte ve belkemiğinden. aşağı heyecan verici

ürpertiler göndermekteydi.

"Sana söylemiştim, biz Blerontin erkekleri bir kere tahrik olduk mu... "

"İğğğğ!" diye aniden patladı Lucy. "Peki ya bomba?!"

Gazeteci "Pangalin!" diye bağırdı. "Tamamen unutmuşum!"

Giysisindeki sayısız cebin birinden cep telefonuna benzer küçük bir alet çıkardı birden ve düğmesine bastı.

"Yirmi beş... yirmi dört... yirmi üç... " diye sayıyordu bomba.

"Hay dişsiz tavşanlar!" diye haykırdı Gazeteci, "neredeyse bitiyor!"

"Yirmi iki... " dedi bomba.

Gazeteci, "Hey! Bomba!" diye seslendi telefona.

"Benimle konuşmayın!" diye inledi bomba. "Neredeyse bitiyor... yirmi üç... yok, bu sefer yapacağım..."

"İşgale uğruyoruz!" diye bağırdı Gazeteci.

"Yirmi-ay... neydi ya? Allah kahretsin! Geri sayım baştan başlıyor. Bin... "

Gazeteci telefonu kapattığı gibi Lucy'nin boynunu öpmeye, elbisesini çözmeye başladı. "Ucu ucuna yırttık!" diye soludu.

"Aman aman! Transistoru teğet geçtim!" dedi Dan. Ve Lucy ansızın ellerini Gazetecinin bütün vücudunda dolaştırmaya ve onu yere çekmeye başladı.

Sonunda ikisi yere yuvarlandılar.

"Delisin sen!" diye mırıldandı Lucy. * Lucy ile Gazeteci alelacele giyinmeye çalışırken, geminin dışından gelen çekiç ve balyoz sesleri de dinmişti artık. Hâlâ VeriBoyu-tu'ndaki bazı görünmez engellere takılıp kalmış olan Dan ansızın bir çığlık attı: "Gemiye girmişler!"

Gazeteci taşıyabileceği kadar silahı kapıp mürettebat odasından dışarı fırladı. Büyük Eksen Kanalı'nın öbür ucunda kısa boylu*, tıknaz birtakım yaratıkların iskeleye yanaşmakta olduğunu görebiliyordu. Üstünde meşale yanan büyük bir platformun arkasına mevzilenerek nişan aldı. Lucy de yanına gelince ateşe başladı ve iskele arka arkaya gelen patlamalarla sarsıldı; işgalciler, korunmak için kanala atılıyorlardı.

Az sonra Yasakalılar ateşe karşılık verdiklerinde Lucy, kendini bir ışık ve gürültü bombardımanının ortasında bulacaktı.

"Hey! Hava kanalının ucu bucağı görünmüyor!" Lucy arkasına dönüp baktığında (kafasında

hâlâ sanal gerçeklik miğferiyle, Madde Boyutu'nda olup bitenlerden tamamen habersiz dolaşmakta olan) Dan'in, mürettebat odasının açık kapısından dışarı çıkmış, dosdoğru Büyük I.ksen Kanalı'na gelmekte olduğunu gördü.

"DAN!" diye haykırarak ona koştu, tam o anda Dan, kanalın kenarına kadar gelmiş, adımını atmak üzereydi. Yasakalılar tekrar ateşe başlayınca etraflarını yine ışık ve gürültü sardı.

Neyse ki Lucy, Dan'i gömleğinin kolundan tutmayı başarmıştı.

Onu su kenarından uzaklaştırarak mürettebat odasına geri götürdü. Bu arada Gazeteci de, genel olarak işgalcilerin yönünde elinden geldiğince hızlı ateş etmekteydi. Ama artık o kadar çok duman vardı ki havada, iki taraf da karşısındakini görmez olmuştu.

"Hadi çıkalım buradan!" diye bağırdı Gazeteci ve Dan'in ardından Lucy'yi de tuttuğu gibi mürettebat odasına soktu.

ON SEKİZ

"Kim ateşe verdi perdeleri?" Bolfass, mürettebat odasına dalarken sert bir sesle sormuştu böyle. Başıyla bir işaret çaktı ve hemen iki Yasakalı tamirci perdeleri yenilemek üzere koşurdular. Bolfass, Özel Saldırı Timimin başında arkadaki servis koridorundan mürettebat odasına gelirken, Yellin ile Assmal da Yıldız-gemisi'nin ana arterleri boyunca cepheden saldırıya geçmişlerdi.

Bolfass, servis koridorunun tavanında yaptıkları ince işlere bayılmıştı. Koca Yıldızgemisinin personele ayrılmış bölümlerinde bile böyle bir işçilik ve bu kadar kaliteli malzeme kullanılmış olduğunu görmek, gecenin bu kör karanlığında büyük bir mutluluk vermişti ona.

Akşam şöminenin başına oturup da cimcik böreği ile horuk çevirme yerlerken, "Halkımızın tarihi boyunca böyle bir inşaat daha görülmemiştir," derdi hep torunlarına. "Mürettebata ait odaların perdeleri bile ipeksi kanadil tüyünden yapılmıştı.

Merlor Dağları'nda yaşayan kanadil ancak sevgi ve şefkatle yakalanabilir. Tüyü o kadar incedir ki ancak ayların ışığında dokuyabilirsiniz, çünkü güneş ışığında kar gibi erir gider."

Zanaatkârlığın inceliklerini ve mühendisliğin şanlı başarılarını anlatan bu hikâyelere bayılırdı çocuklar.

Ama Bolfass, birinin çıkıp bu güzelim işçiliği nasıl mahvedebileceğini görmekte gecikmedi. Gerçekten de çok üzülmüştü bu duruma.

İşte tam o anda, başında SG miğferiyle biri odaya dalıverdi, arkasından da iki kişi daha -ki bunlardan biri, hiç kuşku yok ki hain bir Ble-rontinliydi. Bütün vücudu hiddetten titredi Bolfass'ın, İB tabancasını çektiği gibi bu üç yabancıyı kozmik toza çevirdi. Gövdeleri patlayarak bağırsaklarla karışmış et parçalarından oluşan birer süpernova halinde havaya saçıldı, sonra hızla bembeyaz bir aleve dönüştü ve neyse ki el emeğiyle laklanmış o güzelim duvarları ise bulamadan ya da lekelemeden yanıp gitti.

Lucy korkunç bir kakofoni oluşturan sesleri duymuş, üstelik gözleri inanılmaz parlaklıkta bir beyaz alevle neredeyse kör olmuştu. Çığlık çığlığa bağırды, Gazeteci'ye sarıldı ve bayılarak yere düştü. Çok korkunçtu.

Bolfass sırtarak İB tabancasından tüten dumanı üfledi. Öfkesi yatışmıştı, tabancayı parmağına takıp döndürerek kılıfına yerleştirdi.

Bu noktada Yasakalıların barışsever, iyi kalpli bir ırk olduğunu açıklamak gerekiyor. Kendilerini tümüyle zanaatkârlığa ve akıllı uslu çalışmaya adanmıştı onlar. Ancak birçoğu, belli

şeylerle karşılaştıklarında (mesela üs-tünkörü işçilik ya da zanaat karşısında hürmetsizlik) kan dökmeye meyilli oluyordu. Böyle nedenlere dayalı öfke patlamaları, uzak geçmişte büyük can ve mal kaybına yol açmıştı; üstelik Yasakalıların öfkesi saman alevi gibi geçip gittiğinden, bu iyi huylu ve şefkat dolu j halkın geri dönüşü imkânsız kayıplara uğraması, kendileri açısından da çok acı verici oluyordu. İşte bu yüzden Yasakalı bilim adamları İB silahını geliştirdiler.

Çoğu askeri teknoloji uzmanının ortaya koyduğu donanımdan farklı olarak bu, ölümü ve imhayı artırmak değil azaltmak amacıyla tasarlanmıştı. İmha Benzetimi silahı -ya da İB tabancası-kullanıcısına, tepesinin tasını attıran kişiden kanlı bir şekilde intikam almışmış izlenimi veriyor, ama aslında gerçek bir zarara yol açmıyordu. Daima düşmanı şaşırtır, hatta düşmana feleğini şaşırtırdı; ama hepsi bu kadar.

Bunların hiçbirini bilmeyen Lucy, işgalciler i n liderinin sesiyle kendine gelip de hâlâ yaşadığını anlayınca, feleğini şaşırtmanın da ötesine geçti: "Hepiniz tutsak alınmış bulunuyorsunuz!

Diğerleri nerede?" diyordu ses.

"Hey! Harika bişiy bu! Sibernetik sinir yollarından geçiyorum!

Su kayağı yapar gibi! Eyyoo-oo! Olağanüstü!" diye bağıriyordu Dan.

"Şu aptal şeyi çıkarın adamın kafasından!" diye gürledi Bolfass. Yasakalıların sanal gerçeklik oyunlarına ayıracak zamanı olmazdı. Tamamen MaddeBoyutu'ndaydı onların işi.

İşgalcilerden ikisi Dan'i tutup miğferi kafasından çıkardı.

"Hey! Ama ben bur...! Ulan ne bu be? Ne oluyor burada?!"

dedi Dan MAD -MaddeBoyutu'na Ani Dönüş-sırasında.

"Diğerleri nerede, dedim," diye tekrarlardı Bolfass.

Gazeteci dayılandı: "Diğerleri falan yok."

"Yok yaa! Ben Blerontin Devlet Kreşi'nde yetişmedim!* Kim yönetiyor bu gemiyi?" Bolfass yine sinirlenmeye başlamıştı; Blerontinli mobilya ustaları, Kuzey Blerontin'de, Faknik Şelalesi yakınında yetişen Lintin Çamı kullanmışlardı. Yirmi-otuz yıl kullanıldıktan sonra eğrilip yamulan, düşük kaliteli bir keresteydi bu... hem de iyice kurutulmadan kullanılmıştı besbelli! Üstelik budakları yuvalı mafsallarla saklama gereği bile duymamışlardı! Hatta hatta daha yakından bakınca, geçme parçalarının doğru dürüst zıvanalanmadığı görülüyordu, öyle ki kenar tahtalarının tepesinde takoz koyulacak yer kalmamıştı neredeyse! Doğramacılık sanatının en temel ilkelerini bile hiç öğrenememiş miydi bu adamlar? Bolfass İB tabancasına uzandı...

Ama doğrama işini yüzlerine gözlerine bulaştıran bu özensiz adamlardan korkunç ve yıkıcı bir şekilde intikamını alamadan, bir mucize gerçekleşti.

Mürettebat odasının kapısı açıldı ve bir hayal süzüldü içeri.

Öyle karışıkoyulmaz, öyle tariflere sığmaz bir güzelliği ki içeri giren, Bolfass çok kuvvetli ve ölümsüz bir aşkın pençesine düşüverdi. O andan itibaren hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı artık.

İB tabancasını indirip yüzünde çocuksu bir hayranlık ifadesiyle bakakaldı.

Leovinus'un olağanüstü güzellik salonunda gençleşme küründen yeni çıkmış olan Nettie, taptaze cildine yeniden kavuşmakla kalmamış, vücudu da tamamen eski ölçülerine dönmüştü aslında beli de biraz daha ince, göğüsleri de biraz daha diri, göbeğinin yuvarlaklığı da birazcık daha yumuşak kavisliydi artık. Her zamankinden çok daha hoş görünüyordu; ne de olsa, sadece gençliğin körpe çiçeği yanaklarında yeniden açmakla kalmamış, milyonlarca ışık yılının getirdiği hayat deneyimiyle yüzüne bir bilgelik çökmüştü. Koca Leovinus işini biliyordu gerçekten de.

"Nettie!" diye geveledi Dan.

Bolfass, "Kim dediniz?" diye sordu dalgın dalgın.

"Selam millet!" dedi Nettie. "Herkesin kendini tanıtmaması gerekiyor galiba, ha? Ben, Nettie."

Hazırola geçen Bolfass, "Kaptan Bolfass hizmetinizdedir!" dedi. "Ve bunlar da Onbaşılarımız Yarktak, Edembop, Raguliten, Desembo, Luntparger, Forzab, Kakit, Zimvviddy, Duterp-rat, Kazitinger-Rigipitil, Purzenhakken, Ro-ofcleetop, Spanglovviddin, Buke-Hammadorf, Bunzylvvotter, Brudelhampon, Harzimvodl, Unctimpoter, Golholivvol, Dinseynevt, Tido-loft, Cossimivvip, Onecrocodil, Erklehammerd-rat, Inchbevvigglit, Samiliftodft, Buke- VWillinujit (kendisi evlilik yoluyla Buke-Hammadorf'un üvey kuzeni olmuştur)..."

"Selam Nettie!" dedi Yasakalı işgalcilerden biri.

"Barnzipevt," diye devam etti Bolfass, "Spighallivviller, Memsiporim, Itkip, Harlorf-reytor, Pullijit, Beakelmemsdork, Uppelsaftat, Bukhumster, Rintineagelbun, Bootintuk, Poodalasvan, Sumpcreetorkattelburt... "

"Bakın! Sözüünüzü kesmek istemem," diye sözünü kesti Gazeteci, "ama bu gemide bir bomba var ve yaklaşık..." Cep telefonunun düğmesine bastı.

"On... dokuz..." diye sayıyordu bomba. Gazeteci'den bir feryat yükseldi: "Kızgın Pangalin!"

Cep telefonunu onun elinden kapan Bolfass, "Sus! Blerontinli Tapon Mallar Levazımatçısı!" diye bağırdı.

"Tapon Mallar Levazımatçısı değil o!" diye haykırdı Lucy (işin doğrusu, Nettie'nin içeri girmesiyle birlikte oluşan tepkiye bozulmuştu biraz).

"Sekiz..." dedi bomba.

"Ver şunu!" diye bağırarak Gazeteci telefona doğru hamle etti.

Bolfass, telefonu Onbaşı İnchbevvigglit'e fırlattı.

"Yedi... "dedi bomba.

Gazeteci, "Yediye geldi!" diye bağırdı.

Bolfass'tan, "Bu Blerontinli Oymacı'yı hücreye atın!" emri geldi ve Onbaşı Spanglovviddin ile Onbaşı Rintineagelbun, Gazeteci'yi kündeğe getirerek mürettebat odasının dışına sürüklediler.

Bomba, "Altı..." derken, Onbaşı İnchbevvigglit telefonu kapattı.

Bolfass "Bu ikisini de!" diyerek Lucy ile Dan'i işaret etti.

"Hayır!" diye bağırdı Lucy ile Dan. "Bomba!" Ama yaka paça sürüklenmişlerdi bile.

"Kaptan Bolfass," dedi Nettie gayet kendinden emin bir sesle.

"Açıklayacak zaman yok. Lütfen telefonu bana verin."

"Maalesef onu kullanmanıza izin veremem, Nettie," dedi Kaptan Bolfass, "güvenlik nedenleriyle."

"Ne gibi?"

"Takviye kuvveti isteyebilirsiniz."

"Kaptan Bolfass, bana inanın, bildiğim kadarıyla bu gemide kimse yok. Ve yine bana inanın, eğer telefonu hemen vermezseniz bomba patlayarak hepimizi kozmik toz haline getirecek."

Bolfass, saniyenin küçük bir kesiti kadar tereddüt gösterdikten sonra başıyla Onbaşı İnchbevvigglit'e işaret etti.

Onbaşı İnchbevvigglit, saniyenin daha da küçük bir kesiti kadar tereddüt ettikten sonra telefonu Nettie'ye verdi. Nettie derhal bastı düğmesine.

"İki... " diyordu bomba. "Ah, bomba!" dedi Nettie. "Ben, Nettie. Hatırladın mı beni?"

"Hin... Bir..." dedi bomba. "Sekizin içinde kaç tane dört var?"

"Eee... 111... Sıfıfı..."

"Hayır... Sekizin içinde kaç tane dört var?" "Eee... aaaa... iki mi?" dedi bomba. "Altının içinde kaç tane iki var?" "Üç..." dedi bomba.

"Peki üçü kaçla çarparsan on iki eder?" "Dört..." dedi bomba.

Bir an durdu ve devam etti: "Beş... altı... yedi..."

"Huff!" dedi Nettie. "Bu bize birazcık zaman kazandırır... "

"Neden gemimize bomba koydunuz?" diye sert bir sesle sordu Bolfass.

"Geminiz mi?" diye bağırdı Nettie. "Niye bu kadar şaşırdınız ki?" dedi Bolfass. "Böylesine muhteşem bir şeyi yapabilecek kadar akıllı olmadığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Ayy hayır!" diye cevapladı Nettie. "Alakasız yok; yani gemiye saldıran sizsiniz de. Sahibi siz değilmişsiniz gibi geldi."

"Elbette sahibi biziz!" Nettie, Kaptan Bolfass'ın birazcık savunmaya geçtiğini hissediyordu. "Hukuken ve ahlaken! Bu gemi, Bleron-tinlilerin yüzünden çektiğimiz bütün sefalet ve sıkıntılara karşılık hakkımız olan tazminattır!"

"Bakın! Aptal gibi görünmek istemem.. "

"Asla öyle görünemezsiniz, Nettie," diyerek güvence verdi Kaptan.

"Teşekkür ederim... " Nettie, kaderini ellerinde tuttuğu açıkça görülen bu bodur, açık tenli yabancının cazibesine kapıldığını hissediyordu. "Ancak bütün bunların ardındaki hikâyeyi bilmiyorum."

"Size bütün hikâyeyi seve seve anlatırım, sevgili bayan" burada Bolfass, yerlere kadar eğilerek selamlamıştı onu ama öncelikle atsız bir vazifeyi ifa ederek bir kez daha sormak isterim: "Neden bu gemiye bomba koydunuz?"

"Biz koymadık!" Nettie'nin hafifçe attığı kahkaha, zaten dizleri titremekte olan Kap-tan'ın yüreğini yerinden zıplatmıştı. "Biz kazara bindik bu gemiye... " ve sonra bütün hikâyeyi anlattı Bolfass'a: Dan ile Lucy, Top 1 0 Seyahat Şirketinden gelecek parayla eski bir papaz evini otele çevirmeyi planlamışken, Yıldızgemisi'nin binayı yerle bir edişini; kibar bir robot tarafından gemiye davet edilişlerini ve iyi yürekli Kaptan'ın kuvvetleri gelip de kendilerini kurtarana kadar gemide başlarından geçenleri.

Hikâyesini bitirince uzun bir sessizlik oldu, sessizliği bozan da sonunda yine Nettie oldu: "İşte böyle... gerçekten."

Bolfass ansızın toparlandı, sanki Nettie konuşurken bir rüyaya dalmış gibiydi. Hazır ola geçip tam bir şövalye edasıyla topuklarını birbirine vurdu.

"Çok iyi anlıyorum, sevgili bayan," dedi Nettie'nin önünde eğilip elini öperken. Kaptan Bolfass, bir Jane Austen romanından fırlamış gibi görünmeye başlamıştı iyiden iyiye.

"Tek istediğimiz yeryüzüne geri dönmek," dedi Nettie.

"Elbette!" Kaptan Bolfass yine topuklarını birbirine vurarak içini bir hoş etti Nettie'nin.

"Tümüyle sizin hizmetinizdeyim.

Geliniz!"

Nettie Kaptan'ın peşinden giderken, yüksek topukları mürettebat bölgesinin özene bezene döşenmiş zemininde takırdıyordu.

ON DOKUZ

Dan, Yıldızgemisi Titanic'te hücre bulunmasına niye bu kadar şaşırdığını kendi de pek bilmiyordu. Bir bakıma gerekli tabii, diye düşündü, ama yine de bu kadar debdebe ve zarafetin ortasında tamamen yersiz kaçıyorlardı. Gazeteci ile birlikte atıldıkları hücre, hücrelerden normal olarak bekleneceği gibi çıplak ve soğuktü. Üstelik nemliydi de, tabii bu da hücrelerden beklenecek bir şeydir ama, teknolojik bakımdan bu kadar ileri bir araçta yine de şaşırtıcıydı işte.

"Lucy'nin muamelesi müthiş!" dedi Gazeteci, başını hayran hayran sallayarak. "Çok şanslı adamsın!"

"Bak," dedi Dan, "seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama dünyada bizim bu konulardaki tutumumuz Blerontinlilerinki gibi değildir... "

"Sen ne diyorsun?!" diye hayretle bağırdı Gazeteci. "Lucy bana ilk kez seks teklif ettiğinde kulaklarıma inanmamıştım!"

"Ne ettiğinde dedin?" diye haykırdı Dan. "İşte, bombanın her an patlayabileceğini düşünüyorduk ve dedi ki... Hey! Dur bi dakika! Sence şu öteki arkadaşınız, neydi adı?" "Ne teklif etti... seks mi?" "Sarışın olan, neydi!" "Nettie."

"Nettie bombayla nasıl konuşulacağını biliyor mudur bari?"

"Lucy'nin 'seks yapmayı teklif ettiğine inanamıyorum!" diye cevap geldi Dan'den.

"Gezegeninizde cinsel tutumların ne kadar farklı olduğunu da ilk o zaman anladım zaten!"

Dan suskunlaşmıştı. Bunca yıldır tanırdı Lucy'yi, öyle mi sahi?

Vay be! On üç yılı devirmişlerdi (ışık hızıyla yol aldıklarına göre şimdi daha da fazla zaman geçmiş olmalıydı) ve bütün bu yıllar boyunca seks tek bir kez bile Lucy'nin başlattığını hatırlamıyordu. İlk yıllarda Dan bazen geceleri uyanık beklerdi yatakta -belki Lucy başlatır diye-ama sonunda pes ederdi. Sevişmekten çok hoşlanıyordu kız ama ilk adımı hep Dan'in atması gerekiyordu. Dan de Lucy'yi böyle kabul etmişti artık.

"Hey! Gardiyan!" Gazeteci parmaklıklara tutunmuş haykırıyordu.

"Şey! Sen misin?" Koridorun sonundaki bir hücreden Lucy'nin sesi duyuldu.

"Lucy!" diye bağırdı Gazeteci. "Pangalin'in Boruları! Seni kütür kütür düzmek istiyorum!"

"KES ARTIK!" diye haykıran Dan, Gazete-ci'nin üstüne atıldı.

İkisi hücrelerinin nemli zemininde alt alta, üst üste yuvarlanırken Dan durmadan yumruk ve tekme atıyor, (şaşkına dönmüş durumdaki) Gazeteci de kendini savunmaya çalışıyordu.

"Dan! Dan! Sen misin?" diye bağıyordu Lucy. İki adamın dövüştüğünü duymuştu. "Yapmayın! Gücümüzü korumamız lazım! Buradan çıkmak zorundayız!"

"Lucy haklı!" diye nefes nefese konuştu Gazeteci ve Dan birdenbire kavgayı keserken, niye bu kadar büyük bir kıskançlığa kapıldığını sordu kendi kendine.

"Niye saldırdın bana?" diye sordu Gazeteci.

Dan, tam yeryüzündeki cinsel ahlakın tarihine ilişkin açıklamalara girişecekti ki, vazgeçti. "Bak!" dedi onun yerine. "Gel seninle ateşkes yapalım.

Bundan sonra seksten bahsetme, tamam mı?"

"Madem sen böyle... İyi, iyi, beni merak etme. Yeryüzünde cinsel ahlakın bu kadar gevşek olmasına şaşırılmış falan değilim.. "

"Şu konuyu birkaç dakikalığına olsun kapatır mısın artık!"

"Tamam!" diye cevapladı Gazeteci. "Şimdi," dedi Dan. "Senin tıklıp kaldığımız bu yıldızgemisiyle ilgili her şeyi bildiğini varsayarsak, belki hep birlikte buradan çıkmanın bir yolunu bulabiliriz."

Lücy, "Dan! Seni seviyorum!" diye bağırdı hücrelerinden.

"Ben de seni seviyorum!" diye karşılık verdi Dan.

"Ben de!" diye bağırdı Gazeteci. Dan, ona vurmamak için zor tuttu kendini ve sonra konuştu: "Bildiklerini anlat bana."

Böylece Gazeteci, Yıldızgemisi Titanic'in yapımı yüzünden Yasaka gezegeninin ifla^ edişini, ardından da Yıldız İnşaat AŞ'nin borçlarını ödemediği inşaat işini kendi gezegenine taşımasını anlattı. Geminin yapımı Blerontin'de sürerken ayyuka çıkan söylentilerden, inşaatta Evlenmemiş Yeni yetme Anneler çalıştırıldığı için işçiliğin gelişigüzel olduğu konusunda yayılan kuşkulardan ve malzeme hırsızlığından söz etti. Mimar, mühendis, sanatçı, besteci ve genel olarak bütün dallarda Galaksi'nin en büyük dâhisi olan Leovinus'u ve uzaygemisinin fırlatılmasından önceki gece onunla karşılaşmasını anlattı. Muhasebeci Scraliontis'le karşılaşmasından bahsederek adamın, bir papağanın saldırısı sonucu ölmesinden kısa bir süre önce bombayı ve büyük Yıldızgemisi'ni imha edip sigortadan para alma planlarını ifşa ettiğini söyledi.

Sonra da Dan'e, yaralanmış olduğu halde gemide saklanarak, gazetecilik mesleği boyunca bir türlü yakalayamadığı büyük atlatma haberin peşine düşmesinden söz etti. Böylece Yıldızgemisi'nin yapımının ardındaki bütün hikâyeyi gözler önüne serecek, hem de gemideki tek yolcu olarak

yaşayacağı serüveni ilk elden aktaracaktı. (Geminin, ilk mürettebatı ile [yolcularını alacağı Dormilyon'a gitmeden önce otomatik bir uçuş yapması planlanmıştı.)

Daha sonra Gazeteci, geminin fırlatıldıktan kısa bir süre sonra KOKVA'ya (Kendiliğinden Olma Kapsamlı Varoluşsal Arıza) uğramasını I ve Galaksi'nin henüz keşfedilmemiş olan arka tarafındaki meçhul bir gezegene zorunlu iniş yapmasını anlattı. Son olarak da geminin yere çarpmasından hemen sonra, Birinci Mevki Restoranında perdelerin arkasından bağırışlar geldiğini ve Leovinus'un orada, Scraliontis tarafından ölüme terk edilmiş olduğunu anladığını söyledi.

Gazeteci ihtiyar adamı kurtardıktan sonra gemiden dışarı fırlamasını önlemeye çalışmış, ama başaramamıştı. Leovinus yaşına rağmen ondan daha güçlü kuvvetli çıkmıştı (gerçi o sırada Gazeteci de hâlâ kan kaybetmekteydi) ve elindeki parlak gümüş parçasını sallaya sallaya intikam çılgınlıkları atarak (herhalde hâlâ Blerontin'de olduklarını zannediyordu) yabancı bir dünyada karanlığa karışmıştı...

"Kaptan Bolfass sizi görmek istiyor." Hikâyeyi böyle yarıda kesen, gardiyandı. Elinde anahtarları sallayarak sefil hücrenin kapısını açtı ve Gazeteci'yi yaka paça dışarı çıkardı.

Kaptan Bolfass, güzeller güzeli Nettie'ye Kaptan Köşkü'ne kadar eşlik etmişti. Orada çay ve tarçınlı kurabiye ikram etti ona. Bu arada kendisi de, büyük Yıldızgemisi'ni Yeryüzü gezegenine götürmek için gerekli işlemleri yapacaktı.

"Bunun saygısızlık telakki edilmesini hiç istemem," diye açıkladı Nettie'ye, "ancak bildiğim bir gezegen değil orası ama sizin kadar hoş ve cazibeli bir hanımefendinin memleketi olduğuna göre, bütün dünyalar içinde en güzeli olmalı elbette." Sonra yerlere kadar eğilerek selam verdi ve Nettie, Northanger Manastırının kadın kahramanı gibi muamele görüyor olmanın heyecanıyla ürperdi.

"Sizin usta ellerinizle geminin bizleri sağ salim oraya götüreceğinden hiç şüphem yok," dedi kirpiklerini indirerek.

"Ah! Eşsiz hanımefendi!" diye bağırdı Kaptan. "Bizleri götüreceğ olan bendeniz değil, gemi kendi kendine gidecektir. Yeryüzü gezegeninin kesin konumu, Yıldızgemisi'nin ana zekâ sistemine kaydedilecek. Gerçi gezegeninizin nerede olduğuna dair hiçbirimiz fikir sahibi değiliz ama, yapmam gereken tek şey Tita-nia'ya durumu bildirmek -Leovinus, sibernetik sistemine bu adı vermişti- o da gezegeninizin yerini saptayıp bizi oraya götürecektir."

Kaptan Bolfass, bu aralar Blerontin'de gösterimde olan bir filmde esinlenmiş bilgisayar oyununun yanındaki konsollardan birinde küçük bir düğmeye bastı... ve işte o noktada da roman, Jane Austen'ın, hatta Catherine Cookson'ın eserleri gibi olmaktan çıkıverdi.

"Barthfarthinghasts!" diye haykırdı Bolfass. "Bir aksaklık var!
Yanıt alamıyorum!"

Nettie, aslında yeryüzünün, memleketinin çok yakınlarda olduğunu hissederken -ne de olsa bir düğme basımlık yoldaydılar-şimdi uzayın derinliklerine gömülüvermiş gibi geliyordu kendi gezegeni.

"Kaptan Bolfass!" Onbaşı Buke-Willinujit (evlilik yoluyla Onbaşı Buke-Hammadorf'un üvey kuzeni olan), nefes nefese ve gayet gergin bir şekilde girmişti içeri. "Ana zekâ sistemi!

Birisi hayati işlevlerini çıkarmış!"

Bolfass, adam vurmaca oyunlarından birine dalmış olan Yellin'e döndü. "0 Blerontinli Vandal'ın işi bu! Derhal buraya getirin onu!"

Gazeteci ayağa kalkmayı başarana kadar Bolfass öfkeden kudurdukça kudurmuştu -gerçi Ana Kuyumun etrafındaki parmaklıkta standartlardan düşük malzeme kullanıldığını veya sintine ile atık merkezinde ince işlerin hiç yapılmamış olması gibi bir skandali (Evlenmemiş Yeniyetme Anneler'e bu bölgeleri parlatmamaları, hatta hiç cila falan sürmemeleri söylenmişti) haber alsaydı, herhalde çok daha beter köpürürdü!

"Ne yaptın Titania'nın beynine?" diye kük-redi.

Gazeteci çenesini ileri çıkararak konuştu: "Size ancak adımlı, rütbemi ve sicil numaramı söylerim."

"Büyük Firar'da değiliz!"* diye haykırdı Bolfass ve Gazetecimin gözlerine bir ışık doğrulttu. "Bütün bildiklerini anlat, yoksa seni Horst'un eline veririm!"

"Dudaklarım mühürlü!" diye kontr çeken Gazeteci, başını öbür tarafa çevirdi.

"Pekâlâ! Bana başka seçenek bırakmadın!" diye hırlayan Bolfass, deri eldiveniyle Gazeteci'nin suratına bir tane patlattı.

"Peki!" dedi Gazeteci. "Size bildiğim her şeyi anlatacağım! Her şeyi!"

"Önce biraz daha işkence edilmek istemez miydin?"

"Yo, yoo! Şimdi anlatayım daha iyi!"

"Pekâlâ! Yasaka'ya dönmemize engel olmak için Titania'nın beynine sabotaj düzenlediğini biliyoruz! Sen parçaları ne yaptığını söyle bize!"

Gazeteci şaşırılmış görünüyordu. "Scralion-tis komplonun bu kısmından bahsetmemişti ama!"

"Ne komplosu?" Daha zayıf bir adamın kolayca çözüleceği koşullarda soğukkanlılığını böylesine muhafaza edebilen Gazeteci'ye için için hayranlık duyuyordu Bolfass. "Bu savaşta aynı tarafta çarpışıyor olmamız ne kadar yazık," diye geçirdi içinden. "Öte yandan, aslında bir savaşta çarpışıyor falan da değiliz." Bolfass, kendini toplamaya gayret ediyordu.

Bunun üzerine Gazeteci, Scraliohtis ile Bro-bostigon'un büyük Yıldızgemisi'ni imha ederek sigortadan para talep etmek için düzenledikleri komplo hakkında bütün bildiklerini anlattı.

Bolfass dinledikçe öfkeden bembeyaz kesilmişti. Nettie, adamın içinde kaynayan öfkeyi gözleriyle görebiliyordu.

Bolfass durakladı -eli çoktan İB tabancasına gitmişti bile-fakat Nettie'nin ses tonunda bîr şeyler, adamın içindeki öfkeyi dindiriverdi. Elini tabancasından çekti.

"Fırlatmadan önceki gece gemideydiler," dedi Gazeteci. "Girip çıkarken dikkat çekmek istememiş olmalılar, yani ana zekâ sisteminden aldıkları her ne ise geminin içinde bir yerlere saklamışlardır."

"Akla yakın geliyor," dedi Assmal. Deminden beri Tetrus oyununda inanılmaz rekorlar kırmakta olan bir başka Yasakalı komutandı bu.

"Çok güzel!" dedi Bolfass. "Pruvadan kıça kadar bütün gemiyi arayacağız. 0 parçalar bulunacak, aksi takdirde Nettie'yi asla gezegenine götüremeyiz. Hatta bu halde Yasaka'ya bile biraz zor döneriz!"

"Yapabiliriz bence, Kaptan!" Seyrüsefer Mühendisi Rodden'dı konuşan. "İç/Galaksi'nin Praksima-Betril Kesimimde, Starius Kuşağı E-D 3278'de bulunuyoruz. Assmal gemiyi elle idare edebilirse, ben de parakete hesabıyla gezegene iniş yapabilirim."

Assmal başıyla onayladı. "Gemiyi elle idare edebilecek kadar hâkimiyetim var fonksiyonlar üzerinde. Ama uzun bir yolculuk olur bu, en azından birkaç saat sürer."

İşte böylece büyük Yıldızgemisi Titanic uzayın yıldız bezeli karanlığında devâsâ gövdesini döndürerek Yasaka gezegenine doğru uzun ve yorucu yolculuğuna başladı.

Bu arada kayıp parçaların biri dışında hepsi bulunmuş ve Yıldızgemisi Titanic, Yasaka gezegeninin görüş alanına girmişti.

Eve dönüş, Gardiyan'ın hayatta en sevdiği şeydi hep. Biraz sonra parlak bir alevle yanan ocağın başına kurulup ayaklarını uzatacaktı. Koca bir kupa dolusu Eski Usûl Bira olacaktı.

YİRMİ

Yıldızgemisi'nin beynindeki eksik parçayı bulmak, hiç düşünemeyecekleri kadar zordu. Bunun başlıca nedeni de gemideki robotların, gitgide eksantrik davranışlar sergilemeye başlamasıydı. Hostbotlar halüsinasyon görerek var olmayan Birinci Mevki Yolcularımın var olmayan evcil hayvanlarına kapı açmaya, çöp emici robotlarla kırıştırmaya falan başlamışlardı. Bildikleri uygarlığın sonunu engellemenin yegâne yolunun daha az protein almak olduğuna inanan Asanbotlar, sonu gelmez bir düşüşe geçmişti. Tozbotlara gelince, süpürgeliklerden fırlayıp fırlayıp neredeyse gelen geçenin takılarak düşeceği büyüklükte toz yığınları bırakıyorlardı her yere.

Ancak en büyük sorun, geminin ana barında yaşanıyordu: Her ne kadar rafa dizili rengârenk kadehlerle şişelerin arkasından Titania'nın beyni bir parçacık görünebilse de, Barbot bir nevi acayip siberpsişik esriklığe kapılmıştı.

"Efet efendim efet! Hifzmetinizdeyiffş... İşte kofkteylifnişzff efendim... " Anlaşılmazlı-ğın cazibesi ile kavgacı bir sarhoşluk arasında gidip gidip geliyordu Barbot.

Onbaşı Golholivvol bir deneme yapacak oldu: "Bize şuradaki raftan bir parça siberzımbırtıdan ver... " Ama Barbot, adamın burnunu ısırır-verdi. "Offf!" diye haykırdı Onbaşı Golholivvol.

Bardan bir şey almak için tabureye tırmanan herkes, Barbot'un şaşırtıcı bir kaba kuvvet gösterisiyle karşılaşılıyordu.

Sonuçta barışsever Yasakalılar, ricat etmek zorunda kaldılar.

[???elinde ve ailesi oraya buraya koşuşturarak akşam yemeğini hazırlayacak ya da güneş batarken hep birlikte verandada kâğıt oynayacaklardı.]???

İşte bu yüzden Gardiyan, hücrenin kapısını açıp da Dan'e artık özgür olduğunu belirtirken oldukça keyifli bir melodi çalmaktaydı ıslıkla.

Dan müziğe biraz daha yatkın biri olsaydı, Gardiyan'ın çaldığı melodinin "Armentiers'li Matmazel"den başkası olmadığını anlayacaktı -Birinci Dünya Savaşı sırasında revaçta olan Fransızca bir şarkıydı bu. Gardiyan'ın bu melodiyi çalmasının nedeni, daha önce sözünü ettiğimiz zaman sapması yoluyla Blerontin'e Fransız şampanyası kaçırılmasıyla ilgisiz değildi.

Kimselerin bilmediği hakikat ise Gardiyan'ın, kötü bir şöhret yapmış olan Onbaşı Pillividdlipillipitit'ten başkası olmadığıydı -yani Pil-lividdlipillipitit Çetesi'nin başı olan ünlü kaçakçı.

Nitekim bu çete de, Yasaka ekonomisinin çöküşünden sonra pıtrak gibi yayılan örgütlü suçun nahos tezahürlerinden biriydi. Pilli-vviddipillipitit, daha ileri bir tarihte girişeceği olası bir yağma harekâtı için Yıldızgemisi Titanic'nde keşif yapmak üzere Yasaka uzay filusunda sıradan bir onbaşı olarak tebdil-i kıyafet edip binmişti gemiye. Neyse, bu başka bir hikâye tabii.

Dan, serbest kalır kalmaz en kısa yoldan Lucy'ye ulaşmaya çalıştı. Lucy ise o sırada Gazeteci ve Nettie'yle birlikte Kaptan Köşkü'nün penceresinden, gitgide yaklaşan kocaman küreyi, yani Yasaka gezegenini seyre dalmıştı.

"Lucy!" diye fısıldadı Dan. "Başka bir yere gidip özel konuşabilir miyiz?"

"Şimdi olmaz!" diye fısıldayarak cevap verdi Lucy de. "Bak!

Senin de hayatında gördüğün en müthiş manzara değil mi bu?"

"Bana senin memelerini hatırlatıyor," diye mırıldandı Gazeteci. Dan kendini zor tutuyordu ve Gazeteci'yi oracıkta öldürmek yerine Lucy'yi kolundan tuttuğu gibi Kaptan Köşkü'nün öbür ucuna sürükledi.

"Sen teklif etmişsin! O söyledi bunu!" Dan, daha öfkeli bir sesle konuşmaya, üzüntülü değil suçlayıcı olmaya çalışıyordu, ama tam anlamıyla kesin bir sızlanma biçiminde çıkıyordu sesi.

"Dan! Zayıf bir anımdı işte... "

"Benimleyken niye hiç 'zayıf an' yaşamadın? On üç yıl boyunca..."

"Sen ne diyorsun Allah aşkına, Dan? Harika bir seks yaşantımız olmadı mı?" Lucy iyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştı.

"Bak... evet... Aslında..."

"Ay ne kadar kıskançmışsın sen böyle! Beni çekici bulan her erkeğin peşine düştüğümü mü zannediyorsun yani?"

"Ben böyle bir şey söylemedim!" Her zaman olduğu gibi Dan, konuşmanın denetiminden çıkmaya başladığını hissediyordu.

Ancak olayların son derece önemli ve tehlikeli bir gidişata bürünmesi, bu ritüel diyalektik aşağılanmadan hasbelkader kurtaracaktı onu ve bu hikâyenin de tüm seyrini değiştirecekti.

Bolfass, Yasaka'nın kıtalarıyla ülkelerini göstermekteydi Nettie'ye. Kalp atışlarının gittikçe hızlandığını hissediyordu.

Kendi dünyası karşısında gururlanmasının da payı vardı bunda, ama asıl neden, Nettie'nin onun koluna girerek büyük bir merak ve hayranlıkla manzarayı seyretmekte oluşuydu.

Bolfass, kelimenin gerçek anlamıyla düşüp bayılabilirdi orada.

Ya: nı başındaki bu güzel yaratığın kokusunu duyabiliyordu, koluna değen yumuşacık ellerini hissedebiliyordu ve onun da kalbinin atışları geliyordu kulağına. Ne dediğinin kendi de pek farkında değildi Bolfass.

"Ve işte burada, sevgili hanımefendi, Yaz-günü Alçıları Okyanusumu görüyorsunuz. Bu topraklara Porselenya deriz biz, ooh! Başınızı şuraya çevirdiğinizde de, sevgili hanımefendi, benim memleketimi göreceksiniz: Marangozlar Adası. Çok güzel yerdir, soylu zanaatkarlar ve birinci sınıf teknisyenler yaşar orada. Veya en azından... daha önce yaşarlardı..." Bolfass'ın sesindeki hüznü yakalayan Nettie, başını ona doğru çevirdi -adamin sert yüz hatları, hüznü kırışıklıkların oluşturduğu bir bulutla çevrelenmişti.

Nettie, yumuşak bir tonda sordu: "Neden önce, Kaptan Bolfass?"

"Ah, Nettie, kendi dünyamızın sorunlarıyla sıklıkla istemiyorum sizi," diye cevapladı onu yiğit Kaptan.

"Bilmek istiyorum." Nettie, Kaptan'ın elini tutarak hafifçe okşadı ve sanırım iyi kalpli Kaptan, o anda, oracıkta, sırf zevkten bayılabilirdi -gezegenin çevresinde gördüğü bir kıpırtı dikkatini dağıtmış olmasaydı tabii.

"Rodden! Şu nedir?" Aniden gerilmişti Bolfass.

Seyrüsefer Mühendisi, uzaklarda Yasaka'yı çevreleyen haleyi inceledi. Dürbün gözlüğünü taktığında, elinde olmadan iç geçirdi. "Blerontinliler!" diye geveledi. Bolfass dürbün gözlüğü kaptı. Evet! Savaş gemilerinden oluşan koca bir filoyu görebiliyordu şimdi, gemilerin üstünde de Blerontin plakaları çakılıydı ama başka hiçbir işaret yoktu. Resmi Blerontin Uzay Filosu olmadığı açıktı bunun.

"Paralı askerler!" diye söylendi Assmal. "Bela demektir bu!" dedi Yellin.

"Çabuk!" diye bağırdı Bolfass. "Herkes silah başına! İB işlevini de kapatın. Gerçek cephaneye kullanacağız."

Yasakalılar harekete geçerken aralarında fısır fısır konuşuyorlardı; silahlarını kapıp önceden belirlenmiş mevzilerini aldılar. İmha Benzetimi işlevinin yerine gerçek cephaneye kullanarak ateş etme düşüncesi hem ürkütücü hem heyecan vericiydi. Dışarıdan Yıldızgemisi'nin gövdesine gerçek mermilerle ateş etmek başka şeydi, geminin içindeyken gerçek mermi kullanmak başka şey: Büyük çapta hasara yol açabilirdi bu! Yani hasretle bekledikleri cinsten, muazzam çapta bir onarım işi çıkacak gibi gözüküyordu!

Ansızın yüzü kararmıştı Bolfass'ın ve gayet vakur bir edayla Nettie'ye döndü. "Nettie!" dedi. "Bunu yapmak çok üzürütü veriyor bana, umarım beni bağışlarsınız, ancak biz düşmanla çarpışırken arkadaşlarınızla birlikte emniyetli bir yere geçmenizi istemek zorundayım sizden."

Bolfass bunları söylerken, Blerontinli paralı askerler de, (ışık hızıyla) Yıldızgemisi'ne ulaşmış ve artık çevresini sarmıştı. Elliialtmış kadar uzay aracı olmalıydı filoda -filo, askeri kullanıma uyarlanmış uzaygemilerinden oluşan tipik bir yamalı bohça görünümü arz ediyordu. Dünyalar arasında ekonomik işbirliğinin sona ermesi ve Galaksilerarası Güvenlik Konseyimin dağılmasından bu yana uzay semalarında böyle amaçlara yönelik filolara çok sık rastlanır olmuştu.

Yıldızgemisi'nin hoparlör sisteminden sert bir ses duyuldu birden: "Blerontin Magna Kuruluşları Sigorta Şirketi'nin resmi uzay filosu tarafından sarılmış bulunuyorsunuz. Blerontin Yasaları'nın verdiği yetkiyle ve yine bu yasalar doğrultusunda, Tazminat Tespit Komisyo-nu'nca Yıldız İnşaat Şirketi, Yıldızgemisi Tita-nic Holdingleri Ltd. ve Yıldız Işığı Seyahat AŞ'nin alacak bakiyesini tahsil etmek üzere, sigorta sözleşmesinin altıncı madde, üçüncü fıkrası uyarınca tarafımıza vekâlet verilmiştir. Adı geçen Sigorta Şirketime vekâleten işbu yıldızgemisi ne, söz konusu Sigorta Şirketi'nin yasal mülkü olarak el koymaktayız. Lütfen gemiyi sessiz ve düzenli bir şekilde terk ediniz."

"Horuk Sidiği!" diye haykırdı Bolfass. Geminin iletişim sisteminin nasıl çalıştırılacağını biliyordu ve paralı askerlerin gemisine çarpan sesinin yankısı öyle bir gümbürdedi ki, Yıldızgemisi'nden bile duyuldu! "Bu gemiyi biz yaptık! Ne özenimizi ne işçiliğimizi esirgedik ondan! En kaliteli malzemeyi aldık ve Bay Leovi-nus'un emri olan son derece mükemmel şartnameye uyabilmek için borca girdik. Tek kuruş da alamadık.

Sonra, inşaat işi elimizden alınınca bizler ve ailelerimiz sefaletle, açlıkla karşı karşıya kaldık. Galaksi'de geçerli her türlü hakkaniyet anlayışı doğrultusunda bu geminin sahibi biziz. Üstelik gemiyi biz kurtarmış olduğumuz için de onun üzerindeki her türlü hak bize aittir! Gemiyi biz bulduk ve ait olduğu yere biz geri getirdik! Siz gidip kendi dibinizi dövün!"

Daha o konuşurken, paralı asker gemilerinden dördü Yıldızgemisi'ne yanaşmıştı bile. Geminin gövdesine tutunma demirleri atıldı ve Titanic'in hava kanallarının girişi matkaplarla delindi.

Tam o anda paralı asker gemilerinin çevresindeki hava tümüyle ışık, duman ve gürültüyle doldu: Yasakalılar müthiş bir karşı saldırı başlatmışlardı, y Bütün bunlar olurken Nettie, Dan, Lucy ve Gazeteci, yarım düzine kadar hırçın Yasaka muhafızı tarafından tekrar tutuklanarak hücreye tıklamak üzere yaka paça götürülüyordu. Blerontinli paralı devriye kuvveti ansızın Giriş Lobisi'ni basarak ateşe başladığında, Büyük Eksen Kanalıyı yarılamışlardı bile. Üç dünyalı ile Gazeteci kendilerini yere attılar, ama İB silahlarına alışkın olan Yasakalılar bir saniyelik bir tereddüt yaşadı ve işte o bir saniye, sonlarını getirdi.

Onbaşı Inchbevvigglit ile Onbaşı Kazitinker-Rigipitil güverteye saklanmayı başardılarsa da, Yarktak, Bunzlyvvotter, Ti-doloft ve Forzab isimli onbaşılar tam cepheden vuruldu. Ellerini göğüslerine götürürken silahları yere saçıldı.

Yere düşen silahlardan birinin üstüne atlayan ilk kişi Nettie oldu ve silahı aldığı gibi, gözünü

bile kırpmadan paralı askerlere doğrulttu. Yeryüzündeyken eline hiç silah almadığını da göz önünde bulundurduğumuzda, Yasaka "patlamaç"ını dikkat çekecek kadar rahat kullanıyordu. Silahı nasıl tutacağını zaten biliyor gibi bir hali vardı ve mermi haznelerinden birinin altında yer alan tetiği de derhal fark etmişti.

Nişan alıp tetiği çekti -namludan fırlayan alevle birlikte iki paralı asker yere yığıldı.

"Yo! Yoo!" diye haykırdı Onbaşı Inchbevvigglit dehşet içinde.

"Başlarından yukarıya nişan al!"

"Yok öyle şey!" diye bağırان Nettie, bir Ble-rontinliyi daha devirdi. Bu arada Lucy, Dan ve Gazeteci de birer silah kapmış, saldırganlara ateş etmeye başlamışlardı.

Yasakalı muhafızların şok geçirmekte olduğu açıktı.

Blerontinlilere gelince, onlar da tam anlamıyla gafil avlanmıştı. Yasakalıların İB tabancaları patlarken öyle durup beklemeye alışmıştı onlar veya en kötü ihtimalle Yasakalılar gerçek silah kullanacak olsa bile, başlarının üstüne ateş ederlerdi. Ama bu yeni bir şeydi! Hem de panik yaratıcı bir şey! Hâlâ ayakta kalan az sayıda Blerontinli, bir yere yığılan yoldaşlarına, bir karşılarındaki düşmana bakıyorlardı -bu arada düşman da hâlâ dosdoğru üzerlerine ateş etmekteydi.

Yeni bir yaylım ateşinin başlamasını beklemeden, geri dönüp kaçmaya başladılar.

Yasakalı muhafızlar afallamıştı. Tarihleri boyunca Blerontinlilerin, Yasakalıların önünden kaçtığı görülmuş şey değildi!

Bu arada Nettie, hemen Giriş Lobisi'nin kapısına fırlamıştı.

Geri çekilmekte olan Bleron-tinlilere ateşe oradan devam etti.

Oysa paralı askerler çoktan hava kanalına girip kapıyı arkalarından kapatmışlardı bile.

"Boyalar dökülmesin, dikkat edin!" diye soluk soluğa konuştu Onbaşı Inchbevvigglit.

Nettie'nin yanına daha yeni varmış olan Dan, "Harikaydın!" diye bağırdı. Nettie'nin nefesi kesilmişti ve Dan, onun yanında dururken vücudundan yükselen harareti hissedebiliyordu.

Aniden arkasına döndü Nettie.

"Aman Yarabbim! Bomba!" diye haykırarak cep telefonunu cebinden çıkardı. "İki... " diyordu bomba. "Bir... " "Selam Bomba! Ben, Nettie!" "Selam Nettie..." "Nasıl gidiyor, bomba?" Sessizlik. Bir an Dan, işlerinin bitik olduğunu düşündü.

"Bomba? Orada mısın, bomba?" diye telefona sesleniyordu Nettie. Ama bombadan cevap yoktu hâlâ.

"Bomba!" Dan telefonu çekip almıştı.

"Aa! Tabii ya! Bu iş, erkek işi!" dedi Nettie.

"Bomba? Orada mısın?" Dan, Nettie'yi dinlemiyordu. "Konuş benimle!"

"Ben, Nettie'yle konuşuyordum," dedi bomba ters ters.

"Haa," diyen Dan, telefonu Nettie'ye geri verdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ben, Nettie," dedi Nettie telefona doğru. Bombadan hâlâ ses çıkmıyordu. "Bomba?" diye tekrarladı.

Yine ses yok.

"Bomba!" Nettie'nin sesinde bir aciliyet havası vardı şimdi.

"Konuş benimle!"

Sonra bomba konuştu... çok yavaş bir sesle ama... "Ben, bir Mega İmha Aygıtı'yım..." dedi. "İsmin bu mu senin?" diye sordu Nettie. "Evet," dedi bomba. "Ben bir bombayım."

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye cevapladı Nettie.

"Sesini duymak hoşuma gidiyor, Nettie," dedi bomba. "Ben de senin sesini duyunca seviniyorum, bomba," diye cevapladı Nettie.

"Yani bunu... öylesine söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, öylesine söylemiyorum. Elektronik bir ses olarak çok yumuşak bir tınısı var. Çok hoş." Bir an bombanın ağladığını sandı Nettie. "Benim için geri sayıma baştan başlar mısın?"

"Madem gerçekten istiyorsun," dedi bomba.

"Evet," dedi Nettie.

"Pekâlâ," dedi bomba. "Sadece senin için sayacağım, Nettie.

Ama bu son olacak... Gerçekten son olacak..."

Sessizlik.

"Bunu sırf senin hatırın için yapıyorum, Nettie."

"Teşekkür ederim, bomba." "jyi şanslar, Nettie." "İyi şanslar, bomba." "Bin... dokuz yüz doksan dokuz... " Nettie, bombayı durdurma hedefine öyle odaklanmıştı ki, aslında nasıl bir dehşet yaşamakta olduğunu fark edememişti, ama bir dakika sonra farkına vardı: Dizlerinin bağı çözülürdü ve Dan'in kollarına yığıldı -kollar da onu yakalamak için ansızın orada bitivermişti.

Bolfass, Yıldızgemisi Titanic'nin Kaptan Köşkünde durmuş, Blerontinli paralı askerlerin

kendi araçlarına binerek kaçışını gözlerine inanamadan seyrediyordu.

"Neler oluyor, Yasaka aşkına?" diye bağırdı. "Blerontinliler böyle pes etmez -son adamımızı da vurmadan savaşı bırakmazlar genellikle!" Yine de, ne olur ne olmaz diyerek bir kez daha ateş açılmasını emretti ve paralı askerlerin aracını saran kara boşluk yine ışık ve gürültü ile patladı. Yamalı bohça filocuk, bir ho-ruğun tahtaya sıçması için gereken zamandan daha kısa bir sürede rota değiştirdi ve roketlerden püsküren beyaz alevlerle birlikte tazminat tespit komisyonunun filosu, o güzelim yeşil Yasaka gezegeninin ufkunda gözden kayboldu.

Tam o anda Dan ile Nettie yine Kaptan Köşküme daldılar.

"Sizin hücrede olmanız gerekiyordu!" diye bağırdı Bolfass.

"Doğrudan düşmanın üstüne ateş ettiler!" Onbaşı Inchbevvigglit hemen arkalarında bitivermişti. "Paralı askerler o yüzden kaçtı!"

"Bombayı halletmemiz lazım!" diye haykırdı Nettie. "Son defa geriye sayacağını söylüyor."

"Korkunç bir şey bu!" Bolfass, böyle haykırırken gerçekten de durumun vahametine uygun bir ağırbaşlılık içindeydi.

"Evet! Bu sefer patlayacakmış, öyle diyor."

"Blerontinlilerin üzerine doğrudan nişan aldınız, ha?"

"E siz de öyle yapmayacak mıydınız zaten?" diye sordu Nettie.

"Hayır, yapmayacaktık!" diye gürlledi Bolfass. "Bizim çok kesin bir ahlak yasamız vardır! Saygıdeğer hanımefendi!

Eminim amacınız gerçekten de onlara nişan almak değildi."

"Ne yani, tabii ki onlara nişan almaktı!" Dan'ın sabrı taşmaya başlıyordu artık. "Onları durdurmanın tek yolu buydu. Şu bombayı ne yapacağız?"

"Nettie'nin kendilerine ateş ettiğini anlayınca zıppızıplar gibi kaçtılar!" Inchbevvigglit, büyük bir heyecanla bağırarak söylemişti bunları.

"Hepinizi tutuklamak zorundayım!"

"Kaptan Bolfass," dedi Nettie, en etkileyici sesiyle. "Bizler Yasaka âdetlerini bilmiyoruz ve ancak dünyalılar gibi tepki gösterebiliriz, ne de olsa dünyada insanlar, ne yazık ki birbirlerini öldürmek ya da yaralamak üzere nişan alırlar. Silahlar da bunun için yapılır zaten. Benim de hoşuma gitmiyor, ama bu iş böyle. Sizin şeref yasalarınızı çiğnemek değildi amacımız; sadece sizi ve Yıldızgemisi'ni tazminat tespit komisyonunun askerlerinden kurtarmak istemiştik. Şimdi lütfen dinleyin... " ve cep telefonunu açtı.

"Dokuz yüz yirmi iki... " Bomba hâlâ sayıyordu.

"Yaklaşık on üç dakikamız var!"

"Çok güzel," dedi Bolfass, ama suratı hâlâ yumuşamamıştı.

"Blerontinlilerden özür dilemek zorundayız."

"Ama onlar sizi öldürmeye çalışıyorlardı!" diye bağırdı Nettie.

"Bunu yasak eden bir ahlak yasaları yok da ondan," diye cevapladı Bolfass. Mantiğine karşı koymak mümkün değildi.

"Bir boş vakit bulur bulmaz hemen özür mektubu yazacağım."

"Şu bomba konusunda bir şeyler yapmazsak," diye bağırdı Dan, "hepimizin ömrü boş vakitten ibaret kalacak zaten!"

"Hakkınız var!" dedi Bolfass. "Derhal bombanın fünyesini söktürmeliyim!"

Nettie, fünyesi sokulurken bombanın yanında kalmakta ısrar etti. Kendisini caydırmaya çalışan Dan'e, "Bu, benim ona vefa borcum," diye açıkladı durumu. "Hem patlayıverirse, geminin neresinde bulunduğumuzun hiç önemi yok ki,"

Yasakalı bomba imha uzmanı, alet çantasını bombanın yanına bırakırken Nettie'ye katıldığını belirtti.

"Dört yüz otuz dört..." dedi bomba.

"Selam bomba!" dedi Nettie.

"Dört yüz otuz üç... " dedi bomba. Nettie biliyordu, bir daha kafasının karıştırılmasına izin vermeyecekti. Son geri sayımdı bu.

"Kendini nasıl hissediyorsun, bomba?" diye sordu Nettie.

"Lütfen fünyesi sokulurken onunla konuşmayın," dedi bomba imha uzmanı. "Tehlikeli olabilir."

"Yeterince zaman var mı?" diye sordu Dan.

"Dört yüz otuz iki..." dedi bomba.

"Bakalım," dedi bomba imha uzmanı. O sırada bombanın kabininden metal bir levhanın vidalarını gevşetmekle meşguldü. "Bu hızla saymaya devam ederse mesele yok, ama bazen son geri sayımda hızlanabiliyorlar. Bu, 8D-96 Tam Teçhizat Mega İmha Aygıtı -8G veya hatta bir 9A olsaydı, işimiz kolaydı. Onlara itaat denetim mekanizması yerleştiriyorlar, dolayısıyla böyle sorunlar ortadan kalkıyor.

Ama 8D'de, bakalım... vallahi hiç saçları solları belli olmaz...

Ah! Bu Şimdilik itaatkâr görünüyor..."

Bomba imha uzmanı, onlarla konuşurken bir yandan da metal levhayı sökerek koyu kırmızı bir düğmeyi açığa çıkarmıştı.

Şöyle yazıyordu düğmenin üstünde: BOMBANIN FÜNYESİNİ SK.

"Neyse ki bu 8D'lere de yine otomatik fünye sökme mekanizması koyuyorlar. Bizim iŐimizi kolaylaŐtırıyor bu."

Sonra düğmeye bastı. Geri sayım anında durdu. Bir an sessizlik oldu. Ardından bir düdük ötmeye ve BOMBANIN FÜNYESİNİ SK yazılı kırmızı düğme yanıp yanıp snmeye başladı, üstünde de cam bir kapak belirmişti ansızın ve Şimdi kimse düğmeye el süre-miyordu.

"Bir dakika bek... " dedi bomba imha uzmanı. "Bu işte bir terslik var... "

"Tebrikler!" dedi bomba. "8D-96 Tam Tećhizath Mega İmha Aygıtı'nın fünyesini skmeyi baŐardınız. Ancak Mega İmha Aygıtı, yıldızge-misi nin zekâ sifersistemiyle bağlantılı ve ne yazık ki bu sistemde eksiklik var. Dolayısıyla bomba Varsayılan Kip'e gećti. Lütfen elkitabına bakınız."

"Elkitabı nerede?!" diye sordu bomba imha uzmanı -sesinin tınısında öyle bir Şey vardı ki Nettie (her ne kadar daha rahatlatıcı bir sözcük bulmak için kendini çok zorlasa da) olsa olsa "panik" diye tanımlayabiliyordu bunu.

"Bomba imha uzmanı sensin," dedi Dan, yardımcı olmak istercesine.

Bu arada Nettie, bomba kabininin altına tıklımıŐ bir kitapçık bulmuştu. Sayfaları hızla çevirdi.

"Büyük kaplarda piŐirme yapmak için nzamanlama ayarı!" diye okumaya başladı.

"O gazlı fırının elkitabı!" diye bağırdı bomba imha uzmanı.

Kitapçığı Nettie^njn elinden kapıp büyük bir iŐtahla okumaya başladı. Yasa-kalılar, teknik elkitaplarının cazibesine karşı koyamazlardı hiç. Özellikle baskı altında buldukları zamanlarda onlara teselli ve kaçıŐ yolu sağlayan yegâne Şeydi bu.

Bu arada Dan ile Nettie de doğru elkitabını bulmak için makine dairesinin altını üstüne getiriyorlardı. Bomba imha uzmanı, "Bakın! Kendi kendini temizleme iŐlevi de varmıŐ!" derken Dan, "8D-96 Tam Tećhizatlı Mega İmha Aygıtı Kullanıcı Dostu Bombanız İçin Pratik Elkitabı"nı birtakım su borularının arasından bulup çıkarmıŐtı.

"8D-96 Tam Tećhizatlı Mega İmha Aygıtı, Kullanıcı Dostu Patlama Aygıtıların en ileri modeli olarak tasarlanmıŐtır," diye okumaya baŐladı. "Bütün iŐlemler basittir ve kullanıcıyı

yönlendirir... "

"Ver şunu bana!" diye haykıran bomba imha uzmanı, kitapçığı Dan'in elinden çekip âldı. "Varsayılan Kip"i okudu. "Gemi zekâ sistemindeki eksiklik nedeniyle bomba Varsayılan Kip'e geçince şu koşullar geçerli olur: Fünye sökme düğmesine erişemezsiniz. Bombaya ya da bomba kabinine dokunamazsınız. Bombaya başka işlem yapamazsınız. İyisi mi onu rahat bırakın. Annadınız mı? İyi. 8D-96 Tam Teçhizatlı Mega İmha Aygıtı, Varsayılan Kip'e geçişten itiba m\Vtirma?il° pat,aacak de y "Ha siktir!" dedi Dan.

"Ha siktir!" dedi Nettie.

"Ha siktir!" dedi bomba imha uzmanı.

YİRMİ BİR

"Bir Dormilyon günü ne kadar sürer?" Sorulması kaçınılmaz olan bu soruyu ilk soran, Nettie'ydi.

"Otuz altı Dormilyon saati," dedi bomba imha uzmanı.

"Bir Dormilyon saati ne kadar sürer?" diye sordu Dan.

"Yetmiş sekiz Dormilyon dakikası," dedi bomba imha uzmanı.

"Yaklaşık olarak... yani... ay, nasıl anlatacağım ki size? Hiçbir referans noktası yok."

Üçü bir müddet düşündü ve tam bir yıldız sisteminden diğerine zaman kavramını aktarmanın imkânsız olduğuna karar veriyorlardı ki, Nettie konuştu:

"Buldum!"

Size Nettie'nin bulduğu şeyi anlatamayacağım, ama çok zekiceydi. Siz kendiniz bulamazsanız, bu kitabın yayıncılarına mektup yazıp şu açıklama kitapçığını isteyin: "Nettie Yöntemiyle Bir Dormilyon Gününün Süresinin Hesaplanması."

Çabucak hesap yapan Nettie, "Demek... Altı Dormilyon günü, kabaca oh yeryüzü gününe denk düşüyor!" dedi.

"Tanrım! Nettie!" dedi Dan. "Ne kadar zekisin! Niye bunu hiç düşünemedim?" Üçlü hemen Yıldızgemisi'nin Kaptan Köşküne dönerek durumu bildirdi.

"Varsayılan Kip'ten nasıl çıkaracağız bombayı?" diye bomba imha uzmanına sordu Bolfass.

"Tek umudumuz, gemi zekâ sisteminin kayıp ana parçasını bulmakta," dedi bomba imha uzmanı. "O parçayı yerine takabilirsek, büyük ihtimalle bombanın fünyesini sökebilirim.

Yoksa altı Dormilyon gününde patlayacak."

Bolfass, orada toplanmış bulunan mürettebata döndü.

"Çocuklar! Durumun ne kadar vahim olduğunu duydunuz.

Sevgili yurdumuz Yasaka, bu Yıldızgemisi'nin yapımı ve Blerontinlilerin şerefli insanlar gibi borçlarına sadakat gösterememesi yüzünden mahvoldu.

Biz gemiyi iyi niyetle yaptık. Galaksi'nin görüp göreceği en muhteşem, en güzel uzay aracını inşa edebilmek için kendi hayat tarzımızı tehlikeye attık. Blerontinliler ise bizim güvenimizi kötüye

kullandılar. Dünyamızın eski refahına kavuşması için yegâne şansımız, Yıldızgemisi Tita-nic'e tekrar sahip olmaktır. Bu hain bomba yüzünden gemi havaya uçacak olursa, dünyamızı da gerçekten karanlık bir gelecek bekliyor demektir.

İşte bu yüzden, gemiyi tekrar aramanızı emrediyorum. Her santimine tek tek baktığınızı biliyorum, fakat ana zekâ sisteminin kayıp parçası bu gemide bir yerlerde olmalı ve biz de onu bulmalıyız... "

Tam o anda hoparlör sisteminden bir çığlık duyuldu.

"Lucy!" diye bağırdı Dan.

Giriş Lobisi'nin dışındaki kısa süreli çatışmadan beri Lucy ile Gazeteci'ye neler olduğunu açıklamam gerekiyor artık. Nettie, Dan ve Onbaşı Inchbevvgglit, geri çekilmekte olan Blerontinlileri kovalamaya başlayınca, Gazeteci de hemen Lucy'yi kavradığı gibi Büyük Eksen Kanalının oralarda bir odaya çekmişti.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun, Şey?!" diye haykırmıştı Lucy de, oysa Gazeteci'nin onu yapmaya çalıştığı aşikârdı: Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde tayyörünün düğmelerini çözmeye uğraşırken, bir yandan da dilini, kadının kulağına nereye kadar sokabileceğini ölçmekle meşguldü. "Şey!" diye bağırdı Lucy. "Bırak beni!"

"Olmaz! Olmaz! Olmaz!" diye inledi Gazeteci. "Biz Blerontin erkekleri bir kez bir kadın tarafından tahrik edildik mi, aynı kadın tarafından tahrik edilmez hale gelmemiz yıllar sürer, hatta bazen bir ömür sürer."

"Sen ne diyorsun, Şey?" diye bağırdı Lucy.

"Evlen benimle Lucy!" diye bağırdı Gazeteci, bir yandan da yüzünü, açılmış düğmelerin arasından Lucy'nin sutyenine gömmüştü.

"Ah evet! Evet! Evet! Şey!" diye haykırdı Lucy.

"Cıyaaak!" diye haykırdı bir başka şey daha.

"Hemen nişanlanırsınız, sonra da bir beyaz düğün yapar, düğün pastası falan keseriz ve Dan de sağdıç olarak bir konuşma yapar, arkasından balayına çıkarız!" diye bağıırıyordu Gazeteci.

"Cıyaaak!"

"Canım Şey'im benim!" Lucy gözyaşlarına boğulmuştu. "Ne yapıyorum ben? Ne diyorum ben?" Lucy'nin aldığı hukuk eğitimi ansızın kendini göstermeye başlamıştı yine. Aşağı yukarı şu minval üzerinde gösteriyordu üstelik: Sonradan pişman olabileceğin hiçbir taahhütte bulunma. "Ama ben Dan'le evleneceğim! Birlikte otel işleteceğiz! O cıyıklama neydi?"

"Cıyaaak!" dedi cıyaklayan şey.

"Şeydi!" diye bağırdı Gazeteci ve ansızın kocaman bir papağan, odanın arka tarafındaki gölgelerin arasından çıkarak Gazetecimin omzuna kondu. İşte Lucy de tam o anda çılgılık attı ve şu talihin işine bakınız ki, çılgılık atarken de gemideki dahili iletişim düğmelerinden birine basıverdi istemeden.

Sonuçta, attığı çılgılık Yıldızgemisi Titanic'in her yerinde yankılandı.

"Cıyaaak!" dedi papağan. "Salak Dâhi!" .

Kaptan Köşkümde ise Bolfass, kulaklarını dikmişti. "Ne dedi o papağan?"

"Salak Dâhi!" Dahili iletişim hattından gelen, papağanın çılgılığıydı.

"Papağan!" diye bağırdı Kaptan Bolfass. "Ne diyorsun?"

"Salak dâhi!" diye tekrarladı papağan.

Bolfass, dahili iletişim hattından "PAPAĞAN!" diye gürledi.

"Titania'nın beynindeki ana zekâ sisteminin kayıp parçasını arıyoruz, sen nerede olduğunu biliyor musun?"

Sessizlik.

"PAPAĞAN!" diye bir daha bağırdı Bolfass, ama Lucy elini düğmenin üstünden çekmiş, Gazetecimin bir falcının kristal küresine benzeyen pürüzsüz yüzünü okşamak için kullanıyordu şimdi.

Onbaşı Inchbevviglit'e dönen Nettie, "Kaptan Bolfass, bir papağanın söylediğine niye bu kadar ilgi gösterdi?" diye sordu.

"Yasaka geleneğinde," diye fısıldadı Onbaşı Inchbevviglit, "papağanlar hakikatin habercisidir. Bizde bir söz vardır: 'Bir çocuktan, bir de papağandan al haberi.'"

Bu arada Lucy, Gazeteci'nin önerdiği her şeye niye evet demiş olduğunu düşünüyordu. Büyük bir hata yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ah, adamın o acayip turuncu gözlerinde geleceği bir görebilseydi. "Delisin sen!" dedi.

"Ohhh!" diye inledi Gazeteci, Lucy'nin sutyen askısını çiğnerken.

"Ahhh!" dedi Lucy.

"Haaaa!" diye mırıldandı Gazeteci.

"Oh-uh!" diye cevap verdi Lucy.

Adam "Ooooooh!" dedi.

Lucy bir ekleme yaptı: "Oh! Uh! Ooh!"

Gazeteci sordu: "Ya! Ha! Haa?"

Lucy onayladı: "Hıı!"

"Ha?" diye bir daha sordu Gazeteci.

"Ha!" diye tekrarladı Lucy.

"Uuuuuuh!" İşte bu noktada Gazeteci'de kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Ama Lucy konuşmayı sürdürdü.

"OH!" dedi.

"Aaa?" dedi Gazeteci; kadının nasıl bu kadar kesin konuşabildiğini merak etmişti.

"AH!" diye doğruladı Lucy. Artık hiç şüphesi yoktu. "AH!"

Ve işte o anda, Kaptan Köşkünde bulunanların hepsi birden Büyük Eksen Kanalı'nın yanındaki odaya daldılar ve yerlerine mihlanmış gibi kalakaldılar. VVilshire Bulvarı'nın en güzide avukatlarından biri ile Blerontin basın ordusunun vasat bir mensubu arasında bazı şeyler geçmekte, bu şeyler her ne kadar katılımcılara tariflere sığmaz bir zevk ve keyif vermekte ise de, rastgele gelip geçerken gözü takılanlarda olsa olsa gülme duygusunu kışkırtmaktaydı. Zaten bu yüzden de ayrıntılarına girmeyeceğim. Kaptan Köşkü'ndekiler odaya daldığı anda, papağanın o güne dek çıkardığı en gürültülü cıyıklama sesini çıkardığını ve Lucy'nin de masadan düşerek Gazetecimin suratına yığılıp kaldığını bilmeniz yeterli.

"LUCY!" diye haykırdı Dan.

"Papağan!" diye haykırdı Bolfass. "Tita-nia'nın beynindeki eksik zekâ parçası nerede?"

"Salak Dâhi!" diye cıyıkladı papağan.

"Ağzını bozma!" diye bağırdı Bolfass.

"Salak Dâhi!" diye bir çığlık attı papağan.

"SANA BİR SORU SORDUM!" diye bağırdı Bolfass. Yine Yasaka geleneklerine göre papağanlar, kendilerine sorulan her soruya cevap vermek zorundaydılar.

"Cıyaaak!" Papağan, geçici bir konuşma kaybına uğramıştı.

"SORUMA CEVAP VER!"

"CIYAAAK!"

Papağan, odanın öbür ucuna doğru uçarak gölgeler arasında kayboldu.

"Allah kahretsin!" Bolfass biliyordu ki, bir papağanın sorunuza cevap vermeyi reddetmesi

uğursuzluk getirirdi.

Lucy, "Her şeyi açıklayabilirim," diyordu Dan'e.

"Hayır! Açıklayamazsın! HİÇBİR ŞEYİ açıkla-yamazsın!" diye haykırdı Dan. Ve Lucy birdenbire şöyle düşündü: "Haklı!...

Kesinlikle HAKLI!"

"Belki de aradığın cevap budur!" Aniden öne çıkarak Kaptan Bolfass'ı kolundan tutan Nettie'ydi bu.

"Sevgili hanımefendi, bu meseleyi düşünme zahmetine girişmeniz büyük incelik, fakat korkarım ki papağan herhangi bir cevap vermedi bana. Artık başım beladan kurtulmayacak."

"Bu yıldızgemisini bir dâhinin tasarladığını söylememiş miydiniz bana?"

"Leovinus!" diye bağırdı Gazeteci. "Yeryüzüne çarptığımızda gemideydi o!"

"Belki kayıp parça da ondadır, ha?" Öyle olduğu çok açıktı Nettie için, nedenini bilme de.

Gazetecimin kafasında bir ampul yanıverdi. "Tabii ya!" diye bağırdı. "Gemiden dışarı fırlarken parlak bir gümüş parçasını sallıyordu elinde..."

Bolfass, "Ana zekâ sisteminin parçası!" diye bağırdı.

"Gemide bulamamanızın nedeni de bu ya!"

"O halde... " Kaptan Bolfass iki kere ikinin dört ettiğini hesaplamaya çalışıyordu, biraz yavaş olsa da.

"Gemi sisteminin ana zekâ parçasını geri almak için bu Leovinus denen şahsı bulmamız gerekiyor." Nettie, çıkarsama sürecine el koymaya karar vermişti. "Leovinus, dünyada kaldı.

Ama yerini bilmediğimiz için biz dünyaya gidemiyoruz ve dünyanın yerini bulmamızın tek yolu da, ana zekâ sisteminin kayıp parçasını bulup Titania'nın beynine tekrar takmaktan geçiyor. O halde beyler, boku yedik."

İşte "kara göründü" düdükları de o anda ötmeye başladı.

Yıldızgemisi Titanic, Yasaka gezegenine inmeye hazırlanıyordu.

YİRMİ İKİ

Kutlama partisinin tadı tuzu yoktu. Herkes elinden geleni yapıyor, tazminat tespit komisyonunun askerlerini püskürttükleri için dünyalıları yere göğe koyamıyorlardı; büyük Yıldızgemisi'nin gerçek yuvasına dönüşü şerefine birkaç konuşma yapıldı, ama bir-iki gün içinde gemiyi Galaksimin ücra bir köşesine çekmek zorunda oldukları kimsenin aklından çıkmıyordu. Kendinden başka kimseye zarar vermeden ücralarda patlayıp gidecekti gemi.

Yasakalılar, ekonomilerinin kurtuluşu için hiçbir umut göremiyorlardı. Bu arada Lucy, Dan ve Nettie de kendi gezegenlerine dönüş için hiçbir umut göremiyorlardı. Üçüne de çeviri bantçıkları verilmişti (bunlar küçük birer yakıya benziyor ve kulağın arkasına yapıştırılıyordu); dolayısıyla hâlâ iletişim kurabiliyorlardı ve üstelik gemideki otomatik sistemlerin etkisinden de uzaklaşmışlardı, fakat yabancı bir dünyada sürgün hayatı yaşama düşüncesini kabullenmelerine bir faydası olmamıştı bütün bunların.

Seyrüsefer Mühendisi Rodden, Nettie'nin yakasını bırakmıyor, "Ama eminim," diyordu*, "şu 'Yeryüzü' dediğiniz gezegenin nerede bulunduğu konusunda bir fikriniz vardır mutlaka, değil mi? Yani demek istediğim, en azından bu gezegen Galaksi'nin Kavramsal Kuzey Yarıküresinde mi, yoksa Kavramsal Güney'de mi, bunu biliyorsunuzdur."

"Vallahi... hiç bilmiyorum.. "

"Sarmalın dış kolunda mı, iç kolunda mı?"

"Hiç fikrim yok," dedi Nettie.

Rodden çaresizlik içinde başını salladı. Aptal sarışınlarla konuşmaktan nefret ederdi. "Eh, nereden geldiğiniz konusunda hiç fikriniz yoksa, ben nasıl sizi oraya götüreyim?"

Bunu yapabilecek tek şey Yıldızgemisi'dir ve o da hatırlayamıyor, çünkü beyni kayıp! Herkes bundan şikâyetçi zaten... " diye lüzumsuz bir ekleme yapıp çekti gitti sonra.

Nettie, rahatlamış tı.

Nettie, bu kasvet dolu partide çevresine bakındı. Çok üzüntülüydü, ama yine de içine düşüverdiği bu sevecen dünyada öyle çok güzellik vardı ki. Yasaka! Başlangıç için güzel bir isimdi bu. Daha kötü yerler bulunduğundan emindi Nettie... Slough... New Maiden... Basingstoke... Nettie, kendini ikiye bölünmüş hissediyordu. Bir parçası diyordu ki:

Topla kendini! Buranın tadını çıkarmaya bak! Senin yuvan burası artık! Diğer parçası ise pes etmemesini söylüyordu ona... benliğinin derinliklerinde, eninde sonunda hepsini yeryüzüne geri

götürmeyi başaracağını bir şekilde biliyordu.

Bunu yapabileceğinden bu kadar emin olduğu için kendini biraz aptal hissetti Nettie, ama yapabileceğini biliyordu işte bu duyguyu atamıyordu içinden, gerçi niye böyle bir duyguya kapıldığına dair hiçbir fikri de yoktu.

Bir yandan da partide eğlenmeye çalışıyordu.

Açıkta yaktıkları ateşler üzerinde kızarmakta olan horukların kokusunda hüznün vardı; Onbaşı Golholiwol'un bahçesini dolduran gece yaseminleri ile mor salkımların, kederli Yasaka çamlarının esintisiyle taşınan daha da hazin rayihasına karışmış gibiydi sanki bu koku. Ya-sakalılar, önemli ulusal kutlamalara sırayla ev sahipliği yaparlardı ve bu sefer de sıra Onbaşı

Golholiwol'daydı işte. Kızartılmak üzere yedi horuk, tabaklar dolusu balık ve bahçesinden topladığı taze sebzelerle meyveleri getirmişti Onbaşı. Blerontinlilerin tersine Yasakalıların kanapeye düşkünlüğü yoktu; onun yerine lezzetli yemekleri, yanında da bol bol Yasaka birası ile tatlı patates şarabını tercih ediyorlardı.

Gazeteci mөнüyü oldukça yavan bulmakla birlikte, "ançüez," tavuk etiyle yapılmış minik talaş börekleri ve üstüne kürdan batırılmış kokteyl sosisleri bulunmaması karşısında duyduğu küçümsemeyi de saklamaya çalıştı.

Nettie, horuk rostosuna ne kadar iltifat etse de, Onbaşı Golholiwol kederini üstünden atmaya yanaşmıyordu bir türlü.

"Eski günlerde," diye açıkladı Nettie'ye, "yetmiş horuk kızartırdık! Öyle çok balık ikram edebiliyordum ki konuklarıma, Yazgünü Alçısı Okyanusumu doldurabilirdik! Ya o biralar, şaraplar... ahh! Bahçenin ortasında gördüğünüz şu çeşmelerden akardı... ahh! Yasaka için gerçekten de çok zor zamanlar bunlar." Sonra kederli bakışlarını elinde tuttuğu boş bira kupasına dikti.

Kaptan Bolfass'ı da bir keder almıştı. Göbeğini açıkta bırakan tişörtünü, el örgüsü yeleğini ve mini eteğini çıkartıp kalçaya kadar yırtmaçlı, bir köşesi oya motifli, sade bir Yasaka elbisesi giymiş olan Nettie'ye bakmaktan kaçınmaya çalışıyordu hep.

Nefes kesici görünüyordu Nettie ve zavallı Kaptan'ın nefesi de öyle kesilmişti ki, içini çeke çeke, bu kadını tanımadan önce nasıl yaşayabildiğini düşünüyordu.

"Şimdi kimin hayalini kuruyorsun, Kaptan Bolfass?" diye sordu karısı.

"Affedersin, canım," diye cevap verdi Bolfass, "güzelliğiyle kalbimi çalan şu dünyalı genç kadını düşünüyordum da."

"Zavallı sevgilim!" dedi Bayan Bolfass. Kocasının elini tutarak okşadı. "Eminim toparlayacaktır kendini."

"Ah!" diye iç geçirdi Kaptan Bolfass. "Umarım öyle olur...umarım öyle olur."

"Dr. Ponkalivvack'a bir görünsen mi acaba?"

"Hayır... hayır... düzeleceğim.. " diyerek iç geçirdi Kaptan.

(Yasaka'da, "âşık olmak" bir nevi hastalık sayılıyordu.)

Oysa orkestranın çalmaya başladığı eski Ya-saka şarkıları Kaptan'ın bir daha, bir daha iç geçirmesine, hatta gözlerinden aşağı bir damla yaşın yuvarlanıvermesine sebep olmuştu.

Daha iyi aletlere ve malzemeye duyulan hasret üzerine eski şarkılardı bunlar, asla tamamlanmayan inşaat projelerine yakılmış ağıtlardı ve artık asla eline planya ya da keski alamayacak olan geçmiş zaman ustaları için yazılmış hazin şarkılardı.

Lucy, bahçenin en uzak köşesinde saklanır buldu Dan'i. Mor salkımların altında alçak bir duvara oturmuş, tam bir yeise gömülüp gitmişti adam. Bir elinde bir parça horuk kızartması, öbüründe bir kadeh şarap vardı. "Git başımdan!" dedi.

"Ah Dan!" Lucy yanına oturarak kolunu boynuna atmaya çalıştı. "Haydi evlenelim!"

"Evlenelim ha!" diye haykırdı Dan. "Pah! O uzaylının sana neler yaptığını gözlerimle gördükten sonra mı?"

"Yapma böyle... " Ehh, Lucy de emin değildi Dan'den ne yapmasını istemeyeceği konusunda: "Aptallık" mı, "kıskançlık" mı, "huysuzluk" mu? Bütün bunları yapmaya hakkı vardı tabii, ama yine de Lucy... Dan'in bunları biraz abartılı yaptığı duygusunu yenemiyordu bir türlü. "Dan! Biz birbirimizi seviyoruz, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum?" diye cevap verdi Dan. "Seviyor muyuz?"

"Elbette seviyoruz!" diye bir çığlık attı Lucy. "Otelde birlikte yapıp birlikte işleteceğiz, çocuklarımız olacak... "

"Hayır, bunlar olmayacak!" dedi Dan. "Bir daha dünyaya dönemeyeceğiz, hem dönsek bile otel de bir moloz yığınının döndü zaten!"

"Ama Top 10 Seyahat'ten para alacağız!"

"Bu, bizim birbirimizi sevdiğimiz anlamına gelmez!"

"Ama seviyoruz! Bunca yılı birlikte geçirdik!"

Dan, elindeki horuk parçasına daldı gitti. En sonunda Lucy'ye baktı ve dedi ki: "Bak, Nettie geliyor."

Nettie de bahçenin her tarafında Lucy ile Dan'i arıyordu.

"Cenaze törenine ben de katılabilir miyim?" diye sordu.

Dan başıyla onaylayınca geçip onun öbür yanına oturdu. Lucy, elini Dan'in elinden çekti.

"Galiba," dedi Nettie, "bundan sonra evimiz burası olacak."

Üstünde hâlâ dünya giysileri olan Lucy, "Bakıyorum da şimdiden kendini evinde hissetmeye başlamışsın, buranın modasını bile benimsediğine göre," dedi.

"Rolüme ısınmaya başlamanın iyi olacağını düşündüm," diye cevapladı Nettie.

"Çok anlaşılır bir şey," dedi Dan ve bu, Lucy'yi son derece rahatsız etti.

"Bakın, aranızda girmek istemem.. " dedi Nettie ve bu, Lucy'yi daha da fazla rahatsız etti.

"Ama size bir şey söylemem gerekiyor... Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var..."

Nettie, söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. "Papaz evi hakkında... oteliniz..." dedi.

Dan, "O oteli hiçbir zaman işletemeyeceği-mizi düşünmek çok üzücü, Nettie," diyerek şarabından bir yudum aldı.

"Zaten hiçbir zaman işletemeyecektiniz ki," diye bir cevap geldi Nettie'den.

"Sen ne demek istiyorsun?" Lucy, derhal savunmaya geçmişti.

Ne demek istiyordu bu Nettie? Ne yani, beceremeyecekler miydi?

"Size bunu şimdi mi söylemeliyim, bilemiyorum ama... belki de anlamı yok artık... Ama bir açıdan bakınca, belki de sizi rahatlatacaktır... "

"Ne?" diye kesin bir sesle sordu Lucy. Ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak duruşma salonundaki en sıkı "bunu ne cüretle söylersin" pozunu takındı.

"Bakın... " dedi Nettie, "Nigel bokun tekiydi -hepimiz biliyoruz bunu... "

"O benim en iyi arkadaşımdı," diye bağırdı Dan.

"Evet... tabii..." diye cevapladı Nettie. "Ama bokun tekiydi."

Lucy küstahça bir çıkış yaptı: "Daha doğrusu sen, onun sana bok muamelesi yapmasına izin veriyordun!"

"Bu, benim problemim," diye cevapladı Nettie. "Ben manyağım. Ama bu, aptal olduğum anlamına gelmez. Ve her ne kadar Nigel, iş konularını asla benimle konuşmadıysa da, Top 10 Seyahat'i hiç de bildirdiği gibi bir fiyata satmadığını söyleyebilirim. Satış belgelerini ondan bir türlü alamamanızın sebebi buydu. Sudan ucuza gitti şirket. Oteli kurmak şöyle dursun, papaz evinin tapusunu bile alamadınız o parayla."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra sessizlik, âdeta yerinden kalktı, bacaklarını uzatarak gerindi ve

gecenin karanlığına karışıverdi.

"Hıh!" diye soludu en sonunda Lucy. "Bu beni zerre kadar şaşırtmadı!"

"Eh, vallahi! Beni kesinlikle şaşırttı!" diye bağırdı Dan. "Bunu nereden biliyorsun, Net-tie?" İnanılmaz bir hiddet duyuyordu Dan -muhtemelen Nigel'dı bu hiddetin hedefi, ama şimdilik, haberciye hiddetlenmekle yetiniyordu.

"Ay... " dedi Nettie, "biliyorsunuz çok dağınıktı -belgeleri ortalığa saçar, öyle bırakırdı hep. Hiçbir zaman benimle konuşma zahmetine girmediği için, neler çevirdiğini anlayacak kadar zekâm olduğunu göremedi herhalde. Size söylemeye çalıştım hep, ama hiç Nigel'sız bir araya gelmiyorduk ki. Çok korkunçtu; sizin felakete sürüklenmekte olduğunuzu görebiliyordum."

"Ah orospu çocuğu, ah!" diye haykırdı Lucy. şimdi mor salkımların altındaki toprağı arşınlayıp duruyordu. "Olur da dünyaya dönmeyi başarısak, taşaklarını koparacağım onun!"

"Neyse ki bu tehdit yüzünden endişelenmesine gerek yok,"

diyerek iç geçirdi Dan. Yaşadığı çöküntü, her geçen saniye daha da derinleşi-yordu. Ansızın Nettie'nin elini hissetti kolunda. Dönüp dosdoğru gözlerine baktı kızın ve o anda midesine yumruk yemiş gibi oldu. Nettie'nin gözlerini kendi gözlerinde hissederken, korkunç bir çaresizlik dalgasına kapılmış gidiyordu. Oysa başka bir şeyler söyliüyordu Nettie.

Dan ise ona bu kadar yakın olmanın ve kızın yarı saydam Yasaka muslininden elbisesinin altında dalgalanan göğüslerinin etkisiyle öyle kendinden geçmişti ki, söylediklerinin tek kelimesini anlamıyordu. Bir sonraki an, yani Dan kendine gelmeden hemen önce, Nettie telaşla koşarak uzaklaşıyordu oradan.

Dan, Lucy'ye döndü. "Ne diyordu demin?" diye sormayı başardı.

"Dedi ki: 'Bir dakika bekle! Buldum! Cevabı buldum!

Yapabileceğimi biliyordum!' " diye cevapladı onu Lucy.

"Ya!" dedi Dan.

Bir an sessizlik oldu. Sonra devam etti Dan: "Otele çok üzıldüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Lucy biraz şaşırmış görünüyordu. "Ben daha çok senin için endişeleniyordum. Her şeyini ona yatırdığını biliyorum."

Kaşlarını çatan Dan, şarabından küçük bir yudum aldı. "Bu yüzden o kadar önem veriyordum otele," diye devam etti Lucy. "Aslında o papaz evini hiçbir zaman pek sevmemiştim.

Sadece senin hayal kırıklığına uğramanı hiç istemiyordum."

Dan, şarabından küçük bir yudum daha aldı. Sonra öyle kendisinden beklenmeyecek bir şey yaptı ki, Lucy birdenbire yerinden sıçradı: Kadehi mor salkımlardan birine doğru savurarak bin parçaya böldü.

"Pekâlâ," dedi. "O zaman, demek ki uzun zamandır hem kendi kendimizi hem birbirimizi kandırıyormuşuz. Ben de, sen çok istiyorsun diye o kadar istiyordum."

Lucy, iş kadınlarına özgü ince çizgili tayyörünün, Gazeteci'yle ilk postalarından birinde gevşemiş olan bir düğmesiyle oynuyordu. "Belki de bu her şeyi açıklıyor, Dan... Belki de bu her şeyi açıklıyor."

YİRMİ ÜÇ

Dan, biraz gergin ve telaşlı buldu Nettie'yi-Daha demin çimenlerin oradan geçerken Kaptan Bolfass, Onbaşı Inchbeviggli, Onbaşı Rintine-igelbun, Onbaşı Buke- Hammadorf, evlilik yoluyla onun üvey kuzeni olan Onbaşı Buke-VWillinujit, Buke VWillinujit'in babası, Onbaşı Golholiwol, Yasaka Başbakanı ve hiç tanımadığı başka bazı Yasakalılar kendisine evlenme teklifinde bulunmuşlardı. Hatta Başbakan, ona bir şişe meşhur Yasaka parfümü vermişti. "N'olur, biz Yasakalıların hatırına sür bunu tatlım," diyerek kalçasını sıkıyordu sonra da. Dan ona yetiştiğinde, Nettie umutsuzluk içinde çantasını aramaktaydı.

"Yarabbim! Ne dersin, birileri çalmış olabilir mi acaba?"

"Bence bu Yasaka'da pek suç işlenmiyor," dedi Dan.

"Ekonomideki felaketten beri örgütlü suç yayılıyor ama," dedi Nettie.

"Ama örgütlü suç, senin çantanı çalmaya tenezzül etmez, Nettie!" Dan, inandırıcı olmaya gayret ediyordu.

"Onu bulmak zorundayım!" diye bağırdı Nettie. Dan'in gözlerinden sadece birkaç santim uzaktaki gözleri, çakmak çakmak olmuştu. Birdenbire Dan'in dizlerinin bağı çözülürdü ve artık ayakta duramaz oldu. Gidip en yakındaki ağaç kütüğünün üstüne oturmak zorunda kaldı.

"Ne kadar yazık! Sürdüğün o enfes koku!"

"Yasaka Başbakanı verdi onu bana... hem de bir kereden çok sarkarak," diye cevapladı Nettie.

"Nettie! Ben... " Dan ne söylemek istediğini kendi de pek bilmiyordu aslında. Sanki parfüm onu sımsıkı sarıp paket yapmıştı ve Nettie'ye hakikati söylemedikçe de bırakmayacaktı.

"Ne?" Nettie, Onbaşı Golholivvol'un evinin verandasında duran bir yatağın üstüne çeşitli kimselerce yığılmış giysileri karıştırarak çantasını arıyordu.

"Nettie, Ben... Bence... yani galiba... ben, senin için çıldırıyorum!" Dan, nasıl olduğunu kendisi de pek bilmiyordu ama birden kollarını Nettie'nin beline dolayıp ensesinden öpmeye başlamıştı kızı. Nettie hızla arkasına döndü.

"Dursana!" diye * bağırdı. Dan geriledi. "Lucy'yle evleneceksin! Birlikte otel işleteceksiniz! Çocuklarımız olacak falan!"

"Her şey değişti," dedi Dan. "Dünyaya dönemeyiz artık."

Burada her şey farklı!" Ve yine sarılmaya çalıştı ona. Ama Nettie geri kaçtı.

"Bana bak, Romeo!" dedi Nettie. "Keyfine uydukça kullanabileceğin duygusal bir paspas değilim ben! Üstelik!

Dünyaya döneceksin! Hepimiz dünyaya döneceğiz -yani öyle olacağını umuyorum-şu çantamı bulabilirsem eğer!"

"Ne var ki çantanda? Concorde bileti mi? Cep roketi mi?"

Nettie eğer çözümü bulduğunu söylemişse, bulmuş demektir bundan bir an bile şüphe etmemişti Dan, onları dünyaya geri götürecek kadar zekâ olsa olsa Nettie'de olabilirdi, biliyordu bunu. Nettie'ye tapıyordu Dan. Hayrandı ona. Ama ne diye bunları ona doğru dürüst söylemek yerine, akli donuna düşmüş bir salak gibi davranmıştı sanki?

"Hadi şimdi şu çantayı bulalım, olur mu?" dedi Nettie.

Böylece Dan, soru sormayı bırakıp Nettie'nin çantasını aramaya verdi zihnini.

"Affedersiniz! Bunu mu arıyordunuz?" Onbaşı Golholivvol, Nettie'nin çantasıyla çıkagelmisti. Nettie hemen kaptı çantayı, açtı ve çıldırılmışçasına içeri karıştırmaya başladı.

Dan, Onbaşı Golholivvol'a baktı. "Nettie'nin çantasında, dünyaya dönmemizi sağlayacak bir şey varmış." Sesinin nasıl da akli donuna düşmüş bir salağınki gibi çıktığını Nettie inşallah duymamıştır diye geçiriyordu içinden.

"Bu olmasın sakın?" Onbaşı Golholivvol'un elinde, geniş bir yaprakla güzelce sarılmış bir paket duruyordu. Nettie paketi adamın elinden kaptı, içindekileri kontrol etti ve sonra dönüp onbaşıya baktı.

"Siz hangi hakla çantamı açıp karıştırıyorsunuz?" Gözleri minyatür birer İB'ydi sanki. Onbaşı Golholivvol vücudunun minik parçalara ayrılıp bütün verandaya saçılmakta olduğu hissine kapıldı. Gerçekten neye uğradığını şaşırılmış görünüyordu.

"Aman Allahım!" dedi. "Dünya âdetlerine ters düşen bir şey mi yaptım yoksa? Bizim Yasaka'daki geleneklere göre ev sahipleri, konuklarının çantalarını alıp içlerindeki eşyaya ufak tamiratlar yaparlar... "

"Aaa... dünyada yok böyle bir âdet... " dedi Nettie, ama hâlâ öfkeliydi. "Fakat... neyse, bu filmi banyo ettiğiniz için teşekkür ederim. Aradığım şey de buydu zaten."

"Benim için zevkti," dedi Onbaşı Golholivvol, bir yandan da hayran hayran bakıyordu Nettie'ye. "Fotoğrafların çoğu iyi çıkmış gibi.

Bir de tırnak makasınıza yeni bir elektrokapla-ma yaptım, tarağınızın kırık dişlerini onardım

ve küçük aynanızın gümüş kaplamasını yeniledim."

"Aman Yarabbi! Çok teşekkür ederim size, Onbaşı!" Nettie sakinleşmişti artık ve Golholivvol'un banyo ettiği fotoğraflara bakıyordu. Sonra birden, aradığı şeyi buldu. "İşte! Bak, Dan!

Papaz evi! Çıkmışlar! Uzun pozla çektiğim fotoğraflar! HEPSİ ÇIKMIŞ!"

Dan hiçbir şey anlayamıyordu, donuk bir sesle konuştu: "Yaa, ne iyi! Bize bir yadigâr kalmış olacak."

Oysa Nettie çoktan yerinden fırlamış, horuk çevirmenin başında kederli kederli sohbet etmekte olan bir grup Yasakalıya doğru koşmaktaydı bile.

"Rodden!" Nettie'nin sesini duyan Seyrüsefer Mühendisi dönüp baktı. "Roddeh! Buldum! BİZİ DÜNYAYA GERİ GÖTÜREBİLİRSİN ARTIK!" Nettie fotoğraflardan ikisini adamın eline tutuşturdu. O da isteksiz bir şekilde aldı, bu dişi uzaylının fantezilerine kapılmaya niyeti yoktu hiç.

Heyecanını dizginleyemeyerek "Nasıl ama?!" diye haykırdı Nettie. "Baksana şunlara! Ne görüyorsun?"

Rodden, eline tutuşturulmuş fotoğrafları isteksizce inceledi. "Bir ev... Yeryüzü'nde herhalde..." dedi usulca. "Eski bir papaz evi... öyle görünüyor... ticari kullanım amaçlı planlama izni verilmiş..."

"Müthiş bir şey!" diye bağırdı Nettie. "Nereden anladın?"

Seyrüsefer Mühendisi hınzır hınzır gülümseyerek çeviri gözlüğünü çıkardı gözünden. "Emlakçının astığı tabelada yazıyor." Güzel ama pek zeki olmayan dişileri afallatmaya bayılırdı.

"Haa! Doğru... Neyse, burası Dan ile Lucy'nin, uzay gemisi dünyaya çarptığı sırada satın almaya hazırlandıkları yer."

"Ee?" Birdenbire Rodden, giderek artan bir ilgiyle bakar olmuştu onlara. "Bunun size nasıl bir yardım sağlayabileceğini sanıyorsunuz?"

"Fotoğrafları gece çekmiştim!" diye bağırdı Nettie heyecanla.

"Gökyüzüne baksana! Özellikle de şuraya, şu şu! Bak!"

Ansızın kocaman bir gülümseme yayılıverdi Rodden'ın suratına.

"YILDIZLAR GÖRÜNÜYOR!" diye haykırdı Nettie.

"Sevgili genç bayan," dedi Rodden. "Beni affet lütfen, çünkü seni yanlış değerlendirmişim, şey bakımından..."

"Dalkavukluğu bırakalım şimdi!" oldu Nettie'nin cevabı. "Ne düşündüğün umurumda değil!"

Mesele Şu: Bu yıldızlardan yararlanarak koordinat çıkarıp dünyanın yerini saptayabilir misin? Resimde bunun için yeterli olacak kadar yıldız var mı?"

Rodden bir süre sessiz kaldı. Nettie endişeyle izliyordu onu ve yanlarına yeni gelmiş olan Dan, birden Nettie'nin elini buluverdi avcunun içinde, Nettie onun elini tutmuş, sıkıyordu.

Rodden baktı da baktı fotoğrafa. En sonunda gökyüzüne baktı. "Kuramsal olarak," dedi, " boyutlu geometri açısından basit bir sorun bu. Galaksi'de, yıldızların tam bu biçimleniŐ içerisinde görüneceği tek bir yer vardır yalnızca...

Ama bu fotoğraf bize yeterli bilgiyi sağlayabilecek mi, ondan emin değilim."

Dnyalıların yürekleri daraldı. Seyrüsefer Mhendisimin onları kibarca geri çevirmeye çalıştığı açıktı. Nettie lanet okudu kendi kendine; çok fazla umuda kapılmıştı. Hep böyle yapardı zaten -özellikle de erkeklerle.

"Fakat," diyerek sözüne devam etti Seyrüsefer Mühendisi, "negatifi yanındaysa bence bu görüntüyü bytebiliriz."

"Burada!" diye seslendi Onbaşı Golholivvol.

"Bakalım, ne yapabiliriz?" dedi Rodden. Bu sözlerle birlikte partideki herkes neŐesini buldu birden.

YIRMİ DÖRT

Yeryüzü üzerindeki gökyüzünün gece çekilmiş fotoğraflarını büyütme, Yasakanda Üniversitesi'ndeki Büyük Astronomi Bilgisayarının iki Dormilyon gününü aldı. Bilgisayar, on beş trilyon milyar beş yüz bin milyon yedi bin dört yüz altmış dokuz ayrı veriyi karşılaştırarak fotoğraftaki görüntüyle eşleşen bir yıldız kümelenmesi buldu sonunda. Galaksimin dış sarmal kolunda yer alıyordu burası ve açıkçası o güne dek hep, Galaksi'nin o kesiminde yaşam olamayacağı düşünölmüştü.

"Ne yazık ki!" dedi Seyrüsefer Subayı Rodden, "o kadar uzak bir yere varmak çok zaman alacaktır."

Nettie hâlâ Dan'in elini tutuyordu. Fotoğrafları bulduğu andan itibaren Nettie, kalıcı bir şekilde eline yapışmış gibi geliyordu Dan'e. Oysa öyle değildi elbette, ama Dan ancak eli Nettie'nin elinde olduğu süreyi gerçekten yaşamış sayıyordu. Ama ona daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedi. Asla "duygusal bir paspas" olarak kullanmayacaktı onu -Nettie bundan emin olabilirdi.

"Bombanın patlamasına sadece dört Dormilyon günü kaldı!" dedi Nettie. "Peki dünyaya varmak ne kadar sürer?"

Rodden biraz durup düşündükten sonra konuşmaya başladı.

Kesin bir şeyler söylemek istiyordu. Kimseyi -en önemlisi de kendini-boş yere umutlandırmak istemezdi. Nihayet şöyle dedi: "O kadar uzak bir yere gitmek en iyi koşullarda üç Dormilyon haftası alır... "

Nettie, başını Dan'in omzuna yaslayıp göz yaşlarına boğuluverdi. Bu kadarı da fazlaydı artık. Son iki gündür üstünde dengede durmaya çalıştığı o incecik umut ipi kopuvermişti işte sonunda. Dan ise ona sarılarak omuzlarının yumuşaklığını hissetti.

"Nettie!" dedi. "Her şey düzelecek! Burada bir hayat kuracaksın kendine. Yasaka güzel bir yer!" Senin kadar güzel, diye devam etmek istedi, ama vazgeçti sonra. Nettie ise bu arada, can simidine sarılırcasına Dan'in koluna sarılmıştı.

"Ancak," diye sözüne devam etti Rodden, "Yıldızgemisi Titanic, tamamen yeni ve ölçülemeyecek kadar güçlü bir motorla donatılmıştır. Fırlatmadan, Yeryüzü gezegenine çarpmasından ve sizi bulmamızdan beri geçen zamana göre bir değerlendirme yapacak olursak, Yıldızgemisi'nin üç Dormilyon günü içinde Yeryü-zü'ne ulaşabileceğini söyleyebilirim size."

Bu iyi haber miydi, yoksa kötü haber mi? Üç Dormilyon günü!

Yani dünyada Leovinus'u bulmak ve sonra da ana zekâ sisteminin kayıp parçasını -tabii hâlâ Leovinus'un elinde olduğunu varsayarak-alıp Titania'nın beynine tekrar takmak için bir gün.

Kesin olan bir şey vardı: Hemen işe başlamak zorundaydılar.

Ancak ilk sorun, Lucy'yi bulabilmektir. Dan ile yaptığı son konuşmanın ardından Lucy, hayatını gözden geçirmeye başlamıştı. Sırtına ipek bir Yasaka elbisesi geçirmiş, Yasakanda kumsalında yürüyüş yapıyordu. Mavi kumsala vuran kızıl dalgalar, tıpkı memleketi Topan-ga'daki dalgalar gibi güven verici bir sesle hışırdıyordu. Ama nedense dalgaların getirdiği iç huzuru, memleketini özlemekten alıkoymuştu onu. İçinde bir şeyler değişmişti Lucy'nin. Bir şeyler ölmüştü. Bir şeyler de büyümüştü. Nettie onu bulduğunda Lucy, tam da bunun ne olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

"Lucy! Yeryüzünün koordinatlarını buldular! Eve dönüyoruz!"

Ama acele etmemiz lazım!" Nettie, lafi ağzında geveleyenlerden değildi asla. "Bu arada, elbise çok yakışmış!"

"Teşekkür ederim... yalnız... " Lucy, hiç de tanıdık olmayan bu deniz manzarasına dalıp gitmişti. "Ben burada kalıyorum," dedi.

"Sen ne diyorsun yahu?" diye haykırdı Nettie. "Eve dönüyoruz!"

"Evimin neresi olduğunu bilmiyorum artık," dedi Lucy. "Los Angeles mı? Londra mı? Oxfordshire mi? Dan neredeyse evim orası diye düşünmüştüm hep, ama şimdi..."

"Dan ile aranızda ne geçti?" Nettie içtenlikle endişeleniyordu ikisi için, hele çantasını aramakta olduğu sırada Dan'in sergilediği anlamsız davranıştan beri.

"İkimiz de o papaz evini istemiyormuşuz meğer." Lucy dönüp ilk kez baktı Nettie'ye.

"Ne?" diye haykırdı Nettie.

"Bu kadar basit işte. Yıllardır birbirimizi kandırıyormuşuz..."

Her konuda... Benim ilk başta Nigel'a âşık olduğumu biliyor muydun?"

"Ne bok olduğunu anlayana kadar mı?" diye sordu Nettie.

"Tam da öyle değil... Daha çok... Nasıl anlatsam? Nigel, İngilizdi... farklıydı... heyecan vericiydi. Onun yanında içim hep kıpır kıpırdı.' Çok huzursuzluk verici... Oysa Dan'i arılabiliyordum... Dan bildik bir topraktı, ayağımı nereye bastığımı biliyordum."

"Ama Dan harika biri!" diye bağırdı Nettie. "Çok heyecan verici! Diğerlerinden çok farklı! Nigel gibi çakallardan!" Lucy, samimi bir hayret ifadesiyle baktı Nettie'ye. "Affedersin!" diye devam etti Nettie. "Dan hakkında böyle konuşmamalıydım. Yani demek istediğim.. Neyse, hadi çabuk

olmamız lazım."

"Çabuk olmak... koşturup yetişmek... ben hep bunu yaptım, Nettie. Duygularımı ince çizgili güzel bir iş kadını elbisesinin içine tıktım, sonra da onları orada bırakıp gittim. Neyse, artık böyle yapmayacağım."

"Ama Dan'in sana ihtiyacı var, Lucy! Harika bir ikilisiniz siz!"

"Biz de hep öyle söyledik birbirimize. Üst üste o kadar çok söyledik ki, sonunda biz de inandık. Şimdi benim bütün bildiğim, o oynadığım kadından çok başka bir kadın olduğum."

"Lucy!"

Lucy ile Nettie arkalarına döndüler. Kimseyi görmemişlerdi yaklaşırken.

"Lucy! Yıldızgemisi Yeryüzü'ne hareket etmek üzere!"

Dalgakırana çıkmış bağıırıyordu

Gazeteci. "Sadece birkaç dakikamız kaldı!"

"Dakikamız mı?" diye geveledi Lucy.

"Elbette!" diye bağırdı Gazeteci. "Seni tek başına bırakacağımı düşünmüyordun herhalde... Madem ki benimle evleneceğini söyledin!"

"Ama... Şey! Eğer istersen ben burada seninle kalırım!" Lucy çoktan Gazetecimin yanına koşmuş, öpmeye başlamıştı onu.

"Ohh-ohh!" dedi Gazeteci. "Bunu sonuna kadar götürmek zorundayım artık!"

Sonra üçü birden kumsalda son sürat koşmaya başladılar uzaylimanına doğru.

YİRMİ BEŞ

Yıldızgemisi Titanik ile Yeryüzü'ne yolculuk, ilk yüz on yedi milyon milyon milde son derece sakın geçti. Resepbot her zamanki kadar züppeydi, ama Lucy, Nettie, Dan ve Gazeteci artık Birinci Mevki'de (hem de V.I.P. Statü-sü'nde) seyahat ettikleri için diğer botların hepsi de inanılmaz derecede yaltaklanıyorlardı. Asanbotlar, çok şaşırtıcı bir şekilde Dan'e, Dunkerque'in tahliyesini anlattılar. Anlaşılan Müttefikler açısından önemli bir zaferdi bu; Resepbot ise Nettie'den imza istedi (kimse nedenini anlayamamıştı bunun, ama sonra Resep-bot'un, Hostbotlardan birine fısıldadığını duydular: "Bu var ya, aktris Gloria Stanley, biliyor musun?!").

Bunların dışında Yıldızgemisi'nin rutin hayatı aynen devam ediyordu.

Kaptan Bolfass, Nettie'ye duyduğu umutsuzca ihtirasa cesaretle göğüs germekteydi. Yine de karısına söylediğine bakılırsa, en azından ilerleyen yaşında bir amaç kazandırmıştı hayatına. Bu amaç, ihtirastan vazgeçebilmek olsa da.

Nettie'ye gelince, o asıl Dan için kaygılanıyordu. Anlaşılan Lucy'den ayrılması ve Lucy'nin Gazeteci'yle yaşadığı çılgınca macera oldukça ağır geliyordu ona. Dan çoğunlukla kamarasından çıkmıyor, diğerleriyle birlikte yemeğe oturduğunda da genellikle sessiz ve asık suratlı oluyordu.

"Zavallı Dan!" diyordu Nettie kendi kendine. "Tam bir cehennem yaşıyor olmalı; ne de olsa bunca yıldır çok yakındılar Lucy'yle, şimdi nasıl dayansın kızı başka bir adamla böyle sarmaş dolaş görmeye -hem de bunun gibi bir uzaylıyla!"

Lucy ile Gazeteci de çoğunlukla kamaralarından çıkmıyorlardı, ama kapalı kapılarının ardından gelen seslere bakılırsa oturmuş kara kara düşünüyor gibi bir halleri de yoktu. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla polo oynuyorlardı galiba veya su kayağı yaparken aynı zamanda yoğun bir halter çalışmasını da sürdürmekteydiler. Neyse ki iki yanlarındaki odalar boştu. Öyle olduğu halde arada bir bitişik odaların duvarlarından tablolar düşüyordu; bir de üstünde Yasaka zambaklarıyla dolu bir vazoda bulunan sehpa, esrarengiz bir şekilde devrilmişti.

Üçüncü gün büyük Yıldızgemisi, Proksima Kentauri'nin ötesindeki bölgeye geçti.

"Sizin yıldızı her an bulabiliriz, adı nedir?" diye sordu Kaptan Bolfass.

"Güneş," dedi Nettie.

"İsmi ne kadar güzelmiş," dedi yiğit Kaptan, Nettie'nin kusursuz profiline bakarak.

Nettie başını salladı. "Cismi de çok güzeldir."

"Hmmm," dedi Kaptan hülyalı hülyalı.

Seyrüsefer Mühendisi heyecanla sordu. "Tanıdık bir yıldız kümesine rastladınız mı hiç?" Elde bu kadar az bilgiyle hiç bilinmeyen bir yere gidiyor olmak neyse de, bir de iki gün sonra patlayacak bir gemiyle gidiyor olmak dayanılır gibi değildi! Kendi açısından bütün bu macera delilikti ve bu fikri Kaptan'a gayet kararlı bir dille açıklamıştı. Yeryüzü'nü bir bulamazlarsa - Galaksimin koltuk altı sayılan bu ücra bölgede gemiyi indirecek bir yer bulabilecekler miydi? Buldular diyelim, gemi patladıktan sonra... eh, kim bilir ne kadar sürerdi kurtarma filosunun onlara ulaşması?

Nettie başını iki yana salladı. "Astronomide pek iyi değilimdir!

Diğerlerini çağırayım buraya."

Ama ne Dan ne Lucy, kendi bölgelerindeki takımyıldızlar hakkında Nettie'den daha bilgiliydi. Rodden, dünya halkının cehaleti karşısında bezgin bezgin kafa salladı.

"Sizin gezegenin yüzeyinden yıldız görünmüyor galiba, ha?"

Oysa göründüğünü söylemek zorundaydılar ve kendilerini bir misli daha aptal hissettiler.

Ama beterin beteri vardı.

"Bakın!" diye ansızın bağırdı Rodden. "Şu yıldızı görüyor musunuz? Şu, şu! Sizin Güneş'iniz olmalı!"

Ve hakikaten de öyleydi. Yıldızgemisi hız kesmeye başladıktan bir saat kadar sonra, Güneş minicik bir yuvarlak olarak görünüyordu artık.

"Peki bu gezegenlerden hangisi Yeryüzü?" Çok basit bir soru sormuştu Rodden, ama üç dünyalının kafası daha beter karıştı.

"Galiba Güneş'ten sonraki dördüncü gezegen olacaktı,"

diyerek şansını denedi Dan.

"Yoksa üçüncü müydü?" diye sordu Nettie.

"İkinci, ikinci!" dedi Lucy.

Bu noktada, Seyrüsefer Mühendisi özür dileyerek odayı terk etti. Kaptan Köşkü'nden çıktıktan sonra kendini tuvalete kilitledi ve birkaç dakika süreyle kafasını lavaboya çarptı.

Herhangi bir canlı varlık, kendi gezegeni hakkında nasıl böylesine kesin ve hatta cehennemi bir cehalet içerisinde olabilirdi?!

"Bakın!" dedi Dan. "Güneş'e en uzak gezegen Plüton'du, değil mi?" "Evet."

"Neptün... Satürn... yoksa bir sonraki Jüpiter miydi?"

"Satürn," dedi Nettie.

"Satürn jüpiter... Mars... Yeryüzü! Demek ki altıncı gezegenmiş!"

"Çok güzel!" diye haykırdı Kaptan Bolfass. "Öyleyse tam şu anda Yeryüzü'ne yaklaşmaktayız! Roketlerin ateşlenmesi için beklemede kalarak geminin hızını sabitleyelim! Otuz beş edo içinde Yeryüzü yörüngesine giriyoruz. Küçük iniş araçlarıyla gezegene inilecek."

Seyrüsefer Mühendisi tuvaletten döndüğünde, Yıldızgemisi Titanic Yeryüzü'nün yörüngesine girmişti.

"Yıldızgemisi'nin pencerelerine kırmızı cam mı takılı?" diye sordu Nettie.

"Belki havadandır," dedi Lucy. Yeryüzü, kıpkırmızı görünüyordu.

"Hanımlar, beyler," dedi Kaptan Bolfass. "İniş aracınıza kadar size eşlik etmek benim için bir şereftir. Lütfen beni takip ederek... "

"Durun bi dakika!" diye bağırdı Nettie. "Uranüs'ü unuttuk!"

Burası Mars!"

Seyrüsefer Mühendisi tekrar çıktı odadan. Yasakalılara özgü o korkunç öfkenin bütün benliğini sardığını hissedebiliyordu.

Tuvalete giderek İB tabancasını çıkartıp kafasına sıktı.

Sonunda öfkesi dinmişti, Kaptan Köşkü'ne dönebilirdi artık.

O sırada mavi bir gezegene yaklaşıyorlardı, yer yer yeşil yamalar ve beyaz halkalarla bezeli bir mavilikti bu. Hiç şüphe yok ki Yeryü-zü'ydü burası; kendilerine hayat veren bu gezegenin görüntüsü karşısında üç dünyalının yüreklerinin nasıl da kabarıp hızlı hızlı atmaya başladığını, başlarının nasıl da gurur ve hayranlıkla dikleştiğini görünce, koca Rodden'ın bile içi ısınmıştı onlara.

*

Küçücük iniş aracında toplandıklarında Bolfass kısa ve dokunaklı bir konuşma yaptı.

"Topu topu bir gün içinde Leovinus'u ve tabii Yıldızgemisi Titanic'in ana zekâ sistemindeki kayıp parçayı da bulacağımızı ve parçayı gemiye getirerek Titania'nın beynine takacağımızı varsaydık hep.

Oysa bundan daha az zamanımız var. Bunu daha önce söylememiştim size, ama artık söylemek zorundayım...

Sadece yarım gün var önümüzde, çünkü eğer öğleye kadar döne-mezseniz, Yıldızgemisi'ni havalandırarak güvenli bir bölgeye çekmek ve patlamadan önce cankurtaran araçlarına binmek için

zamana ihtiyacımız olacak. Hepimizin bu akıbetten kurtulmasını diliyorum. Haydi gidin! İyi şanslar!"

Nettie, iniş aracına binmesi için Dan'in uzattığı eli tuttu.

Gazeteci araca atlayarak Lucy'nin yanına oturdu. "Ha, Dan?" dedi. "Sana sormak istediğim bir şey vardı."

"Sor bakalım," dedi Dan.

"Sağdıçımız olur musun?"

Gazeteci'ye bir tane patlatmak geçti Dan'in içinden, ama onun yerine gülümsedi. "Evet," diye cevapladı.

"Memnuniyetle."

"Harika!" diyerek gülümsedi Gazeteci. "Ble-rontin usûlü gerçek bir Beyaz Düğün yapacağız. Bayılacaksınız."

Dan gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve iniş aracının kapısı üstlerinden kapanırken, Nettie gülümsedi.

Kaptan Bolfass, izleme odasına geçmişti; büyük Yıldızgemisi'nin yan tarafında bir kapak açıldı ve küçük iniş aracı mavi gezegene doğru yolculuğuna başladı.

YIRMİ ALTI

Leovinus hiç iç açıcı bir durumda değildi. Birçok konuda çok iyiydi gerçi -astrofizik, mimari, moleküler biyoloji, jeofizik, resim, heykel, makine tasarımı, fizik, anatomi, müzik, şiir, kristalografi, termodinamik, elektromanyetizm, felsefe ve kanape hazırlama ama iş lisana gelince hiç umut yoktu Leovinus için. Dolayısıyla, yanında çeviri bantçığı olmadan kendini yabancı bir dünyada buluverdiğinde, tahmin edileceği gibi fena çuvallamıştı. Galaksi'nin Görüp Göreceği Dâhilerin En Büyüğü olan koskoca Leovinus, tuhaf tuhaf mavi elbiseler giymiş şu uzaylı yaratıklardan bir fincan çay istemeyi bile beceremiyordu.

"Bence kesinlikle öyle, Çavuş," dedi polis memuru Hackett.

"Ne, ibne mi?" diye sordu Çavuş Stroud. İhtiyarın kaşlarının olduğu yerde, takma bıyıklarda kullanılan yapışkanlardan bulunduğunu o da fark etmişti.

"Yok, yok, Lübnanlı," dedi memur.

"Oxford bölgesinde Lübnanca bilen kimse var mı?"

"Ee, bir tür Arapça konuşmuyor mu onlar?"

"Tabii ya, üniversitede bir sürü vardır." Böylece üniversiteye telefon edildi ve çok geçmeden Leovinus, Afrika kıtasının şeklini andırır bir burnu olan ve Arapça konuşarak kendini Profesör Dansak diye tanıtan iri yarı bir adam buldu karşısında. Ama nafiye.

Leovinus'un sabrı tükenmeye başlıyordu artık. Beyinlerinin pek gelişmemiş olduğu her hallerinden anlaşılan bir soya mensup bu yaratıkların, Galaksimin Görüp Göreceği Dâhilerin En Büyüğüme davranması gerektiği şekilde davranmamaları bir yana, bir de hepsinin üstünde, sanki onu başlarından atmaya çalışıyorlarmış gibi bir halleri vardı.

"Kaçak göçmen olarak suçlanmaktasınız," diyerek resmi suç isnat belgesini okudu Çavuş Stroud. "Görevim gereği sizi uyarmak isterim ki, söylediğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Majestelerimin Hükümeti sizi kendi ülkenize iade edene kadar bir gözetim yerinde tutulacaksınız."

"Tabii o ülkenin neresi olduğunu bulabilirsek," dedi memur Hackett.

Profesör Dansak, Dilbilim Araştırmaları bölümünün kürsü başkanı olan Profesör Linds-trom diye birini önerdi. Profesör Lindstrom, Leovinus'un anlatmaya çalıştıklarını dikkatle dinledikten sonra, beyaz sakallı ve takma kaşlı bu ihtiyar beyefendinin, büyük ihtimalle kendi kendine bir dil uydurmakta olduğu sonucuna vardı.

"Hiçbir Hint-Avrupa diliyle benzerlik göstermiyor," dedi Profesör Lindstrom. "Hatta eğer bu bir dilse bile, Ural-Altay ya da Çin-Tibet dil ailelerinden birine mensup olmadığını da kesin bir şekilde bildirmeye hazırım. Malez-ya-Endonezya dilleri benim alanıma girmiyor, ancak o dillerden biriyle bağlantılı çıkması da beni çok şaşırtır doğrusu. Eskimo-Aleut ve Pa-leo-Asya dillerine gelince, onlardan da olamayacağı kanaatindeyim. Kısacası beyler, karşınızda biraz kafası karışmış bir ihtiyar beyefendi bulunduğunu ve aslında çok yaygın olan bir dili konuşmakta olduğunu söylemek istiyorum.

Bu dilin adı, "deli saçması"dır. Herhalde kendisinin evde ailesinin yanında veya bir kurumda bakım altında olması gerekirdi."

Bu noktada Leovinus, son eseri olan Fizik Yasalarından hazırlanarak kitaplaştırılmış bir seçmeden parçalar okumaya karar verdi bu aşağı yaratıklara. Konusunu radikal bir şekilde yeniden değerlendiren eser, bütün bir bilim camiasının dibini düşürmüştü. Belki de tek başına, Galaksi'de bugüne dek yazılmış en önemli eseri bu ve şimdi kendi sesinden eseri tekrar duymak bile bir aidiyet duygusu vermişti Leo-vinus'a, uzaklardaki bu ilkel gezegende nasıl muamele görüyor olursa olsun kendisinin ne kadar önemli biri olduğunu hatırlatmıştı.

Termodinamik Gerilimin Onuncu Yasası'nı okumaktaydı ki, Çavuş Stroud, hücrenin kapısını üstüne kapatıverdi. Leovinus, içinde bulunduğu bu yeni ortamı inceledi bir süre. Galiba bir otel falan değildi burası. Giriş çıkışlar basit bir kilit mekanizmasıyla düzenleniyordu anlaşılabilir ve yine anlaşılabilir kadarıyla dışkılama da, bir kova sayesinde gerçekleştiriliyordu. Ne kadar vahşi bir dünyaya tıkalı kalmıştı böyle.

Yıldızgemisi zorunlu iniş yapmadan önce kendine gelebilmiş olsaydı! Ama o sırada hâlâ baygındı işte. Scraliontis ile dövüşün ardından bütün fırlatma, KOKVA (Kendiliğinden Olma Varoluşsal Arıza) ve Allah'ın unuttuğu bu gezegene zorunlu iniş boyunca baygındı. Ancak o sefil gazeteci, üstüne sarılan perdeyi açarak onu kurtardığında kendine gelebilmişti.

Fırlatma öncesinde daha sabah saatlerinde bulduklarını düşününce, Scraliontis'in çoktan eve varmış, uğursuz planının sonuçlarından ötürü kına yakıyor olması gerekirdi; böyle düşünerek servis asansöründen inen Leovinus da intikam çığlıkları atarak Yıldızgemisi'nden dışarı fırlamıştı. Ama artık Blerontis'teki fırlatma platformu üzerinde bulunmadığını fark edememişti karanlıkta. O muazzam motorun çalıştığını duyduğunda ise gemiden çok uzaklaşmış bulunuyordu.

Arkasına döndüğünde, şaheserinin bu yabancı semalara süzülüşüne bakakalmıştı. Bilmediği, tanımadığı bir dünyada bulunduğunu da tam o anda anlamıştı işte.

Şok geçirmekte olan Leovinus, hasbelkader oraya park etmiş bulunan küçük bir aracın kapısını açıp daldı içeri. Araçta ise son derece karanlık görünümlü bir uzaylı bulunuyordu ve Leovinus'u karşısında görünce korkudan neredeyse altına etmişti. Büyük Adam, hayatında ilk kez ne

diyeceğini bilememiştir çünkü ne derse desin kimsenin anlamayacağını biliyordu. İşte bu yüzden hiç konuşmadan oturdu orada ve uzaylının onu bu binaya getirmesine izin verdi. Ama artık iyice inanmaya başladığı gibi, otel değildi burası.

Ne korkunç ve karışık bir durum.

"ALLAH AŞKINA! BİR AVUKAT İSTİYORUM!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Leovinus ve o kadim gelenek uyarınca hücrenin parmaklıklarına vurdu durdu.

Çavuş Stroud, memur Hackett'a baktı, sonra ikisi birden kafalarını salladılar. Biraz kafayı oynatmış zararsız bir ihtiyar olabilirdi bu, ama olur da yasadışı bir göçmen falan çıkarsa, kendi sicilleri açısından daha iyi olacaktı tabii. Onu göndermeyi başarırlarsa İçişleri Bakanlığı nezdinde puan toplayacaklardı. Nereye olursa olsun, yeter ki gönderebilsinler... Belki Çad'a ya da Zimbabve'ye.

YIRMİ YEDİ

Lucy, Gazeteci'nin ustalığı karşısında heyecandan titriyordu:

Bir zamanlar papaz evinin bahçesi olan yere ne kadar iyi iniş yapmıştı. Harabeye dönen ev karanlıkta, o korkunç gecede olduğundan bile daha berbat görünüyordu. Yedigâr avcıları, yerinden oynamış kiremitler de dahil taşınabilir her şeyini yağmalamıştı evin.

Yıldızgemisi'nin çarptığı yerden başlayarak Leovinus'un izini sürmeyi planlamışlardı. Yıldızgemisi geri gelir umuduyla hâlâ oralarda dolanıyor olabilirdi Leovinus.

Fena plan değildi gerçi, ama Dan tam iniş aracından atlamıştı ki, eski papaz evinin önündeki çimenlikten bir hoparlörün cazırtılı sesi duyuldu ve insanı kör edecek kadar parlak bir ışık, suratının ortasında patladı: "Ellerini başının üstüne koy! Ani bir harekette bulunma! Silahlı polisler tarafından sarılmış durumdasın!" Kısa süre önce yasadışı bir göçmen yakalamış olmak gibi bir başarıya imza atan Oxfordshire Polisi'nin, iniş bölgesi civarında süresiz olarak karakol kurduğunu hesaba katmamışlardı hiç.

İçgüdüsel olarak Dan, megafonun yapmamasını söylediği şeylerin hepsini yaptı. Ellerini başının üstüne koymadı. Çok ani bir harekette bulunarak iniş aracına fırladı ve haykırmaya başladı: "Boku yedik!"

Gazeteci'nin motoru çalıştırmasıyla birlikte, çimenlerin üzerinde yayılım ateş başlarken küçük araç havalandı. Uzay aracı birkaç dakika içinde gecenin karanlığına karışmış ve Oxfordshire Polisi bomboş çimenlerde bakakalmıştı.

"Sakin olun hepiniz!" Nettie idareyi ele aldı hemen, gerçi Lucy tartışmaya yüksek perdeden katılıyordu:

"Aaaaaaayyaayyy! Ayyyy!" Kelimelerini özenle seçmekteydi.

Gazeteci aracın kumandasına vermişti tüm dikkatini. Dan ise titriyordu.

"Tamam," diye devam etti Nettie. "Leovinus'u bulmak için on iki saatimiz var. Şu iki yoldan birini izleyeceğiz: Bir, buralarda onun izini arayacağız, iki, Nigel'ı bulacağız."

"Nigel?" Dan gerilmişti birden. Bu olağanüstü kadın, hâlâ o deyyusu düşünüyor olabilir miydi?

"Leovinus gemiden indiğinde burada bulunduğunu bildiğimiz tek kişi o. Leovinus'u görmüş olabilir -belki şimdi nerede olduğunu bile biliyordur!"

"Nettie! Sen bir dâhisin!" dedi Dan.

Lucy onu tamamladı: "Aaaaay! Vaaaay!"

"Bence siz Lucy'yle birlikte burayı araştırın, Şey de beni Londra'ya götürsün ki Nigel'i arayayım." Nettie her şeyi planlamıştı bile. Birkaç dakika içinde iniş aracı Dan ile Lucy'yi bir otelin arka sokağına bırakmış ve Nettie ile Gazeteci, M40

Otoyolu'na doğru yola çıkmıştı.

Otoyola yaklaşırlarken hava aydınlanmaya başladı. "Polise yakalanmamalıyız." Yüksek sesle düşünüyordu Nettie. "Sanki bu normal bir arabaymış gibi davranmalıyız -mesela bir İtalyan otomobilinin Japon kopyası. Bu aleti yerden birkaç santimetre yüksekte sürebilir misin?"

"Elbette!" dedi Gazeteci ve aracı bomboş B yolunun üstünde iyice alçalttı. Bu kadar az bir yükseklikten uçmasını sağlamak için birkaç dakika uğraşması gerekmişti, ama başarmıştı işte.

"Bir de biraz yavaşlasan iyi olacak, Şey," dedi Nettie. "Saatte iki yüz doksan kilometre, hız sınırının biraz üstünde oluyor da."

Hızlı M40 Otoyolu'na geldiklerinde, Gazeteci aracın hızını saatte yüz yirmiye indirmeyi ve (biraz gösterişli bir tasarıma sahip olsa da) tamamen normal bir otomobil izlenimi vermeyi başarmıştı. Nettie ise kimse lastiklerinin bulunmadığını fark etmese diye dua ediyordu.

İşe gidiş saati olduğu için sürücülerin çoğu nereye gittiğine bakmadan Londra kent merkezine doğru sürüklenmekteydi.

Ancak trafik keşmekeşlerinin en güzelini, Uxbridge sapağında uzadıkça uzayan araba kuyruğu oluşturmuştu. Yol yapım çalışması vardı ve sabah trafiği öldürücü bir şekilde sıkışmıştı.

"Mor Pangalin!" diye haykırdı Gazeteci. "Bu nasıl ulaşım sistemiymiş böyle yahu? Ne kadar yavaş giderse o kadar ilgi görüyor galiba! Hangi dâhinin aklından çıktı bu sistem?!"

Gerçekten çok öfkelenmişti adam.

"Ee, böyle olması kaçınılmaz bir şey ama, değil mi?" Nettie, gezegeninin trafik sıkışıklığı hakları konusunda şaşırtıcı bir şekilde savunmaya geçmekte olduğunu fark etti.

"Elbette değil!" diye patlayıverdi Gazeteci. "Ne kadar hızlı giderse o kadar ilgi gören bir sistem geliştirmelisiniz ki, bununla başa çıkı-labilsin! Son derece aşikâr değil mi bu?"

Nettie, iniş aracının torpido kısmında parmaklarıyla davul çalıyor ve ne zaman biri dönüp tuhaf tuhaf onlara baksa gülümsüyordu hemen. İnsanların başka tarafa bakmasını sağlamanın en iyi yolu, onlara gülümsemektir. Bir de gitgide daha sık bakar olmuştu saatine. Zaman akıp gidiyordu.

Konvoy, Londra'ya birkaç santimetre daha yaklaştı.

"Yani demek istiyorum ki, hareketsizlik durumundan sadece birazcık daha hızlı olan bir ulaşım sistemi, ulaşım sistemi değildir!" Gazeteci sayıklamaya başlamıştı artık. "Bu daha çok depolama sistemine benziyor!"

"Tamam, tamam! Hadi yapalım!" Nettie çok kesin bir sesle konuşmuştu. "Hep bunu hayal etmişim!"

"Ne?"

"Hadi kaldır şunu! Kimse bakmıyor!"

Gerçekten de Gazeteci uzay aracını kaldırıp arabaların üzerinden uçuşa geçirdiğinde, hiç kimse fark etmemişti. Yolun boş tarafına geldiklerinde tekrar yere indi. Tam önüne iniş yaptıkları arabanın sürücüsü, evliliğinde mutluluğu bulamamış bir adamdı. Karısı gittiği kayak tatilinden geri dönmeyecek olursa neler olacağını hayalini kuruyordu. Belki de kayak hocasıyla kaçar ve Alpler'de koyun yetiştirip yazın gelen ziyaretçilere İngiliz çayı ikram ederdi. Ama bir de çocuklar vardı işte. Sonra her gün tek başına çocukları okula götürmek zorunda kalacak ve iş bitiminden sonra büroda oyalanarak yeni sekreterle laflayamayacaktı... Tam o anda, spor görünüşlü bir otomobil bitiverdi önünde. Boş bulunarak yerinden sıçrayan adam, "Vay anasını!" diye bağırdı, "öne geçtiğini fark etmemişim!"

Ulan be! Ne biçim hız yapıyor bazıları!"

Ancak spor otomobil hızla öne atıldığında fark etti lastikleri olmadığını. "Toparlan!" dedi kendi kendine. "Yoksa hayal görmeye başlıyorsun!"

Tam Westway viyadüğüne gelmişlerdi ki, yine trafiğe takıldılar.

"Off, yoo!" diye inledi Nettie.

"Blerontin'de de böyle sorunlar varmış," dedi Gazeteci.

"Milyonlarca yıl önce, zeki canlılar henüz ortaya çıkmamışken."

"Öff, kes artık!" dedi Nettie. Yeryüzündeki güzelliklerin hiçbirini göremeyen, kendini beğenmiş uzaylılara tahammülü yoktu. "Hiç umu-. dumuz yok! Sadece dokuz saatimiz kaldı!"

"Nereye gideceğiz?"

"EarPs Court Yolu'na," diye cevapladı Net-"tie.

"Kestirmeden gidelim mi?"

Nettie etrafa bakındı. Görebildiği kadarıyla polis arabası falan yoktu ve arkalarındaki arabayı kullanan kadın da tırnaklarını törpülemekle meşguldü.

"Tamam!" dedi ve okula gitmekte olan iki çocuğun şaşkın bakışları altında viyadükten ayrıldı araç.

"Anne, bak! Şu araba uçuyor!"

"Tabii, tatlım," dedi anneleri, başını Hello dergisinden kaldırmadan. "Bir dahaki sefere ne göreceğiz bakalım?!"

Notting Tepesi üzerinde alçalmaya başlayan Nettie ile Gazeteci, Holland Parkımın güney kesimine iniş yaptılar.

Burada biraz durduktan sonra kapalı bir parmaklığın üzerinden atladılar ve Earl's Court çevresindeki tek yönlü yolda durdular.

"Sekiz buçuk!" dedi Nettie "araba"dan atlarken. "Sen burada kal! Nigel denen o miskini biraz tanımışsam, şimdi yatakta olması lazım!"

Anahtarla kapıyı açıp girdi içeri ve hızla merdiveni çıkararak Nigel'in dairesine vardı. İçeri girdiği anda da, koridora boylu boyunca devrilmiş kırık bir ütü tahtasına takılarak düştü.

"Kim o?" diye bir ses geldi yatak odasından. "Benim!" diye bağırdı Nettie ayağa kalkarken ve yatak odasına daldı.

Nigel'in şu aralar nişanlanmış olduğu genç kız, üst üste yığılmış kirli çamaşırların yanında öylesine oturuyormuş gibi yapmaya çalışıyordu.

"Allah kahretsin! Nettie!" diye haykırdı Nigel. Bütün çarşafları üstüne çekerek kendine üst üste yığılmış kirli çamaşır izlenimi vermek istemişti. "Seni uzaylılar kaçırdı sanıyordum!"

"Bak, bu çok önemli Nigel!" Nettie derhal konuya girdi.

"Her şeyi açıklayabilirim..." diye söze başladı Nigel. "Bu, Nancy, geçen gün annesi öldü ve ben de ona bakı..."

"Hatırlamaya çalış, Nigel! Uzaygemisi havalandıktan sonra kimseyi görmüş müydün?"

"Psikiyatrist gibi birini mi?"

"Hayır! Hayır!" Nigel'in ancak ve ancak kendi açısından bakarak düşünebildiğini unutmamalıydı. "Oralarda dolaşan ak sakallı bir ihtiyar gördün mü?"

"Ben gitsem iyi olacak," dedi Nancy. Aslında on dokuzundaydı, ama daha genç gösteriyordu.

"Yo! Yo! Dur," dedi Nigel içgüdüsel olarak. Anlamıştı ki Nettie'nin kafasında, onun taşaklarını tost makinesine koymaktan daha önemli şeyler var; dolayısıyla eski kız arkadaşının kendisinden ne istediğini öğrendikten sonra, az önce yapmakta olduğu şeye devam edebileceğine dair bir umut filizlendi içinde. "Ne gördüm mü?"

Nettie birdenbire durumun bütün ümitsizliğini olanca netliğiyle gördü. Koskoca bir dünya vardı orada, kendisinininkinden çok daha gelişmiş olan koskoca bir medeniyet ve o medeniyetin bütün geleceği, bir zamanlar âşık olduğu şu pezevenğin ağzından doğru dürüst bir cevap alabilmesine bağlıydı. Böyle bir cehennemde amma da umut!

Kediye Türkçe öğretmeye çalışsa daha iyi!

"Ak sakallı bir ihtiyar mı?" diye sordu Nigel. "Arabama binmişti. Ben de onu Oxford karakoluna götürdüm."

Bunun, tam da uğruna onca yolu kat ettiği bilgi olduğunu anlamak bir dakikasını aldı Nettie'nin. Anladığı anda da yatağa koşup Nigel'in dudaklarına kocaman bir öpücük yapıştırdı. Sonra her ihtimale karşı bir öpücük de Nancy'ye kondurdu ve koca Viktoryyen binanın basamaklarını ikişer ikişer atlayarak aşağı inmeye başladı. Bir yandan da haykırıyordu: "Şey! Şey!"

"Ben gitsem iyi olacak," dedi Nancy. Sanat Tarihi öğrenimine başlamak üzereydi.

YIRMİ SEKİZ

Leovinus, tanınmaz haldeydi.

İlk olarak takma kaşlarını çıkartıp hücre duvarına, tam kapının üstüne yapıştırmıştı. Daha da önemlisi son haftayı, önceden hiç yapmadığı bir şey yaparak geçirmişti. Yani bir harika çocuk olmanın eşiğinde bulunduğu o ilk yaşlarından beri hiç yapmadığı bir şey. Bir hapishane hücresinde okuyacak hiçbir şey olmadan, kimseyle konuşmadan, en kötüsü de etrafında tek bir hayranı bile bulunmadan geçirdiği bu yedi gün, bakışlarını kendine yöneltmek zorunda bırakmıştı onu. Bütün bir haftayı geçmişe bakıp hayatını, nasıl bir insan olduğunu düşünerek geçirdi. Bunu yaptıkça da, hayatının bir başarısızlıktan ibaret olduğuna daha fazla inandı. Kendi ruhuna baktıkça, ne kadar güdük kalmış olduğunu daha iyi gördü.

Son basın toplantısını -o dalkavuklar arasında nasıl da eğlendiğini-hatırlayınca derin bir utanca kapıldı. Yasaka ekonomisinin çöküşünden ötürü sorumluluk duyup duymadığını soran gazeteciye verdiği cevap aklına geldiğinde, utanç duygusuyla kıvrandı. Ne demişti? "Ben ancak Sanatımdan sorumluyum," ya da onun gibi bir şey işte! Şimdi hücresinin çıplak duvarlarına baktıkça anlıyordu ki, hiçbir şekilde inanmadan söylemişti bu sözleri. İnsanlar bu yüzden gerçekten acı çekmekteyken -hatta belki ölmekteyken-hiç kimse yaratıcılık bahanesinin ardına saklanamazdı.

Cazibeli yeşil rujlarını sürmüş, tatlı tatlı gülümseyen o iki muhabir acemisini hatırladı... Nasıl da üstün görmüştü kendini onların karşısında... Kimselerin kendisine layık olamayacağına nasıl da derinden inanmıştı. Oysa şimdi bu hapishane hücresinin ıssızlığı ve sefaleti içinde kendini yakından inceledikçe, aslında kimselere layık olmayanın kendisi olduğunu hissediyordu. Şu kapıdan içeri giren ilk Bleron-tinlinin, diye geçirdi içinden, özgürlüğe ve mutluluğa ondan çok daha fazla hakkı vardı. Bu, o batasıca Blerontisli Gat bile olsa!

Leovinus'a olağanüstü yetenekler bağışlanmıştı -muhteşem ve sınırsız yetenekler-ve o ne yapmıştı bunlarla? Başka kimseye mutluluk vermiş miydi?

Başka dünyalara refah ve barış getirmiş miydi? Hayır.

Leovinus'un görebildiği kadarıyla, yeteneklerini hemen hemen tümüyle kendi çıkarları için kullanmıştı. Nokta. Şimdi dönüp de geriye bakınca, ne kadar acıydı. Hiç seveni olmuş muydu? O hiç kimseyi sevmiş miydi?

Ve işte şimdi, hücrenin dışından onu gizlice dinleyenler (memur Hackett gerçekten de öyle yapmaktaydı), bütün sevgisini ve şefkatini -bir eşe değil, bir sevgiliye değil, hatta bir ho-ruk eniğine bile değil!-bir yığın kablo ile nörona, algılayıcı ile sibernetik sisteme, en son, en büyük, en mutlak

tutkusu Titania'ya yönelten bu büyük adamın, Galaksimin Görüp Göreceği Dâhilerin En Büyüğümün o korkunç feryadına kulak verin!

"Ama o beni seviyor!" diye haykırıyordu benliğinin en uzak derinliklerinden gelen bir ses.

"Ama o gerçek değil ki... " diye bir cevap yankılandı çıplak hücre duvarlarına çarpan düşüncelerinden. "Onu sen yarattın!"

Oxfordshire'deki hapishane hücrelerinde Leovinus'un yaşadığı bu büyük değişim, hapishanenin ıslah edici etkilerini borazan çalarak ilan eden sağcı politikacıların elinde çok talihsiz bir cephaneye dönüşürdü vallahi. Neyse ki yeryüzü siyasetine bulaşmış olan hiç kimsenin kulağına gitmedi.

Leovinus tam kendini hırpalama noktasına erişmiş ve bundan da iyiden iyiye zevk duymaya başlamıştı ki, kaba bir sesle silkinip kendine geldi.

"Ziyaretçin var, Çang!" dedi memur Hackett. Son bir haftadır bayağı sevmeye başlamıştı bu ihtiyarı.

Kapı ardına kadar açıldı ve o kâbus gazeteci girdi içeri.

Yanında alışılmadık ölçüde çekici bir dişi uzaylı vardı ve üstündeki Yasaka elbisesiyle daha bir çekici görünüyordu.

Kenarında tek motif bulunan basit bir jileydi bu ve kenarındaki motif de, giysiyi giyen kişinin bekâr ve evlenme tekliflerine açık olduğunu belirtiyordu.

Bir de inanılmaz fiyatlara satılan, bugünlerde Blerontin'de satın alınması neredeyse imkânsız olan o Yasaka parfümünden sürmüştü üstelik.

"Sevgili dostum!" diye bağırdı Leovinus (şaşkın durumdaki)

Gazeteciye. "Özgürlüğe ve mutluluğa benden çok daha fazla hakkın var senin!" Kapıdan içeri giren ilk Blerontinliye söylenecek en tuhaf şey buydu herhalde, ama deminden beri hep, bir daha bunları söyleme şansı bulamayacağını düşünmekte olan Leovinus, söyleyivermişti işte.

"Bir dakika kaybetmememiz gerekiyor!" diye bağırdı dikkat çekecek ölçüde çekici ve dikkat çekecek ölçüde elle tutulur olan dişi uzaylı. "Sadece bir saatimiz kaldı!"

"Hâlâ elinizde mi?" diye bağırdı Gazeteci.

"Bilmiyorum... " diye cevap verdi Leovinus. "Elimde ne var, ne yok, ben de emin değilim artık. Geriye dönüp de hayatımı gözden geçirdiğimde, elimdeki her şeyi fırlatıp atmışım ve hiçbir şeyim kalmamış gibi geliyor bana. Sevgili hanımefendi, benimle evlenir misiniz?"

Leovinus, bu özel motifi taşıyan elbiselerden giymiş genç bir hanıma evlenme teklif

etmemenin adab-ı muaşerete uygun düşmeyeceğini bilen bir adamdı.

Daha Nettie bir cevap veremeden, "Ana zekâ sisteminin parçası elinizde mi? Titania'nın beyni!" diye araya girdi Gazeteci.

"Ahh! Ne yazık!" diye bağırdı Leovinus. "Attım gitti! Artık işime yaramayacak ki!" Sonra Nettie'ye döndü.

"Sevgili genç bayan! Ne dersiniz, beni sevebilecek misiniz?"

"ONU ATMIŞ OLAMAZSINIZ!" diye haykırdı dikkat çekecek ölçüde çekici ve dikkat çekecek ölçüde elle tutulur olan uzaylı dişi.

"DÜŞÜNÜN!" diye haykırdı kâbus gazeteci. "Nereye attınız?"

"Ne fark eder?" Leovinus sersemlemeye başlamıştı. Aslında Yasaka Başbakanının Net-tie'ye verdiği o meşhur Yasaka parfümünün et-kisiydi bu. Nettie, ilk kez sürmüştü parfümü; hücre kapısının açılmasını beklerken bir damla alıp sürüvermişti işte, Galaksi'nin Görüp Göreceği Dâhilerin En Büyüğü ile tanışmaya hazırlanırken duyduğu gerginlikten kaynaklanan bir refleksti bu. Yalnız Nettie'nin bilmediği ve Yasaka parfümünün de bu kadar meşhur olmasına yol açan şey, Blerontinliler üzerinde sarhoş edici bir etki taşımasıydı.

Sarhoşluk genellikle aniden başlıyor ve öyle kuvvetli oluyordu ki, Blerontin'de yasaklanmıştı parfüm. Herkesin yana yakıla aramasının ve bu kadar pahalıya satılmasının sebebi de buydu zaten.

"Sevgili hanımefendi! Gözümün bebeği! Sizin kadar güzel ve bir o kadar akıllı biriyle karşılaşmayı nasıl da hasretle bekledim bilerseniz!"

Gazeteci, Leovinus'u hapisane giysisinin yakasından kavramıştı şimdi. "TITANIA'NIN BEYNİ NEREDE?" diye haykırıyordu.

Nettie'nin sürdüğü parfümün etkisiyle hızla sapıtmaktaydı Leovinus. "Vay Bay Kasteci! Harhoş soruk kaçmış! Turnesin kepesine çıkmış!" Leovinus, yatma zamanı çocuklara söylenen Blerontince bir absürd şiirden alıntılar yapmaktaydı şimdi.

"Küzgün donuşsana, be!" diye bağırdı Gazeteci ve o da birden, Nettie'nin ne cins bir parfüm sürmüş olduğunu anladı. "Anna keza parrç-sasın-nı nereye hattıssan, bull-bull-lallım, sssçok önemmlifşş -hıkk!"

Olamaz, olamaz! Sarhoş olursa Yıldızgemisi'ne geri götüremezdi onları!

"Nettie!" diye bağırdı. "Çabuk! Gittffşş bur-kh-dan!"

"Ölürüm de gitmem!" diye haykırdı Nettie. "Sırf erkeksin diye bu işi daha iyi halledeceğini mi sanıyorsun yani?"

"Hayır... hayır... Ben erkek değilim... Yani... Blerontiniyim... "

Gazeteci kıkırdamaya başladı. Hemen arkasından da Leovinus.

"Kesin!" diye bağırarak Nettie, ikisini de tutup sarsmaya başladı. "Nasıl gülebiliyorsunuz? Titania'nın zekâ sistemi parçasını bulmak zorundayız! Nerede söyle, nerede Leovinus?" Ama onları sarstıkça, güzel tenindeki Yasaka parfümü daha çok yayılıyor, iki Blerontinlinin aklını başından alıyordu... ve ikisi birden kıkırdamalara boğuldu, boğuldu, ta ki yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlanmaya başlayınca dek. Leovinus'un başı dönüyordu. Gazeteci, akrobat bir kadınla muhabir bir erkeği anlatan eski bir Blerontin türküsü tutturmıştı ve en sonunda da yatağa yığıldı kaldı.

Sonunda ikisinden de tiksinen Nettie pes etti. Hücreden fırlayarak Kayıt Masasına koştu. Belki oradaki görevli çavuş, Titania'nın kayıp parçasını güvenlik nedenleriyle almıştı.

Nettie çıkar çıkmaz Gazeteci kendini toplamak için yiğitçe çaba göstermeye başlamıştı. Gülmesini tutmayı kısmen de olsa başardı ve zihni biraz açılır gibi olunca Leovinus'a dönüp sarsmaya başladı adamı. İhtiyar sonunda kendine geldi.

"DÜŞÜN!" diye bağırdı Gazeteci. "Şu seni hayatın boyunca tek bir işe yarar şey yapmamış olabilirsin! Öyleyse şimdi yap!

Titania'nın beyninin kayıp parçasını nereye attığını hatırla."

Sarhoş da olsa, Leovinus'un koca beyninin derinliklerine sızmak için bundan daha incelikli bir yol bulunamazdı doğrusu. "Ana zekâ sistemi... Titania'nın beyin damarı...

Nereye atmıştım onu?"

"Evet! Hadi, ihtiyar! Nereye atmıştın?"

"Hah! Biliyorum! Köşeye... şuraya... " Büyük Adam, hücrenin bir köşesini gösteriyordu. Gazeteci uçtu oraya, hela niyetine duran kovanın arkasına baktı ve az sonra, elinde parlak bir gümüş parçasıyla ayağa kalktı.

Ama daha zafer çılgınlığını atmaya vakit bulamadan Nettie belirdi kapıda. "Çok geç kaldık!" diye bildirdi. "Saatim yanılmış anlaşılabilir. Karakolun saatine göre öğle oldu bile... "

Ve daha sözünü bitirmeden, Komiser'in masasındaki radyodan BBC'nin sinyalini duydular. Yıldızge-misi Titanic, uzaydaki mezarlığına doğru yola çıkmış olmalıydı.

YIRMİ DOKUZ

Dan ile Lucy çok sıkıntılı anlar geçirdiler. Giderek güçlenen bir umutsuzluk duygusuyla Oxfordshire kırlarında dolaştılar durdular. Kimse ak sakallı bir ihtiyar görmemişti. Kimse uzaylıların geldiğini duymamıştı. Kimse bunları öğrenmek de istemiyordu. Oxfordshire'de böyle şeyler olmazdı.

En sonunda hepsinin kalmakta olduğu otele döndüler. Burada da yine geçe geçe koca bir hiç geçti ellerine. Evet, gün içinde Nigel aramıştı. Hayır, yanında kimse yoktu. Hayır, ak sakallı bir ihtiyar uğramamıştı. Hiç. Sıfır.

Berbat bir fincan kahvenin başına çöktüklerinde Dan, boş boş Lucy'ye baktı. Ansızın öyle uzak görünmüştü ki kız ona. Halbuki Lucy'nin onunla ilgili olarak sürekli dile getirdiği şikâyet değil miydi bu? Hep onun ne kadar uzak görüldüğünü söylemez miydi? Geçmişte ikisini yakınlaştıran her şeyi birer birer düşünmeye çalıştı Dan... ve düşündüğü her şey, şimdi kendi hayal gücünün ürünü gibi görünüyordu gözüne. Lucy'nin eski papaz evini otele dönüştürme konusunda gösterdiği heyecan gibi mesela... Bir bakıma, diye düşündü, aralarındaki ilişki tamamen kendi hayal gücünün bir ürünüydü. Hepsini o düşlemişti ve işte şimdi de hepsi paramparça olup gitmiş, hiçbir şey kalmamıştı ikisi arasında. Öfke bile.

Lucy, Dan kahvesi elinde dalıp gitmişken onu izledi ve iyi olup olmadığını merak etti. Suçlu hissemişti kendini. Onu mahvetmekten korkmuştu. Oysa şimdi, eskiden içinde bir şeylerin uykuda olduğunu anlıyordu, Dan ile birlikte geçirdiği bütün o zaman boyunca saati geriye almanın mümkün olmadığını sanmıştı. Sanki ikisi arasındaki bağı kendi yaratmış gibiydi: Lucy'yi, potansiyel olarak taşıdığı daha kuvvetli, daha ürkütücü başka duygulardan koruyan bir bağdı bu ve zaten ancak Lucy yaratırsa var olabilecek bir bağ.

Lucy, elini Dan'ın elinin üzerine koydu. "Özür dilerim," dedi.

Ama Dan, hiç beklemediği bir şekilde ona bakarak gülümsedi.

"İyi bir ikiliydik," dedi. "Şimdi bulunduğumuz yerlere gelebilmekte yardımcı olduk birbirimize ve galiba artık ikimiz de kendi yolumuza gidebiliriz."

Lucy uzanıp hafifçe öptü onu. Tam o anda da Nettie, Gazeteci ve Leovinus içeri girdiler.

Oxford polislerini Leovinus'un kaçak göçmen olmadığına ikna ettikleri anda (oysa aslında teknik olarak öyleydi Leovinus) saat bir buçuğu epey geçmişti. Nettie duşa girip sarhoş edici Yasaka parfümünü tamamen üstünden atana kadar da iki buçuk oldu. Hepsi kahvelerinin başına çöktüler ve hiçbiri tek kelime etmedi, ta ki Nettie birdenbire kafasını kaldırına dek.

"Dinleyin!" dedi Nettie. "Burada böyle sepet gibi oturmanın bir manası yok. Pek işe yaramayacağını biliyorum ama, bence hep birlikte Yıl-dızgemisi'nin yörüngeye girdiği noktaya gidelim."

Ne bileyim belki arkalarında bir şey bırakmışlardır, belki biri geride kalmıştır veya... Bilmiyorum işte. Tek bildiğim, geminin orada olmadığını görene kadar hiçbirimizin içinin rahat etmeyeceği."

"Öyle çekicisiniz ki, saygıdeğer hanımefendi," dedi Leovinus, "ve öyle ince bir zekânız var ki." Kimin daha çok kıskandığını kestirmek güçtü: Lucy mi, Dan mi? İkisinin de ağzından tek kelime çıkmadı ve arkasından Nettie'nin önerdiği şeyi yapmanın beyhude olup olmadığı üzerine kısa bir tartışma yaşandı. Tartışma tam varoluşun beyhudeliği üzerine bir münaza raya dönüşmekteyken, Nettie kestirip attı. "İyi! Ben gidiyorum, sen beni götürür müsün, Şey?"

*

Ne garip, minik iniş aracına bindiklerinde hepsinin neşesi yerine gelmiş gibiydi. Ne kadar faydasız olursa olsun bir şeyler yapıyor olma yanılsaması her zaman ruha iyi gelir. Araç kükreyerek stratosfere çıktı ve yeryüzü aşağıda gitgide küçülüp gerçek hayatı simgeleyen harika bir küreye dönüşürken, birden daha da harika, başka bir görüntü çıktı karşılılarına. Şaşırtıcı bir görüntü. Neşeyle haykırıp birbirlerini öpmeye başlamalarına yol açan bir görüntü... Dan, Nettie'yi öperken buluvermişti kendini ve Nettie de onu öpüyordu ve sonra Dan, Nettie'yi bir daha öptü ve Nettie de koca Leovinus'u öptü ve Dan, Nettie'nin onu bir kere reddetmiş olduğunu ve bir kez daha kırılmanın anlamsız olacağını hatırlattı kendi kendine... Sonra birdenbire o görüntüyü hatırladı, hepsini neşelendirerek birbirlerini öpmelerine neden olan o harika görüntüyü: Yeryüzünün mavi-beyaz parıltısının üzerinde o devâsâ ve muhteşem Yıldızgemisi Titanic duruyordu!

"Tabii ya!" diye bağırdı Nettie. "Salağız biz! Kaptan Bolfass, Dormilyon gününden bahsediyordu!" Saatine baktı. "Hâlâ yirmi dakikamız var!"

Leovinus, Nettie'nin güzel yüzünü inceledi. Kirpikleri titreşiyordu ve o da yavaş yavaş o güzel gözlerini açarak Leovinus'u incelemeye başladı. Kayıp beyin damarını -ana zekâ sisteminin kayıp parçasını-mümkün olduğu kadar nazik bir şekilde yerleştirmişti Titania'nın beynine. Titania'nın içine dolarak her yanını ürpertecek olan hayat nefesinin, kullanılmayan nöronlar ile uyur durumdaki sibernetik sistemler yeni bir hayat bularak işlemeye başladığında hem sevinç hem neşe getireceğini biliyordu.

"Titania!" diye fısıldadı ihtiyar. "Seni hâlâ seviyorum."

Nettie, Dan ve diğerleri soluk soluğa izlerken, güzeller güzeli yaratık başını yerden kaldırdı, bir dirseğine dayanarak doğruldu ve sonra -saçlarını omuzlarına döküp-büyük bir kuvvet ve zarafetle ayağa kalkarak âdeta hep oturmak üzere tasarlanmışçasına oturdu. Sanki düşüncelere dalmış gibi

çenesine dayamıştı bir elini. Titania hayat bulmuştu işte ve Yıldızgemisi Titanic nihayet tamamlanmıştı.

Nettie, Yıldızgemisi'nde ani bir değişim fark etti: Sanki çok kuvvetli ama iyi bir varlık hepsini izlemekteydi; öyle bir varlık ki inanılmaz derecede zeki, tatlı, akıllı, şefkatli, sakin ve cana yakın... Nettie, Dan'in elini tutup sıktı.

"Dan," dedi, "beni bir daha öper misin?"

*

İşte burası, gerçekten hikâyenin sonu. Kaptan Bolfass, Lucy ve Gazeteci, Titania hayat bulur bulmaz bombayı etkisiz hale getirmeyi başardılar. Aslında bombayı da çok rahatlattı bu; patlamayı asla gerçekten istememişti.

Minnettar Yasakalılar Dan, Nettie, Lucy ve Gazeteciye, kurtuluşlarında oynadıkları rolden ötürü Yıldızgemisi'nin hisselerinden vermeyi önerdiler. Ayrıca Lucy ile Dan'i, gelip gemiyi otel olarak işletmeleri için davet ettiler.

Dan, onları nezaketle selamlayarak geri çevirdi bu teklifi; yeryüzünde kalmak istediğini söyledi ve böylece Lucy ile Gazeteci, bütün Galaksimin en başarılı lüks dinlenme tesisi olan Yıldızgemisi Titanic Oteli AŞ'nin işletmecisi oldular. İşletmenin faaliyete başlamasından bir yıl sonra Yasaka ekonomisi eski durumuna kavuşmuştu.

Barış, refah ve zanaatle dolu eski hayat tarzlarına dönen Yasakalılar, Yıldızgemisi'nin şerefine Yasakanda'nın ana meydanına geminin tam boy heykelini diktiler (hem de bütün dış ve iç mekân ayrıntılarıyla birlikte).

Lucy ile Gazeteci, hem burada, yani yeryüzünde hem Blerontin'de yapılan şaşaalı törenlerle evlendiler. Gazeteci yaşadıkları serüveni kaleme alarak yüzyılın atlatma haberini yapmış oldu; bu sayede servete kavuşunca da gazeteciliği bırakarak daha yararlı uğraşlara verdi kendini. Artık gazeteci olmadığı için Lucy'ye gerçek adını söyleyebilirdi üstelik:

Tiddelpuss. Lucy ona Tiddles dedi kısaca, bu da Lucy'ye yakışırdı doğrusu. Fakat Tiddles, "Lucy"nin Blerontincede ne anlama geldiğini asla söylemedi ona.

Leovinus, Nettie'nin karşısında kapıldığı anlık ihtirasın üstesinden gelmeyi başardı, zaten bu ihtiras biraz da parfümün sarhoş edici etkisinden kaynaklanıyordu.

Zamanının büyük bölümünü Titania'nın özel odasında onunla laflayarak geçirir oldu Leovinus. Onun gerçek olmadığını biliyordu, ama bunu düşünmeye başladığında zaten gerçeklikle işi olamayacak kadar yaşlanmıştı artık. Galaksi'nin Görüp Göreceği Dâhilerin En Büyüğü, eski özgüvenini kısmen de olsa yeniden kazanmıştı gerçi, ama dostları olsun, hayranları olsun, eskisinden daha mütevazı ve başkalarının ihtiyaçlarına karşı daha duyarlı buluyorlardı onu. Belki Titania'nın

etkisiydi bu. Belki de kaşlarının yeniden çıkmış olmasından kaynaklanıyordu.

İyi kalpli Kaptan Bolfass ise Nettie'ye duyduğu ihtirasın üstesinden gelememi asla; üstelik karısının aldığı onca şifalı ota ve iksire rağmen. Ama Nettie'yi düşünmek, uzayın derinliklerindeki görevlerini yerine getirmesini sağlayan güç oldu ve trajik bir tutkunun altın parıltısıyla ömrünün son yıllarını zenginleştirdi. Zaten Nettie'ye karşı aynı hisleri besleyen öyle çok Yasakalı vardı ki. Gördüğümüz gibi Yasakalılar, inanılmaz derecede zeki, tatlı, akıllı, şefkatli, sakin ve cana yakın olan gerçek bir varlıkla karşılaştıklarında farkı anlı-yorlardı.

Nettie'ye gelince, Lucy'nin gidip Gazeteciyle evlenmesiyle başına konan talih kuşuna inanamamıştı. Artık özgürdü ve Dan'e evlenme teklif edebilirdi demek... zaten bunu yaptığında Dan de kendi başına konan talih kuşuna inanamadı.

İkisi sadece sevgili değil dost da oldular. Nettie Yüksek Matematik diploması aldı, hatta bazı son dönem çalışmalarında Koca Leovinus'a yardımcı oldu. Bu işten o kadar çok para kazandı ki, Dan'le birlikte eski papaz evini yeniden yaprak Orta Galaksi mutfağında uzmanlaşmış rahat bir aile oteli haline getirmeyi başardılar. Otele gelen Yasakalı aileler, çerçevelenerek girişteki salonun duvarına asılmış meşhur bir fotoğrafı gösterirlerdi çocuklarına. Fotoğrafın altında şu yazı vardı: "Yıldızların Altında Dan ile Nettie'nin Oteli."

Peki ya papağan? Belki de bu işten en kârlı çıkan o oldu papağanlık koşullarına göre tabii. Aslında bu macera boyunca papağan, Yasakalılar hesabına casusluk etmekteydi. İnşaatın Blerontin'e taşınmasından önce Yıldızgemisi Titanic'e kaçak sokulmuştu. Papağan, büyük bir kahramanlıkla hayatını ve tüylerini tehlikeye atarak Yıldızgemisi'nin inşası sırasında yapılan rezilce yolsuzlukları Yasaka'ya haber vermişti. Zaten ortalıkta dolaşan bütün söylentilerin kaynağı da oydu.

Papağan sonunda Yasaka'daki anayurduna dönünce, özel bir altın tünek ve madalya ile ödüllendirildi. Yasaka'da cesareti ve gezegene gösterdiği hizmet nedeniyle madalya takılan ilk papağan olduğundan, onun için özel olarak yapılmış bir madalyaydı bu.

Buna ilaveten ömür boyu bedava darı ve şamfıstığı almaya hak kazandı papağan. Çok geçmeden çiftleşti ve dört bebek papağanı oldu. Gururla yetiştirdiği yavrularının adları şöyleydi: Dan, Nettie, Lucy ve Şey.

[11](#) Bütün Blerontinliler "ançüez"i iğrenç buldukları halde, Bayramlar ve Önemli Kitap Fırlatma günlerinde bunlardan dağıtılmasında ısrar ederler. Blerontin'in açlık sınırında yaşayan yoksul bir gezegen olduğu günlerden kalma bir gelenektir bu.

Başka hiçbir yiyecek maddesi kalmadığı için Blerontin takımı, Galaksilerarası Yüz Yıllık Kanape Şampiyonası'na istemeye istemeye "ançüezli" kanapeyle katılmak zorunda kalmıştı. Açıklanamayan bir nedenle "ançüez" jüri üyelerinin nasırlaşmış damaklarına çok cazip geldi ve Blerontin'e şampiyonluğu kazandırarak sonraki yıldız çağları boyunca Blerontinlilerin bütün bir Orta Galaksi'nin hâkimi olmasına giden yolu açtı.

[12](#) Blerontin futbolunda kullanılan top sayısı altıya kadar çıkabilir, dolayısıyla oyunda bazen çok sayıda kaleci bulunur.

[13](#) Yeryüzü gezegeninin adını bile duymamış, hatta varlığından kesinlikle bihaber olan bir uygarlıkta böyle durumlar için Fransız şampanyası kullanılması size saçma gelebilir. Bunun oldukça karmaşık bir açıklaması vardır ve zaman sapmasından tutun da kara deliklere ve de Galaksilerarası Kaçakçılık Şebekesi'ne kadar yığınla konuya girmeyi gerektirecektir. Siz en iyisi buna kafayı takmayın ve hikâyeyi okumaya devam edin.